ANTOLOGIA CSF

2018

Colecția Science-Fiction

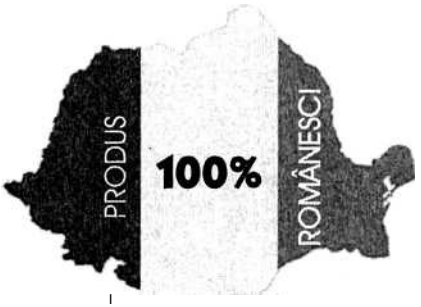

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

FANTASY# HORROR# SCIENCE-FICTION # HEROIC-FANTASY #

-lit

ANTOLOGIA CSF 2018

© 2019, Editura PAVCON
© 2019, Constantin D. Pavel
© 2019, Colectiv de Autori

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României PAVEL, CONSTANTIN D.
Antologia CSF 2018 / antolog.: Constantin D. Pavel. -
București: Pavcon, 2019
ISBN 978-606-9057-00-1

I. Pavel, Constantin D. (antolog.)

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
editurapavcon@yahoo.com
w w w. colectiasf. ro
www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Antologator: **Constantin D. Pavel**
Design: **Arh. Andrei Nicolescu**
Coperta: **George Ionescu**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9057-00-1

Antologator:
CONSTANTIN D. PAVEL

Editura **PAVCON**
București, România, 2019

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

1 Extra-Terestrul
2 Secretul emisferei
3 Nerecurgerea la Forță
și la amenințarea cu Forța
4 Scorniturispăimântătoare
5 Rangkook
6 Vendetta lui Ucigă-1 Toaca
7 în anul 4000 sau
O călătorie la Venus
8 Erezia egumenului Glicherie
9 Scurtă istorie a viitorului
aristotelic - IVA 1
10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
110 tragedie cerească
12 Cetiți-le noaptea
13 Marginea curcubeului
14 Incredibila aventură
a cuviosului Achim
#15Praf
16 Manuscrisul episcopului
Petronius
17Steaua fulgurantă - IVA 2
18 Un român în Lună
19Oameni pe care i-am cunoscut
20 Sawtooth
21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22Prograd ia
23 A doua Lună a Pământului
24 Dialogul păsărilor
25 Cumulonimbus deasupra
Atlantidei
26Știință, Filosofie și
Religie în Avatar
#27Therra
38 RSA - Auro Luck
39 Războiul Celestinei
40-49 Aripile Albastre
50 Sânge, Metal și Speranță
51 Decadența sufletelor noastre
52Povestiri spăimântătoare
53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
54 Războiul Eleninei
55 Casa din altă viață
54 Războiul Eleninei
55 Casa din altă viață
#56Dinosauria
57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
58 învățătorul
59 Noaptea orașului ilustrat
60 Praf 3
61 Saurianul de metan - IVA 3
62 Artefactul
63 Casa fără cărți
#64Apophis
65 Parlamentul
66 RSA - Hora hoiturilor
67 Dragonul fără aripi
68RSA - Judecata de Apoi
69 Avatarii faraonului Tlâ
70 RSA - România sub Asediu
71 Efectul Metamorphis
72 Dicționar de Enigme și Mistere
73 Elogiu muncii de partid
74 Insula pescărușilor
75 Aurul beznei
76 București, 2058
77încăpățânarea Timpului
78 Descendată

Cuvânt înainte

„Literatura creată de scriitorii români este la fel de valoroasă ca cea a scriitorilor străini!"

Această *constatare* a fost cea dintâi piatră de temelie a proiectului „Colecția Science-Fiction" (CSF) - inițiat de Editura Pavcon - și am făcut din ea, în numai doi ani și jumătate de la demararea acestei miraculoase aventuri de editare a autorilor români de literatură SF, o *credință.* Cred cu toată tăria că scriitorii pe care îi vei citi în paginile care urmează pot sta cu fruntea sus alături de creatorii de SF de pretutindeni. Cred, de asemenea, cu tot sufletul, în tine, cititorule român care ai cumpărat această carte, alegând să te reîntorci la literatura autohtonă și să investești banii si încrederea ta în autorii care creează românește.

Și credința aceasta nu vine dintr-o deșartă mândrie de a fi român ori dintr-un nationalism exacerbat, ci din analiză și gândire logică.

Multi spun că e eronat să ne comparăm cu cea mai prolifică țară din domeniul *science-fiction,* America, însă eu sunt de părere că tocmai cu America și cu americanii ar

trebui să ne comparăm! Fiindcă nu poți crește la adevăratul potențial dacă îți iei ca punct de reper ceva insuficient maturizat, nu poți tinde spre un succes relevant dacă te raportezi la succese de mică anvergură. Așa că, fără nicio jenă, haideți să ne comparăm cu americanii! Să vedem unde sunt ei, unde suntem noi, să tragem aer în piept și, motivați de o viziune plină de inspirație, să ne suflecăm mânecile și să punem osul la treabă.

Cifrele oficiale, pe care le găsim la o căutare mai atentă pe site-urile de specialitate, ne spun următoarea poveste:

- ei au o populație de 326.766.748 de locuitori;
- noi avem o populație de 19.580.634;
- ei au 281.300 de scriitori;
- noi avem aproximativ 3.000 de scriitori;
- ei au în jur de 32.000 de edituri - de la uriașele multinaționale, până la cele deținute și operate de un singur om (care nu fac decât să tipărească la comandă titluri care au intrat în patrimoniul universal);
- noi avem, oficial, 4500 de edituri, însă doar 9% sunt active (editează maximum 10 titluri pe an), ceea ce înseamnă că există doar vreo 400 de edituri, în mod real;
- ei au un volum anual de vânzări de carte de 45 de miliarde de dolari;
- noi avem un volum de vânzări de carte de 250 de milioane de dolari pe an;
- ei au vreo 120.000 de biblioteci;
- noi avem cam 1000 de biblioteci;

- ei au aproape 30.000 de librării;
- noi avem cam 300, din care în București sunt vreo 80;
- ei au 225.000.000 de cititori;
- noi mai avem 1.500.000 de cititori.

Să ne oprim aici cu cifrele, ca să nu devenim depresivi. Glumesc! Tocmai că, privite la rece, cifrele nu arată între noi si ei diferente insurmontabile. Iată:

* 1

- ei au 1 scriitor la 800 de cititori;
- noi avem 1 scriitor la 500 de cititori;
- ei au 9 scriitori / editură;
- noi avem 8 scriitori / editură;
- ei investesc 200 de dolari / an / cititor;
- noi investim 167 de dolari / an / cititor.

La ce sunt ei mai buni? La distribuție. La marketing. La publicitate. La branding. La viralizarea informației despre cărți, autori, povești, personaje și idei.

Care este, deci, secretul succesului lor? Distribuția, mar- ketingul, publicitatea, brandingul, viralizarea informației? La o primă vedere, așa pare... Dacă, însă, privim mai atent și analizăm în profunzime, vom constata o particularitate care, deși e cât se poate de expusă, de vizibilă, e catalogată ca fiind cel mai mare secret al lor, punctul lor forte din industria de carte, asul lor din mânecă:

- ei citesc, în proporție covârșitoare, autori americani;
- noi citim, în proporție covârșitoare, autori americani;
- editurile lor publică, în proporție covârșitoare, autori americani;

- editurile noastre publică, în proporție covârșitoare, autori americani;
- în librăriile lor găsești, în proporție covârșitoare, autori americani;
- în librăriile noastre găsești, în proporție covârșitoare, autori americani;
- cititorii lor vorbesc despre cărțile autorilor americani;
- cititorii noștri vorbesc despre cărțile autorilor americani.

Quod erat demonstrandum! Sau - potrivit celebrei Legi a Creșterii - „Lucrul asupra căruia îți concentrezi atenția, crește!" Iar întrebarea retorică pe care e musai să o pun acum este: asupra căror cărți și căror autori își îndreaptă americanii atentia? Si sunt convins că te-ai aflat cândva , J
într-o mulțime care a arătat cu degetul, în același timp, un lucru anume, către care ți-ai îndreptat și tu imediat atenția, ca la o comandă! E doar o simplă și foarte veche tehnică de direcționare a atenției maselor, care nu a dat greș niciodată. Și nici nu va da!

Acum înțelegi, dragul meu cititor, de ce *cred* cu tărie în autorii români și în scrierile lor? De ce *cred* cu tărie că proiectul CSF - care, iată, a depășit cu brio frumoasa cifră de 100 de titluri, în doar doi ani și jumătate! -, *dedicat exclusiv autorilor români,* are șanse uriașe să readucă speranța scriitorilor români de *science-fiction* și să îi facă și mai buni, mai profesioniști, astfel încât să ajungă celebri pe toate meridianele lumii? înțelegi, acum, de ce sunt atât de en-

tuziasmat si de bucuros de fiecare dată când o nouă carte apare în Colecția Science-Fiction, purtând semnătura unui scriitor român? Pentru că nu suntem cu nimic mai prejos decât alți scriitori, fie ei și americani!

E drept că mulți am crescut și ne-am cizelat gusturile literare citind celebritățile americane, însă e imposibil să nu fi vibrat la fel de tare la superbele povești oferite de Vladimir Colin, Adrian Rogoz, Horia Aramă, Voicu Bu- gariu, Ion Hobana, Alexandru Mironov, Mircea Opriță, Romulus Bărbulescu și George Anania, Camil Baciu sau mai apropiații Aurel Cărășel, Mihail Grămescu, Dănuț Ungureanu, Florin Pîtea, Ovidiu Bufnită, Marian Truță, Cristian Tudor Popescu, Mircea Liviu Goga, Sebastian Com, Bogdan Ficeac, Victor Martin, Rodica Bretin, Sergiu Someșan, Dan Doboș, Liviu Surugiu, Ana-Maria Negrilă, Liviu Radu ori Florin Purluca, Alexandru Lamba, Daniel Ninoiu, Ana-Veronica Mircea, Adrian Mihălțianu, Daniela Faur, Daniel Timariu, Anamaria Borlan, Ovidiu Vitan, Laszlo Tarko, Florin Giurcă, Diana Alzner, Florentin Haidamac, Claudiu Murgan, Costi Gurgu, Livia Furia, Cristina Ghidoveanu, Leila Sandra Coroian, Borislav Ve- limirovici, Daniel Botgros, Alexandru Trușcă, Lucian Dragos Bogdan, Cătălina Fometici, Darius Hupov, Teodora Matei, Nic Dobre, Pompilian Tofilescu, Lucian-Vasile Szabo, Teodora Anghel, Eugen Cadaru și mulți alții.

Cu o parte dintre cei enumerați mai sus te vei întâlni în această primă antologie CSF și te vei putea bucura de

ideile și măiestria lor literară. Acordându-le șansa de a le cumpăra poveștile, de a-i citi și de a vorbi despre ei, vei constata că se vor conforma Legii Creșterii și **vor crește,** în numai câțiva ani, vor deveni din ce în ce mai buni, pe măsură ce tot mai mulți cititori le vor cumpăra cărțile și le vor recomanda prietenilor lor, care, la rândul lor, le vor citi și vor vorbi despre ele prietenilor lor și...

... Ai realizat de ce sunt buni autorii americani... Și ti-
ai dat seama de ce și autorii români sunt la fel de buni! Pen- J
tru că îi citesc cititorii, pentru că le dau o șansă și încă o șansă și încă o șansă... Pentru că îi cumpără și le oferă, astfel, posibilitatea să trăiască din arta lor - cu condiția, evident, ca și ei să facă efortul de a-și cizela permanent arta si de a o duce la nivel de măiestrie. »

Drept pentru care, bunule cititor, în finalul cuvântului meu înainte, permite-mi să îți dăruiesc *credința* mea de cititor, editor și scriitor, cea care m-a ghidat și a făcut ca această carte, pe care o ții acum în palmele tale, să prindă viață: *„Literatura creată de scriitorii români este la fel de valoroasă ca cea a scriitorilor străini!"*

Căci **ceea ce îi face cu adevărat pe scriitori valoroși este atentia acordată lor de cititorii care vorbesc aceeași**

♦ » limbă cu ei...

Constantin D. Pavel,
București, 31 decembrie 2018

-amiaza pe

de Diana Alzner

— Sunt doar invidioși, asta e tot, cred eu. Nu e răutate pură, numai invidie.

Priveam la ceea ce trebuia să fi fost fața lui și mi se părea mai umflată decât în trecut. Și peste Darling trecuse timpul și acest lucru îmi dădea un oarecare confort.

— Dar sunt nenumărate cazurile de agresiune! Cum poți să spui că asta vine doar din invidie?

Darling se opri puțin, dincolo de dungă, părea să cugete. Am observat că mai jos de dig se adunaseră băieții pentru meci. Nu prea era înțelept să mă apropii.

— Crede-mă, Pili, morții nu au de ce să fie cu adevărat răi, opină amicul meu și mi se păru iar că sughiță ca și cum ar fi înghițit încă o dată, din jurul său, vorbele pe care tocmai le rostise. Mă botezase Pili, iar eu îl alintam Darling. Era singurul meu prieten, singura ființă vie la care puteam să găsesc oricând bunăvoință pe vremea aceea. Maică-mea, biata de ea, era trează doar două-trei ore, dimineața, până fierbea o oală de cartofi, apoi se îm-

bătaș și zăcea pe veranda casei, plângând. Cât îi invidiam pe frații mei! Moartea tatei îi surprinsese pe când erau deja mari și puteau munci. Viorel lucra la prăvălia lui Mareea și își plătea și școala. Dorin muta lăzi prin piață, n-avea să se aleagă nimic de el, da' avea bani să-și cumpere în fiecare seară o bere și-un cârnat. Odată mi-a dat și mie... Iar eu... eu aveam cinșpe ani și eram olog.

— Iar te-ai gândit! mă atenționă Darling. Ți-am spus să încetezi, altfel îți vei contamina toată viața. Eu pot să văd! Din călcâi îți picură o substanță de culoarea ștrume- lor și ți se urcă pe picior în sus, auzi?

— Darling, dacă îmi picură din călcâi, ajunge în țărână, n-are cum s-o ia în sus, aici așa stau lucrurile.

— Bine, bine, nu te amuza de traducerile mele. Mai greșesc și eu.

— Nu-i nimic, ești singurul meu prieten, singurul care mă ia în seamă, cum să mă supăr? și era să mă treacă lacrimile, spre rușinea mea! El însă pocni de câteva ori la rând ceea ce îmi imaginam că e un fel de râs satisfăcut. Și am început și eu să râd puțin.

— Deci *singurul meu prieten,* Pili, ascultă la mine! Morții nu fac rău, poți să mergi în locul ăla fără grijă.

— Aha, așa zici tu, da' habar n-ai! In ruina casei Dără- mușilor s-au petrecut numai chestii urâte. Pe terenul din spate, o fată a fost violată și omorâtă, violată, știi ce-i aia? Au aruncat-o din tren acolo unde încetinește, înainte de stație și au sărit după ea. Cred eu că și Tibi Grasu știe ceva

de treaba asta... adăugai, mai mult pentru mine. Pe urmă, Moacă, beţivul oraşului, s-o-necat într-un deget de apă, într-o baltă, chiar lângă peretele nordic al casei. Şi mai este şi scara prăbuşită peste băieţi! Da, s-au dat mari că merg la vânătoare de fantome, au vrut să urce la etaj şi s-a prăbuşit scara. Sorin şi lani s-or ales cu mâini şi picioare rupte, dar Gabi şi-a frânt gâtu' şi e mort. Aşa că, sunt destui morţi acolo, fără să mai pun la socoteală că e blestem pe casă de zeci de ani şi am auzit-o pe Jeni cu urechile mele când povestea că a văzut un spectru la o fereastră, pe când se întorcea într-o seară de la cursul de croitorie.

— P...prostii! Pprostii! pufni Darling, bâlbâindu-se de indignare de cealaltă parte a dungii şi se roti de câteva ori în jurul propriei axe, ceea ce făcu să-i dispară pentru moment unele extremităţi, iar altele să se răsucească ab- surd, încât mă gândi, pe bună dreptate, că acolo la el sunt dimensiuni invizibile mie, aşa cum am citit prin cărţi.

— Eşti un prost, Pili! mă încurajă încă o dată prietenul meu, singurul meu prieten. Sunteţi nişte ciudaţi, voi toţi! mai zise şi se lipi cu partea anterioară de peretele buretos al dungii.

— Noi, ciudaţi? Ia, uite, zisei, lipindu-mi şi eu nasul de dungă, cât să pot vedea mai bine la el. Ce naiba sunt notele alea muzicale care atârnă peste tot, hă? Parcă ar fi numai portative acolo, la voi. Nu sunteţi deloc normali.

Darling se răsuci, urmărindu-mi privirea, deşi ştia foarte bine la ce mă refer.

— Dar cum ce este? Este Rețeaua de Mame. Toate um- *
flăturile acelea sunt chicini. Când o să mă pot înălța suficient, o să mă urc și eu până acolo, să întâlnesc o Mamă și să-mi las chicinii pe rețea!

Mi-am dat seama că rânjesc ca atunci când am găsit sub patul lui frate-meu revista cu fete dezbrăcate.

— Deci, singura condiție este să te cațeri până la rețea... La noi e ceva mai complicat, suspinai eu, zgâindu-mă cu speranța că voi descoperi ceva cât de cât obscen, dar nu era nimic de văzut sau de înțeles. Nu doar că totul era pământiu și învăluit într-un fel de ceață, dar făpturile alea nu aveau nicio noimă. însă Darling era grozav de deștept și presupuneam că toți ai lui trebuie să fie la fel.

— De ce să-ți fie frică de casă, nu înțeleg, când eu văd că morții-s peste tot? se întoarse Darling la subiectul nostru.

— Cum să fie peste tot, Doamne-ferește!, ce vrei să spui? făcui eu cu înfiorare, amintindu-mi că mama zicea uneori că tata a rămas cu noi, acasă.

— Morții se transformă într-o pungă cu ouă, iar după un timp, nu prea lung, punga explodează și ouăle se împrăștie peste tot.

- Ouă?!

— Chist, spor, sămânță...

— De unde scoți traducerile astea, Darling?

— Tot de la voi! Intru într-o zonă care învăluie planeta voastră și extrag de acolo, din baza voastră astrală de date, tot ce doresc.

— E o bază de tot rahatul! Cum să se transforme morții în ouă? E o figură de stil? mă răței eu spre amicul meu, ce mi se păru ușor intimidat.

— Morții voștri sunt peste tot, Pili, nu e o glumă. Așa văd eu din partea asta a dungii, să știi! Ouăle sau - hai să zic - „sporii", dacă sunt mai aproape, se împrăștie și plutesc un timp, unii se fixează pe obiecte sau pe semeni de-ai tăi, însă după o vreme cred că se desprind din nou și își iau zborul definitiv. Dacă mă uit bine, și tu ai un spor în mușchiul din partea superioară a brațului...

— Eu?! Unde, unde? și mă scuturai, cuprins de frisoane.

— Și încă vreo câțiva în păr și pe haine. Ce te face să crezi că vor deveni furioși dacă intri în casa la care te trimit?

— E tata, nu-i așa? E tata! scânci eu, îngrozit la amintirea bătăilor pe care le încasasem de la el când trăia.

Darling păru să vibreze un moment, ca și când ar fi fost într-o mică transă:

— Au radiații diferite, sunt trei indivizi. Nu te îngrijora, ei sunt purtați cu un motiv... sau poate că nu, nu știu exact, Pili, nu vreau să te mint, nu am studiat prea aprofundat acest aspect. Oricât ți s-ar părea de ciudat, și voi sunteți prinși într-o rețea, îți spun, așa se vede din partea mea. Spre tine vin mii de fire și din tine pleacă alte mii care te unesc cu persoane și întâmplări îndepărtate în spațiu și timp, dar care au legătură cu tine. De-a lungul firelor circulă niște luminițe, presupun că sunt informații care modifică încontinuu realitatea.

— Cum o să-l scot din mușchi? Cum să-l scot? mă bâ- țâiam și mă scuturam, hotărât să alung de pe mine orice ou.

— Taci, Pili, taci! hohotea Darling, dar eu eram prea crizat ca să-l aud. Deodată, mi-am dat seama că nu mai eram singur pe iarba prăfuită de lângă dig. Tibi Grasu și gașca lui lăsaseră baltă meciul și mă descoperiseră pe mine, adică ceva cu mult mai amuzant.

— Ce faci aici, perversule, ți-o tragi singurel? Nu ți-a spus mămica ta că nu e voie? Că o să orbești? Vai de mine, băieți, animalul ăsta are nevoie de-o corecție! Ce erau convulsiile alea pe tine? Așa de tare-ți trebe? Of, of! Na, să te răcorești! Și mă pocni cu o bâtă peste șale. Știam ce am de făcut. Am căzut în genunchi și mi-am acoperit capul cu brațele. Mi-aș fi dorit să fiu un arici sau, mai bine, o țestoasă, iar după ce ploaia de lovituri a devenit tot mai aprigă, mi-am dorit tare mult să fiu un ou, un chist, un spor. Băieții icneau ca jucătorii de tenis și când n-am mai putut să îndur, am urlat. Abia atunci încetară loviturile. Râdeau veseli și îmi aruncau pământ pe haine cu vârful adidașilor. Tibi mă apucă de păr și-mi ridică spre public, dintr-o smucitură, fața plânsă. L-am privit printre lacrimi. Avea un chip blond, cărnos, de-o prostie senină. Gura îi mirosea îngrozitor. Cu o mână încă îmi mai apăram capul, dar cealaltă găsi instinctiv o piatră măricică pe jos. Am strâns-o în palmă și mă pregăteam să-l izbesc cu ea în frunte. Ar fi fost foarte, foarte plăcut să-i văd creierul țâșnindu-i pe urechi.

— Nu, nu face asta, singurul meu prieten, Pili! Nu e calea ta. Nu! Darling era încă acolo, asista la supliciul meu, dacă putea să înțeleagă ce mi se întâmplă. Cred că putea. Nu face asta, prietenul meu, repetă el și desluși în glasul lui ceva nou, poate o duioșie neașteptată. Am lăsat piatra jos. Tibi mă scuipă între ochi și spuse că e o mare cinste pentru mine să fiu marcat de saliva lui cea sfântă, apoi îi invită pe băieți să mă boteze. Am început să plâng din nou, știam ce însemna botezul, preferam bătaia. Se descheiară la pantaloni și își goliră vezicile pe spinarea mea. Umilința era fără margini și când îmi mai făcuseră așa, cu vreun an în urmă, am stat ascuns toată vara în grădina casei noastre. Atunci descoperisem că pot vedea *dunga* și mă împrietenisem cu Darling.

— Gunoiule! Ești un căcat cu ochi! concluzionă Tibi, dezamăgit că m-a învins atât de ușor. Apoi, mica haită se îndepărtă, iar eu mi-am smuls cămașa udă de pe mine, cu furie și dezgust. Mă ustura carnea acolo unde urina lor găsise pielea sfâșiată de lovituri. Am coborât cu grijă dincolo de dig, spre râu. Piciorul meu sucit, pentru care ai mei niciodată nu avuseseră nici măcar banii necesari unei perechi de încălțăminte ortopedică, îmi putea juca o festă de toată frumusețea, trântindu-mă la pământ, de unde m-aș fi rostogolit la vale ca o minge diformă. M-am scufundat în apa de la mal, sperând că nu voi face teta- nos. Dar, dacă râul îmi spăla măcar puțin pielea îndurerată și cămașa, nu putea să-mi și spele mândria rănită. Și mai fusese și Darling de față! Dunga mă însoțise și aici,

doar că se mutase în dreapta mea, era tot un fel de perdea murdară între mine și el. Eram un ciudat infirm care avea vedenii, nu-i așa?

— Și asta-i tot o prostie, murmură Darling. Ai un dar foarte special, prietenul meu. Nu ai de unde să știi, dar ești singurul din lumea ta care a putut să intre în contact cu noi. Iar eu sunt privilegiatul care am avut parte de prietenia ta, însă cred că nu va mai dura mult.

— De ce? țâșni eu de pe cimentul digului, unde mă uscam la soare.

— Pentru că oricând e posibil să reușesc să mă înalț la rețea. După aceea... după aceea n-am să te mai pot vedea.

— De ce? am insistat cu încăpățânare.

— Să zicem că voi începe o viață nouă.

— Și viața ta nouă te va face să-ți uiți prietenul? Să mă lași fără singurul prieten pe care-1 am? Deci nu ești cu mult mai bun decât băieții care m-au bătut, Darling? îl șantajai fără rușine.

— Atunci hai să-ți spun altfel: după ce mă voi înălța pe rețea și voi găsi o Mamă, nici nu voi mai apuca să văd chicineii mei, voi înceta să exist, iar energia mea va intra în pui, ca să crească.

Am tăcut și a tăcut și Darling. Ultimele raze de soare ale zilei de vară îmi mângâiau spinarea tumefiată. Dunga persista lângă mine.

— Nu știu când va fi ultima noastră întâlnire, Pili, poate vin încă o dată și încă o dată, dar poate nu. Aș vrea să mergi în casa aceea.

— Să se ia mătreața morților pe mine? *O,* nu!

— Sunt de acord cu tine că morților probabil că nu le place că sunt morți, dar să știi că sentimentul acesta persistă la ei foarte puțin, doar până își descoperă noile capacități. Apoi nu mai au treabă cu semenii lor, explorează. Tu mergi și caută sub intrarea din spate, să nu te vadă nimeni. O să găsești ceva care te va ajuta să-ți urmezi calea.

— Și care ar fi calea mea?

— Amintește-ți cum mi-ai povestit că ai salvat cărțile tale din incendiu. Aici e calea ta: cunoașterea, învățătura.

— Dacă găsesc o comoară, îmi plătesc școala.

— Acela e locul unde Tibi n-o să te poată urma! și Darling pocni de câteva ori.

— îți mulțumesc, singurul meu prieten! zisei și îmi lipii mâna de dungă. Darling lipi și el una din extremitățile sale, poate mâna lui - niciodată nu am reușit să înțeleg cum funcționa corpul său de-o hidoșenie fără cusur, dar care îmi era mai drag decât al oricărei ființe.

Dunga se retrase subit și rămăsei singur pe malul apei. Mi-am îmbrăcat cămașa scorțoasă și am pornit spre ruina bântuită, până nu avea să mi se evapore hotărârea. Sau, mai bine zis, curajul. Nu era nimeni prin jur, așa că am smuls pragul ușii din spate. Cimentul se măcinase de mult, sub scândurile putrede era un pământ moale, spre norocul meu. Nici n-am săpat treizeci de centimetri că am dat peste pânza a ceva ce părea un rucsac. Am reușit să-l scot și l-am deschis. în el era viitorul meu fără griji. Mi-am

amintit de jaful petrecut cu vreo cinci ani în urmă, când doi nătărăi spărseseră oficiul poștal. Poliția îi prinsese, dar nu recuperase pierderea, infractorii erau hotărâți să se bucure de prada lor după ce aveau să iasă de la zdup. Era drept să beneficiez eu de munca lor? Zâmbii în sinea mea, gândindu-mă la firele pe care Darling zicea că le vede. Era firesc să existe un rost și o explicație în toate. Fire nevăzute înlănțuiau oameni și lucruri și era imposibil să nu fie pe undeva și un sens în toate astea.

$ -r

Au trecut douăzeci de ani de la ultima după-amiază cu Darling și în mintea mea întâmplările de atunci sunt la fel de vii. Mi-ar plăcea să-mi închei povestea spunând *că firele* au un sens și o semnificație, că frații mei sunt bine, iar eu am devenit judecător și că tocmai l-am băgat la răcoare pe Tibi Grasu pentru un jaf armat, dar lucrurile nu stau așa. Ceea ce viața consideră ca fiind semnificativ se pare că este cam lipsit de logică pentru noi, întrucât realitatea este aceasta: fratele meu cel mare și harnic a murit strivit de un motostivuitor, pe când făcea ore suplimentare, fratele mijlociu e tot în piață, doar că acum bea mai mult de o bere seara, cu mult mai mult, în ciuda strădaniilor mele de a-l reabilita, mama călătorește spre marginile galaxiei sub formă de spori, iar eu nu sunt judecător, ci un amărât de cercetător la Institutul de Fizică Aplicată.

Cât despre Tibi Grasu, pot spune că acum suntem prieteni, deși nu e singurul meu prieten. A ajuns deputat și, când m-am dus în audiență ca să cer niște fonduri pentru un proiect pe care-1 aveam în derulare, m-a recunoscut jovial, m-a bătut pe umăr și a pomenit de „vremurile trecute". M-a finanțat și mi-a amintit să votez cu cine trebuie. Iar banii de la el au dat roade: am reușit, împreună cu echipa pe care o conduc, să demonstrăm existența „dungilor".

Planeta natală

de Traian Bădulescu

Motto:
„Curăță câmpul, ca să aibă loc să aterizeze îngerii."
Nichita Stănescu

16. A dat apoi Domnul Dumnezeu lui Adam poruncă și i-a zis: „Din toți pomii din rai poți să mănânci,

17. Iar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit!"

18. Și a zis Domnul Dumnezeu: „Nu este bine să fie omul singur; să-i facem ajutor potrivit pentru el".

19. Și Domnul Dumnezeu, Care făcuse din pământ toate fiarele câmpului și toate păsările cerului, le-a adus la Adam, ca să vadă cum le va numi; așa că toate ființele vii să se numească precum le va numi Adam.

20. Și a pus Adam nume tuturor animalelor și tuturor păsărilor cerului și tuturor fiarelor sălbatice; dar pentru Adam nu s-a găsit ajutor de potriva lui.

21. Atunci a adus Domnul Dumnezeu asupra lui Adam somn greu; și, dacă a adormit, a luat una din coastele lui și a plinit locul ei cu came.

22. Iar coasta luată din Adam a făcut-o Domnul Dumnezeu femeie și a adus-o la Adam.

23. Și a zis Adam: „lată, aceasta-i os din oasele mele și came din carnea mea; ea se va numi femeie, pentru că este luată din bărbatul său.

24. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va uni cu femeia sa și vor fi amândoi un trup.

(Vechiul Testament - Facerea - întâia Carte a lui Moise)

I

„Ne întoarcem după 7351 de ani. Realizezi asta, Era? Vom repopula planeta, rămasă pustie atâția și atâția ani!"

Aram privi cu emoție în ochii albaștri ai Erei, ochi precum culoarea Planetei Mamă. Misiunea era aproape încheiată, ei erau aleșii și îi conduceau pe recolonizatori.

„Deși realizez, Aram, ce se întâmplă cu noi, pot spune că nu am emoții. Știi de ce? Tocmai se încheie cel de-al 33-lea val de emigrație înregistrat de istorie. Și? Vom rămâne câteva mii de ani pe planetă, iar apoi va urma cel de-al 34-lea val. Și tot așa, până când, într-o zi, Marele Creator se va plictisi, cu siguranță..."

Aram privi intrigat către Era.

„Nu spune asta. Creatorul știe ce are de făcut, iar noi avem o misiune pe care trebuie să o privim cu entuziasm. Suntem aleșii, Era!"

De zeci sau poate sute de mii de ani, cine mai știe, tradiția impune părăsirea ciclică a Planetei Natale de către toți locuitorii ei, de la cel mai bătrân până la ultimul nou născut. Motivul este atât chemarea Cerului, cât și evitarea decăderii. O parte din hoinari colonizează alte planete, întemeiază civilizatii sau intră în contact cu alte ființe. » »
Restul, aleșii, mai precis urmașii celor care rămân pe navă, urmează să se reîntoarcă pe Planeta Natală. Pentru a pleca iar într-o bună zi...

„Aram, mai avem 10 milioane de unități cosmice. Ne vom revedea Căminul despre care am auzit câte ceva doar din istorisirile străbunilor noștri".

„Cândva, și urmașii noștri vor povesti despre Planeta Natală copiilor, la milioane de ani lumină distanță în spațiu"...

Aram era un munte de emoții și nu înțelegea răceala Erei, mult mai calmă și mai reținută.

II

„Să credeți voi că se va mai întâmpla așa ceva. Am și eu o limită. Am permis prea multe... Vă iubesc, dar... prea multe experimente. Deși viețile sunt mai multe, moartea vine o singură dată... A sosit timpul".

III

Misiunile către Planeta Mamă nu reușiseră niciodată pe deplin. E drept, temerarii recolonizatori asolizaseră și supraviețuiseră de fiecare dată. Insă avuseseră mereu surprize. Plăcute sau neplăcute. Despre ele știau doar câțiva

inițiați, printre care Era și Aram. Ultima misiune fusese cea mai tragică. La fiecare pregătire pentru noua misiune, cei doi vizionau un film vechi de mii de ani. Vedeau piramide mari, de piatră și metal, focuri puternice care veneau din cer - probabil dinspre navele lor - și oameni ca ei, da, ca ei, urlând de durere și spaimă, arzând, sfârșin- du-se acolo, jos, pe Planeta Natală.

De data asta sperau ca misiunea să fi reușit. Și să nu mai găsească pe nimeni acolo. Să înceapă ei de la zero noua civilizație, fără virușii decăderii. Altfel, Creatorul s-ar fi supărat iar. Deși nu era vina lor dacă găseau ceva acolo. Ci a celor de dinainte.

De fiecare dată când ajungeau pe Planeta Natală, reco- lonizatorii găseau ființe asemănătoare lor, dar mult mai primitive, care îi numeau pe ei, aleșii, „îngeri". Nu se știe cum se întâmpla așa ceva, pentru că ei părăseau de fiecare dată Planeta Natală până la ultimul om. Sau poate că nu...

Deja, pentru noua misiune, cuvântul „înger" era interzis. Pentru că acolo, jos, nu mai aveau voie să găsească semeni. Și nimeni nu mai trebuia să îi numească pe ei, aleșii hoinari ai cosmosului, „îngeri".

IV

„îngerii nu există. Sau dacă există, sunt ei, copiii mei. Sper să nu-i mai numească nimeni îngeri acolo, jos. Sper să nu mai fie îngeri pentru nimeni. Sunt doar aleșii mei. Hoinarii mei. Oamenii mei."

V

Imensa navă sferică purta milioane de suflete, care nu realizau importanța momentelor trăite. Sfera se proiecta deja pe cerul albastru al Planetei Natale, așteptând să fie părăsită de locuitorii ei temporari. In curând avea să se oprească și să graviteze în jurul imensului corp ceresc albastru.

„Suntem la 250.000 de unități cosmice de Planeta Natală. Ne oprim. E timpul pentru Marea Asolizare".

Din interiorul navei sferice începură să iasă, rând pe rând, zeci de navete mai mici, fiecare purtând la bord sute de mii de pasageri. Vehiculele zburătoare erau, rând pe rând, înghițite de albastrul imens de sub ele.

VI

„Gata!!! Jur că nu o să-i mai las să plece niciodată. Ii iubesc prea mult pentru a mai suporta încă o dată rătăcirile. Sunt ai mei. VOR FI AI MEI PE VECIE! Gata cu călătoriile!''

VII

Dezastrul se produse în câteva clipe. Navetele dispărură una după alta de pe radarul navei mamă. Sute de navete își pierdură controlul într-o fracțiune de secundă și fură atrase spre sol de parcă ar fi avut sub ele un magnet gigantic și nu o planetă cu o gravitație obișnuită.

„Era, îi pierdem pe toți! Nimeni nu se mai poate întoarce pe nava-mamă. Misiunea a eșuat, Creatorul ne va pedepsi!"

„Aram, deja e prea târziu. Sunt morți cu toții. Știi că am mai rămas doar noi doi? Nu mai avem nicio posibilitate de întoarcere...", spuse Era, încă mult prea calmă și detașată.

„Ba da, Era. Presimt că ne vom întoarce cândva acolo, jos. îți promit. Cu orice preț."

VIII

„Să credeți voi că vă veți întoarce. Sunteți aleșii mei. Vă iubesc. Veți rămâne alături de mine, veți explora spațiul împreună cu mine. In niciun caz nu veți coborî pe Planeta Mamă!''

IX

„Era? Era? Unde suntem?"

Aram se ridică, ametit. Deasupra lui, un palmier luxuriant. Lângă el, Era dormea.

Cât vedeai cu ochii, vegetație luxuriantă, aer curat... Aram merse ce merse, până ce ajunse la un geam. Dincolo, vedea un cer negru, plin de stele, și o sferă albastră, imensă.

Era buimac. Nu-și amintea nimic. Aștepta să se trezească Era.

X

„Copiii mei dragi. Pe voi vă iubesc! Marele sacrificiu a meritat..."

XI

Era se trezi la fel de dezorientată. Tot ce știa era că îi avea alături pe Aram și pe Marele Creator, cel care îi supraveghea permanent și avea grijă de ei, deși nu îl văzuseră niciodată. îl îmbrățișă pe Aram cu o iubire de ne- descris...

„Nu știu unde suntem, ce suntem, dar ne simțim atât de fericiți". Era simțea o fericire sublimă în preajma lui Aram. Bărbatul, la fel în prezența Erei. Trecură clipe. Trecură luni. Trecură poate ani. Și cei doi se iubeau, fericiți. Comunicau cu Marele Creator și totul părea perfect.

Până într-o zi când Era îl trezi din somn pe Aram, lividă.

„Aram, vino cu mine!"

îl trase de mână și părăsiră frumoasa grădină unde locuiau. Ajunseră pe culoare metalice reci, neprietenoase, coborâră în neștire scări. într-un final, în fața lor se iviră două coloane mari care încadrau o poartă.

„Hai dincolo."

„Bine, Era, dar... Creatorul ne-a spus odată să ne trăim viața liniștiți și să nu părăsim grădina. Eventual, să ne uităm la stele, la sfera albastră care ne luminează fețele când privim afară... Dar nu aici."

„Ba da, trebuie să aflăm!", spuse categoric Era.

Trecură de coloane. Fură imediat înconjurați de o înșiruire de imagini în mișcare. Corpuri cerești metalice, alți oameni ca ei. La un moment dat, sfera albastră se apropie mult, iar Era și Aram observară acolo alți oameni precum

ei. Acei oameni se urcau la un moment dat în obiecte metalice, cu forme regulate, care apoi zburau... De asemenea, vedeau ape nesfârșite, vegetație, pământ mult, structuri înalte de sticlă și metal... Era prea mult pentru ei. Rămaseră acolo ore în șir, până când se făcu întuneric în jurul lor... Și nu mai știură apoi nimic...

XII

„Nici ei, nici ei... Nu-mi pare rău nici pentru ei, nu m-au iubit! îi pedepsesc! însă pedeapsa lor va fi cea mai aspră, cea mai cumplită. Vor fi primii acolo, vor fi singuri, de data asta. Nu vor mai fi îngeri și nu vor mai fi ajutați de alți îngeri! Să le fie învățătură de minte, poate se vor trezi cândva și vor realiza dragostea ce le-o port..."

XIII

In jurul Planetei Natale rămăsese un satelit mare, sferic, cenușiu. Cu timpul, fu acoperit de praf stelar și de multe, multe cratere. Sfera cenușie era amintirea vremurilor de altădată, când omul își părăsea frecvent Planeta. Planeta Natală privește și acum cu gelozie către sfera cenușie, ce pare galbenă de jos. Cândva îi fura locuitorii și îi purta prin alte lumi, iar acum veghează nemuritoare și rece cerul albastru. Știe că va veni o vreme când omul nu-și va asculta Creatorul, ci instinctul cunoașterii, și se va desprinde iar... Și va păși acolo, pe solul arid, prăfuit și sterp. Cu greu va realiza ce ascunde acel sol.

Ce s-a mai întâmplat, între timp, cu Aram și Era? Cine mai știe?... Sigur e că s-au reîntors pe Planeta Natală. Sau, mai bine zis, au fost izgoniți acolo.

Să plutești pe-o apă liniștită

de Anamaria Borlan

In urma ei, șarpele auriu, cu capul negru, plat, își mișca sinuos corpul lung pe dalele de piatră, urcând încolăcit, treaptă după treaptă. O urma oriunde. Nu erau prieteni, dar nu erau nici dușmani. O privea mereu cu ochii lui galbeni, scoțându-și din când în când limba despicată. Nu sâsâia. Se țâra neauzit.

Clopotul mănăstirii aflată în josul castelului cenușiu răsună dintr-odată, iar sunetul grav reverberă în liniștea amurgului ca un vaier prelung pierdut între văile cețoase ale muntelui. O rază roșie se strecură prin fanta îngustă a geamului înalt, luminând doar pentru câteva clipe coridorul întunecat. Fata se opri în dreptul ferestrei și privi cu luare-aminte în zare. Peste cerul parțial înnorat, seara cobora cu repeziciune. Trebuia să hrănească puii.

Tropotul unui cal îi atrase atenția. Potcoavele se auziră lovind strident și ritmic pământul bătătorit al curții interioare, apoi sunetul se pierdu în spatele castelului. Ră-

mase să aștepte în fața geamului. I se aducea hrana. A ei și a puilor.

— Slăvită domniță, salută bărbatul, cu o plecăciune, oprit în fața ei, în conul de umbră al ușii.

— Ce mi-ai adus, cavalere Petru?

— Slăvită domniță Lila, spuse el și căzu în genunchi. Nu am găsit nimic.

— Nimic!? exclamă tânăra, îngrijorată.

— Nimic. Pădurea este goală.

— Nu există așa ceva. în pădure trăiesc jivine.

— Așa este, slăvită domniță. Dar d-o vreme, pădurea s-o golit de animale.

— Ai căutat peste tot, cavalere Petru?

— în fiecare tufiș, în fiecare gaură și scorbură, în fiecare copac și vale și deal. în ape și pe cer. Nu este nimic.

— Du-te înapoi! porunci ea. Fără hrană, nu te întorci!

— Da, slăvită domniță, se înclină cavalerul Petru, apoi se ridică și părăsi în grabă coridorul cuprins de negura serii, fără a se uita la chipul vocii.

— Lila, se auzi strigată de o voce din spatele ei.

— Da, mătușă Mara! se întoarse spre femeia corpolentă, în vârstă, care se apropia de ea.

— Lupii au plecat, susură bătrâna. Trimite-1 pe Volcu. El va găsi!

— Mătușă Mara! Dacă-1 prind sătenii?

— Atunci, ăsta-i destinul lui.

— Ah! De ce nu mai sunt animale în pădure?

— Pentru că noi le-am supt sângele și puii le-au mâncat carnea.

— Dar puii trebuie să se hrănească. Cum se vor bate cu oastea lui Beriu?

— Poate facem o alianță cu Beriu ăsta.

— Ce spui, mătușă Mara? Ce fel de alianță?

— Asa cum se fac, de veacuri, toate aliațele. Prin mă- ritis.

— Măritiș? Cine se mărită, mătușă Mara?

— Cum cine? Dumneata, Lila.

Tânăra se dădu un pas în spate, uimită și înspăimântată. Șarpele sâsâi prelung, ca de durere.

— Eu? Eu... nici nu mă gândesc.

— Nu e nevoie. Gândesc eu pentru tine. Beriu are un domeniu întins. Păduri și câmpii. Puii vor crește mari... iar noi vom rămâne cu averea lui...

— Mătușă Mara... și... după ce se termină vânatul din pădurile lui Beriu, ce facem?

— Te mai măriti o dată.

— Eu? Cu cine?

— Cu cine fi-va dușmanul nostru. J

— Vrei să spui că... ohh, vrei să ajungi la Vlad?

Bătrâna rămase nemișcată. Șarpele galben cu capul negru se încolăci la picioarele domniței Lila, parcă încercând s-o apere de glasul aspru al mătușii.

— Din Țara Bârsei până la țara lui Bucur este aproape. Trecem Perșanii și pădurea Bogății. La cetatea de pe dea-

Iul Cohalmului[1] s-avem de grijă. Pe dealurile Târnavelor vom găsi hrană din belșug. Ne vom opri la Sighișoara, copila mea.

$ * sjs

— Ce-i acolo?

— Vânătorul nostru, dușmanul nostru, pufni ea, cu vocea crescând de indignare și-și strânse pumnii, amenințând spre fereastră.

— Spui să luăm puii cu noi? întrebă Lila, ca să-i abată furia.

— Doar nu-i lăsăm de izbeliște! Domnită Lila, să ai grijă de pui ca de tine însăți!

— Da, mătușă Mara. Dar puii sunt mari acum, mai au un pic și sunt crescuți!

— Până nu-și găsesc singuri hrana, tot pui sunt.

— Și de ce spui să avem grijă la cetatea Cohalmului, mătușă?

1 **Cohalm,** dealul pe care se află ruinele cetății Rupea, județul Brașov; Rupea, numită și Cohalm sau Holuma (Răppes, în săsește, Reps, Rupes, Kuhalme, în germană, Kohalom, în maghiară), traducerea denumirii ar fi grămadă/morman de pietre), este un oraș în județul Brașov, Transilvania; Rupea a fost așezământ dacic (Rumidava) și, mai târziu, pe timpul ocupației romane, denumirea i-a fost schimbată în Rupes (stâncă sau piatră - în limba latină). Cetatea Rupea, ridicată pe Dealul Cohalmului, dominând de sus orașul, a fost construită și extinsă în secolele al XIV-lea - al XVII-lea, ca cetate și refugiu pentru satele din împrejurimi.

— Ehei... sașii de-acolo nu vor pregeta să omoare puii. Ca și pe noi, de altfel.

— Sunt oameni răi?

— Nu. Dar gândesc că noi suntem răi.

— Noi?! Cum asa?

— împachetează degrabă. La ivitul soarelui, plecavom de aici.

— L-am trimis pe cavalerul Petru să caute de-ale gurii, susură domnița Lila, întorcându-și privirile spre zarea care se întuneca din ce în ce mai mult.

— Nu mai suspina după el, răspunse cu voce aspră mătușa Mara. Nu-i de nasul tău. Plecăm la Sighișoara. Am zis!

— Acolo îl întâlnim pe Vlad?

— Asta nu știu. Da' pe Beriu, da.

— Vlad... crezi că ne va trage în țeapă?

Femeia se încruntă și se uită la tânăra de lângă ea cu un licăr de amuzament în ochi.

— Poate... dar nu într-una cu vârf de fier, ca al suliței...

Șarpele sâsâi, ridicându-și capul. Se încolăci în sus, țâșni de lângă fusta domniței și cu limba-i lungă atinse un șoricel care se ivise dintr-o crăpătură a pietrei zidului; micuța rozătoare dispăru înghițită.

Mara, ducesa Mara, sora defunctei mame a Lilei, era considerată regina neîncoronată a burgului. Stăpânea și conducea ținutul de vest al Bârsei, cu învoire specială și precisă de la guvernatorul Transilvaniei și regentul Un-

gariei, Ioan Corvinul, din Casa Huniade, și sub semnătura lui Bogdan al doilea, voievodul Moldaviei. Nu se implica în treburile politice ale celor doi, îi era suficient să cârmuiască regiunea. Mai ales că legătura ei cu Vlad nu era privită cu ochi prea buni.

Oamenii deveneau suspicioși și temători doar auzin- du-i numele. în mod bizar, animalele sălbatice din pădurile muntoase dispăreau ca secerate de o molimă neștiută. Chiar și oile și vitele de pe pășuni se împuținau. Sătenii se înarmau cu ce aveau la îndemână și stăteau de pază. O vorbă se răspândise printre ei, cum că un duh al răului negru răpea viețuitoarele, sfâșiindu-le carnea, apoi hră- nindu-se cu sufletele lor.

Mai ciudat era că nu găseau nimic, nicio urmă al vreunui răufăcător. Animalele dispăreau și atât. Niciun fir de blană, niciun oscior rătăcit. Privirile localnicilor se ridicau neputincioase spre cetate, dar și temătoare. Ducesa Mara nu le dădea nicio explicație, ceea ce adâncea și mai mult misterul și groaza. Tocmai de aceea, venise vremea să se îndepărteze.

Puii, puii sălbatici pe care-i creșteau cu multă grijă, deveneau din ce în ce mai mari. îi ascunseseră în cetate, dar nu mai puteau sta fără să fie zăriți. Și aveau nevoie de mai multă mâncare, iar aceasta nu se prea mai găsea. Slujitorii și slujnicele trebuiau ținuți la distanță, să nu cunoască adevărul despre pui, ca să zică în alte așezări și sate. Oamenii ar fi venit cu coase și furci, să le omoare.

Cu mult înainte de ivirea zorilor, cu roțile înfășurate în cârpe moi, ca să nu trezească pe nimeni, patru căruțe mari, lungi și înalte, bine acoperite, neobișnuite ca aspect, luară drumul către Măgură, îndepărtându-se încet, la pasul cailor, care aveau și ei potcoavele învelite și boturile legate, să nu cumva să necheze, nici măcar să nu fornăie. Insă principala preocupare fusese să nu simtă ce se afla în spate, sub învelișul imensului coviltir. Puii fuseseră adormiți cu fiertură de mac, să nu facă gălăgie, să nu agite caii și să nu trezească vreo bănuială.

Trăsura cu blazonul ducal ieși pe poarta cetății dimineața, după micul dejun, în văzul tuturor. Astfel, nimeni nu putea bănui nimic. Mara și Lila nu aveau bagaje cu ele, le trimiseseră înainte odată cu puii. Mergeau la o plimbare, ca și cum ar fi avut ceva treabă de înfăptuit în orașul cetății, cu toate că cerul era înnorat la est, prevestind ploaie. Poarta mare se închise în urma lor. Părăseau o lume pentru a se aventura spre o alta, necunoscută. Lila era înspăimântată de această schimbare bruscă, iar Mara destul de neliniștită, cu toate că ducea cu ea înscrisuri pentru liberă trecere.

Șarpele auriu se încolăcise lângă gleznele Lilei, acoperit de poalele mantoului. îi simțea răcoarea solzilor și încerca să se îmbărbăteze. Din când în când, arunca o privire spre cavalerul Petru, care revenise și acum le însoțea, călărind lângă portiera trăsurii. Trecură cu bine peste râurile Bogata și Măieruș, ce curgeau prin pădurea de fag și

gorun a Bogății, fără să fie atacați. Nu de animale sălbatice, ci de oameni nelegiuiți, cete de tâlhari sau hoți singuratici. Nu se cuvenea nici să înnopteze la cetatea Rupea, ce aparținea locuitorilor sași și celor douăsprezece ghilde de meșteșugari.

Mara cunoștea o familie de vrăjitori prin părțile locului, în creierul munților Persani, de la care ceruse de câ- teva ori o mână de ajutor. Ca și acum, de altfel, înainte să plece la drumul cel lung și primejdios.

înnoptară în casa lor, cu toate că la hanul din vale ar fi avut loc mai mult și mâncare mai bună. Coliba era a tăietorului de lemne pe nume Cărpiniș; nevasta lui, surorile, cumnatele, verișoarele și toate neamurile de parte feme- iască, aparțineau breslei vrăjitoarelor numită „Vrăjitoarea bătrână face otrava bună". Chiar dacă denumirea era de luat în râs, Mara se crispa, pentru că știa lucruri pe care alții nici nu le-ar fi putut bănui sau închipui. Ea însăși văzuse, nu doar o dată, limbi misterioase de foc ce luminau în timpul nopții, zice-se că ardeau peste locurile comorilor ascunse. Sau, de lună plină, strigoi care apăreau și dansau râzând în mijlocul luminișului, făcându-i pe multi să-și rătăcească mințile. Sau cum lotrii codrului ce jefuiau câte o chervană de bani sau scule de breșele ale negustorilor din bugurile mai mari, precum Brașov și Sighișoara, erau găsiți jupuiți și cu oasele arse... și câte și mai câte.

Drumul spre Scaunul Săsesc Superior al Schăfiburg sau Segesvăr, cunoscut pe românește Sighișoara, din Vo-

ievodatul Transilvaniei, decurse cu bine, fără pățanii. Puii dormeau liniștiți în căruțele care treceau prin sate, fără să abată privirea nimănui asupra lor. Apoi trăsura ducală, aparent fără nicio legătură cu carele dinaintea lor, își urma calea nestingherită, însoțită de cavalerul Petru. însă locuitorii așezărilor nu vedeau nimic. Auzeau tropot de copite, simțeau mirosul prafului, dar nimic altceva. Nimeni nu știa, în afară de Lila și Mara, că erau protejate de vraja a cărei magie îi învăluia într-o manta care îi făcea pe toți de nevăzut.

După câteva zile de mers, puii ajunseră cu bine la destinație. Vlad, surâzând subțire sub mustața-i neagră și lungă, le primi pe cele două doamne cu respect și le invită în odaia cea mare, unde ardea focul în cămin, să încălzească pereții de piatră și aerul înghețat. Șarpele galben al Lilei sâsâi spre viitorul voievod, care aștepta, fără prea multă răbdare, să urce pe tronul Țării Românești.

— înălțimea Ta, spuse ducesa Mara, în timpul mesei. Ți-am adus ce am promis. Fata - și arătă spre Lila -, puii și galbenii. Ne-am pus viața în primejdie, nu numai pe a noastră, ca să venim pe furiș. Acum e rândul tău, înălțimea ta.

Vlad se șterse pe gură cu un șervet.

— Am totul pregătit. Sunt un om care se ține de cuvânt, doamna mea, răspunse el.

— Foarte bine. Cum rămâne cu șarpele?

— E aici, cu noi. Lila va plânge puțin, apoi îi va trece.

— Ca totul în viață, adăugă Vlad și se ridică.

Domnița Lila se foi pe scaun. Mâncase foarte puțin și era palidă, mai palidă ca de obicei. Simți șarpele lângă glezna ei, ascuns sub fuste, parcă presimțind răul care avea să vină. Ezitând câteva clipe, îl privi pe bărbatul cu înfățișarea aspră din fața ei.

— Domnule Vlad, șopti deodată, cu privirile în jos și cu vocea tremurându-i un pic.

Mara și Vlad tresăriră. Fata nu avea voie să vorbească.

— Spune, domniță Lila, o încurajă bărbatul.

— Domnule Vlad. Nu știu sigur pentru ce am venit aici. Poate pentru că puii au rămas fără hrană. Dar nu doresc ca șarpele meu să fie sacrificat.

Se lăsă o tăcere grea, rece, prevestitoare. Mara își întoarse fața spre tânăra care avusese curajul să spună acele cuvinte grele, nesăbuite, de neiertat.

— Fato... șuieră ea printre dinții încleștați, apoi se uită la Vlad, temătoare, știindu-i firea aprigă, neiertătoare. Lila îl jignise, adresându-i-se cu „Domnule", în loc de „înălțimea Ta".

Spre surprinderea ei, viitorul voievod zâmbea, chiar amuzat. Apoi izbucni în râs și hohotele sale se înălțară spre bolta sălii ca niște pietre aruncate în văzduh. Șarpele se adună mai strâns pe gamba Lilei, culcându-se peste pulpele tinerei, fără ca aceasta să-i trădeze mișcarea.

— Domniță Lila, i se adresă Vlad, după ce bău o înghițitură de vin. Te asigur că nu sacrificăm pe nimeni și nimic. Poate niște galbeni... surâse el spre ea. Pare-se că

ducesa Mara nu ți-a spus. Ați venit drum lung până la Sighișoara. Spre binele vostru. în castelul acela mic, de țară, nu ați fi avut mijloace să vă trăiți viața. Aici, da. Puii vor fi eliberati de-ndată ce se vor trezi. Se vor hrăni sin- guri, că-s deja mari. Despre șarpe. Am doar o singură rugăminte la dumeata, domniță Lila. îi vreau veninul. Atât.

Șarpele se trase mai sus, spre abdomenul tinerei.

— Nu aveți vipere? întrebă, fără să se gândească.

Un paj intră și parcurse distanța dintre ușă și masă cu pas repezit. Se aplecă spre voievod și-i șopti ceva la ureche.

— Să intre! zise, și pajul se retrase, apoi intră cavalerul Petru.

Lila îl urmări din priviri. Cavalerul Petru era cel mai frumos bărbat pe care-1 văzuse vreodată. Nu că văzuse mulți bărbați îi viața ei, doar săteni, țărani, meșteșugari și negustori, bătrâni, bărboși, sărăcăcioși. Un zvon spunea că bărbații tineri, flăcăii din așezările din împrejurul castelului, erau luați cu arcanul și dați puilor, care se hrăneau cu sângele lor fierbinte și curat. Dar era doar un zvon. Cavalerul Petru pășea falnic, înalt și drept, cu coiful sub braț. Făcu o plecăciune respectuoasă.

— Care-s veștile, ca vaiere?

— înălțimea Ta, puii sunt treji și înfometați.

Lila simți capul șarpelui între sânii ei, cu corpul încolăcit în jurul șoldurilor. Ca o pisică ce se ciubărește de teamă.

— Dă-le drumul.

— înălțimea Ta..., dar...

— Cavalere, dă-le drumul. Să zboare și să se hrănească.

— Da, înălțimea Ta.

Petru făcu o plecăciune adâncă și, înainte de a-și îndrepta spatele a se retrage, îi aruncă o privire Lilei. Iar tânăra citi mesajul din ochii lui: să fugim! își înclină capul, foarte puțin, să nu fie văzută de Vlad. De când aștepta acest semnal! Cu mătușa Mara mereu în preajma ei, păzind-o ca un vultur, nu avusese niciun moment de singurătate cu cavalerul ei frumos.

— Ducesă, domnită, zise Vlad în semn de rămas-bun.

Cele două se ridicară și făcură o reverență. După ce voievodul părăsi sala, Mara o înșfăcă pe Lila de braț și o smuci spre ea.

— Proasto! Să strici tot ce am făcut ani întregi, printr-o simplă vorbă! strigă la ea. Ești o tâmpită, Lila. Ne poate lua capul fără să clipească! Nu pot să mor pentru o nerozie de-a ta...

Și ridică mâna, s-o pălmuiască. Șarpele galben își iți dintr-odată capul și, cu o singură mișcare, își înfipse colții în pieptul ducesei.

— Ahhh... făcu ea, mai mult surprinsă decât înfricoșată. »

Lila o privea surâzând, fără să se miște. Mara icni scurt, cu gura căscată și, cu mâna cu care voise s-o pălmuiască încă ridicată, se prăbuși încet, ca o năframă în vântul greu al toamnei.

— Mătușă Mara, ești bine? o întrebă fata ironic.

Nu se clinti din loc. Lăsă șarpele să se târască pe umerii ei, să-i învelească brațele și trupul cu solzii-i galbeni.

— Mătușă Mara, acum nu mai ai nicio vrăjitorie?

Ducesa horcăia, parcă dorind să spună ceva. Lila îi întoarse spatele și se îndreptă spre ieșire, unde știa că era așteptată de cavalerul Petru, cu care avea să fugă în lume, departe de castelele reci din munți, de puii de hrănit și de faptele rele, păcătoase, ale mătușii. Se vor opri doar unde le va plăcea, într-un loc liniștit, senin și cald, unde vor trăi fericiți până la adânci bătrâneți. Insă Lila, în tinerețea ei inocentă, nu știa că viața nu e o poveste de basm. Ba dimpotrivă.

înainte să ajungă la ușă, auzi sâsâitul șarpelui și simți un val de aer rece venind din spate. Șarpele o strângea din ce în ce mai tare, mai s-o sufoce, dar se si avânta să mai muște o dată. O negură densă o împresură, făcând-o să meargă anevoie, ca într-o păcură ce se tot răcea la fiecare pas. Dincolo de ușa grea de lemn o aștepta cavalerul Petru. Libertatea și fericirea ei.

— Lila... eu mă simt bine... Tu cum te simți, dragă?

Mătușa Mara îi vorbea la ureche, devenită o formă întunecată, atotcuprinzătoare, un fum înecăcios și lipicios. Șarpele începu să se foiască, se încolăcea și se trăgea în sus, își tremură vârful cozii și plăcile dure cu care-i era acoperit trupul lung sunau precum bănuții de argint, apoi, dintr-odată, își desfăcu aripile solzoase, ocrotindu-și stă-

până. Ceața deasă din jurul lor se risipi. Lila se grăbi spre ușă, dar n-o putu deschide.

— Mătușă Mara, strigă.

— Da, domnită Lila? râse vocea la urechea ei. Dorești ceva?

— Tot voi ieși din încăpere!

— Nu te tine nimeni cu forța. Du-te, fata mea!

Cele două uși masive se deschiseră fără să le atingă. Își duse mâna la gură, ca să nu dea drumul țipătului. înaintea ochilor ei, puii, cei trei pui, treziți și eliberați, se înfruptau din carnea și sângele cavalerului Petru. Cu cât sfâșiau și sfârtecau și sugeau, creșteau văzând cu ochii, până ce deveniră adulți. Li se măreau trupurile, ghearele, boturile cu dinți ascuțiți. Cioturile negre de pe spinările lor prindeau contur, solzii se așezau și se schimbau în aripi. Sunetele guturale erau înspăimântătoare și se rostogoleau prin vastitatea castelului gol și rece.

Lila se prăbuși, plângând. Șarpele galben se târî pe dale, ascunzându-se într-o firidă. Tânăra domniță mângâie rămășițele cavalerului, umplându-se de sânge, strângând la piept fâșii de carne ruptă. Puii, de-acum adulți, zburătăceau prin înălțimea castelului, apoi sparseră geamurile și scăpară, fâlfâind, spre cerul îndepărtat.

— Domniță Lila!

își ridică privirile înlăcrimate spre Vlad.

— De ce, domnule Vlad? De ce?

— Domniță Lila. Am nevoie de dragonii dumitale. Nu știi politică, dar îți spun eu. Sigismund îmi va conferi Or-

dinul Draconilor, dacă-i dau în dar trei dragoni. Dragoni pur-sânge, românești, crescuți pe plaiurile noastre! De acum, eu voi fi voievodul Tării Românești. Nu uita, dom- nită Lila. Fiul meu, Vlad si el, va fi amintit de istorie. Da- torită dumitale.

Făcu un gest, ca și cum ar fi aruncat o suliță nevăzută. Mătușa Mara, în formă de negură, scoase un suspin și, încetul cu încetul, se destrămă. Pajul scoase șarpele galben din gaura în care se ascunsese. Ii prinse capul și îi dădu să muște o pânză curată. Apoi îl aruncă și îi întinse pânza lui Vlad.

— Domniță Lila. Acesta e elixirul spiritual din veninul șarpelui crescut de dumneata. Iți mulțumesc, domniță Lila, pentru ajutor și sacrificiu. Acum ești liberă să pleci unde dorești. »

Vlad se-ntoarse și se îndepărtă, urmat de paj.

Lila rămase plângând, între ce mai rămăsese din cavalerul Petru și șarpele ei cel galben.

— Mă voi răzbuna, spuse cu voce tare, ștergându-și lacrimile cu degetele însângerate. Fiului tău, Vlad, să-i fie tăiat capul de dușmanul său de moarte și să-i fie înfipt într-un țăruș. Corbii să-i scoată ochii și toți dragonii din aceste meleaguri să moară, să nu mai fie nicicând vreunul.

— Domniță! strigă Vlad, auzindu-i urletele. Nimic din toate astea nu se va întâmpla.

Vlad voievodul coborî treptele castelului, încălecă și se făcu nevăzut în depărtare, însoțit de cei trei dragoni în

zbor. Poarta cetății se închise, iar Lila rămase în nemis- care. Lacrimile îi secară. Trase trupul șarpelui aproape de ea și se înveli cu el până deveniră unul. Cu mișcări lente, găsi pe unde să se strecoare afară și se târî până la pădure.

Mult timp, localnicilor le fu teamă să intre în acea pădure. Dispăreau animale duse la păscut, oi, vaci, capre, măgăruși, dar și oameni care intrau să taie lemne, să cosească iarbă sau să culeagă fructe și ciuperci. Se întâmpla că, odată intrați, foșnetul copacilor cu trunchiurile strâmbe să le aducă cele mai rele temeri și cele mai mari spaime în fața ochilor.

După ani și ani, mai mult de cinci secole, scăpară de blestemul aruncat de domnița Lila. începură modernizările regiunii, construirea de șosele și noi așezări. Plânsetul lugubru, plin de durere și dor, încetă să se mai audă.

Cu toate că, uneori, pe cerul senin, un fel de nor mai întunecat, ce aducea a pasăre ciudată, plutea, cu aripile mari desfăcute, lăsându-se purtată de curenții de aer de parcă ar fi plutit pe-o apă liniștită. Și până să aduci un binoclu, să vezi mai bine, imaginea dispărea...

Dream on!

de Daniel Botgros

Schisma veni pe neașteptate. Lumea se topi în ea însăși, înlocuită de un univers cosmaresc. Oameni, clădiri, mașini, linii de cale ferată, copaci, parcuri, păduri, șosele, deveniră cu toatele o pastă omogenă, multicoloră, frământată de ample furtuni interioare. Un vuiet constant, îngrozitor, însoțea fenomenul side- rant, dar cu puține șanse să mai aibă observatori care să-i perceapă amploarea. Realitatea convențională trecea treptat într-o alcătuire de neînțeles, desprinsă parcă din viziunile unui luna- tec. Noi forme de neconceput se alcătuiau treptat, ocupând, încet dar sigur, spațiile familiare.

Marc iubea nopțile de toamnă. Nimic nu se compara cu întunericul care cădea devreme, cu vântul de noiembrie care învârtejea frunzele uscate, ambalajele aruncate pe jos, cu șuierăturile sale stranii prin cotloanele dintre clădiri. Pentru el, rafalele aveau ceva mistic, purtau o încărcătură misterioasă, căutau totdeauna să-i spună ceva.

De fapt, era convins că vântul e o entitate, un fel de ființă, nu un simplu curent de aer. Mai ales vântul de noiembrie. Avusese ocazia să se convingă de acest lucru. Atunci îi plăcea să stea în casă și să asculte vaietele înăbușite ale curentului de aer rece, atunci parcă toată natura complota în a crea o stare specială, perfectă pentru umoarea sa melancolică. Marc scria și atmosfera aceea de noiembrie îi facilita extraordinar creația. Nu avusese încă succes, nu publicase niciunde, dar manuscrisele sale stăteau frumos stivuite într-un dulăpior, în așteptarea unui editor care le-ar fi apreciat. Tânărul de 25 de ani, care terminase Literatura, scria încă de mic, încercând să realizeze acele cărți pe care ar fi vrut el să le citească. Travaliul literar era însă deosebit de dur și nemulțumirea pentru ceea ce reușea să creeze îl făcea să fie mai tot timpul frustrat. Era însă greu de înțeles chiar și pentru cei care se aplecaseră asupra creațiilor sale. Nu pentru că ar fi fost ceva baroc, ceva sumbru ca toamna, în scrierile lui, ci pentru că Marc încerca să înfățișeze lumea așa cum noi nu o vedem în mod convențional. Toți pretinșii pricepuți la literatură îi recomandau să caute subiecte, așa, mai din realitate, nu să bată câmpii, ceea ce îl încrâncena și mai tare să prezinte universul după cum îl percepea el în momentele de inspirație. Multe dintre cele ce se întâmplă în jurul nostru sunt aparențe, credea tânărul student, toate lucrurile de lângă noi pot să ne transmită mesaje, și chiar ne transmit, numai că nu suntem noi capabili să le percepem. Ni se

vorbește într-o limbă pe care nu ne-ar fi greu s-o învățăm, doar că nu vrem, suntem orbi și muți, astupați de textura deasă a realității convenționale. Marc nu era, totuși, un morbid. Nici pe departe. Iubea viața, chiar în formele ei cele mai simple de manifestare. Ii plăceau profund misterele, pentru că-i ascuțeau imaginația, dar avea, din fericire, și acea prospețime care-1 făcea să se bucure de lucruri aparent simple, pe care alții nici nu le-ar fi băgat în seamă. Un răsărit, foșnetul valurilor, verdele primăverii, o floare delicată, o pictură frumoasă.

Acum, însă, toamna târzie îi releva farmecele ei. Vântul bătea în rafale pe geamul camerei sale dintr-o casă aflată într-un cartier mai vechi al orașului. De la înălțimea mansardei, putea vedea acoperișurile mohorâte ale caselor vechi și chiar unele curți, pustii acum, cu cotețele de păsări sau cuștile câinilor rămase stinghere în vânt. Luminile cartierelor noi ale urbei tresăltau, îndepărtate, parcă luate de vânt, ca stelele în atmosfera densă, iar cerul mohorât părea că va cădea peste clădirile bătrâne. Marc deconectase computerul vechi la care scria, pentru că bâ- zâitul lui îl distrăgea de la ascultarea vântului. Silueta sa se profila subțire pe geamul ferestrei. Stătea cu capul sprijinit de cerceveaua rece, privind în zarea întunecată. Iubea acest tip de pustnicie, îi plăcea viața la mansardă. Nu prea cobora jos, în sufragerie, decât eventual la masă, sau când se angrena în vreo discuție cu părinții săi. Acel tip de convorbiri nu le prea agrea, însă, pentru că îi păreau prea legate de realitate, tratau teme minore, din pers-

pectiva sa, serviciu, vecini, rude, prieteni, bârfe, prețuri, politică. Cu sora sa, Briana, lucrurile stăteau, însă, altfel. Deși avea doar optsprezece ani, Brianei i se înfierbânta imaginația ori de câte ori stăteau de vorbă despre subiecte preferate de amândoi. Marc, cu silueta sa subțiratică, țâșnea uneori la propriu de pe scaun pentru a-și întări ideile, trecându-și mâna prin părul des și clipind alert din ochii-i ca tăciunii. Curios, Briana - deși avea toate atributele vârstei sale, îi plăceau hainele frumoase, parfumurile, fardurile, ieșirile cu prietenii -, față în față cu Marc se schimba subit și dădea dovadă, uneori, de o profunzime surprinzătoare. N-ai fi zis, văzând această domnișorică elegantă, sensibilă, frumoasă, cu părul negru tuns băiețește și cu ochii de smarald, ca ai bunicii sale, că ar fi putut fi pasionată și de altceva decât de modă, filme sau cine știe ce alte domenii după care se dau în vânt, de regulă, adolescenții. în Briana, însă, se împleteau armonios aceste tendințe, iar personalitatea i se cocea pe zi ce trecea, spre satisfacția fratelui ei. Tânărul zâmbi, gândindu-se la sora sa, care, pe măsură ce creștea, devenea esențială în viața lui. Briana încerca să gătească ceva în bucătăria de la parterul casei. Vântul vuia în fereastra mansardei lui Marc, insistând parcă să spună ceva.

O migrenă cumplită îi măcina creierii. Cu toate astea, nu se îndura să părăsească barul luminat discret, învăluit

în fum, e drept, provenit de la țigări fine, scumpe. Robert se lupta cu un pahar de Hennessy, lichidul aromat i se scurgea tot mai greu pe gât, dar nu renunța. Părea că ființa sa întreagă, moleculele, i se vor dezintegra și numai o băutură le-ar mai fi putut ține la un loc. Avea destul de des, în ultima vreme, astfel de stări devastatoare, pe care le repara numai cu ceva de băut. Cu ceva tare. Nu și le putea explica, ele se manifestau, atâta tot. Diversitatea și puterea acestor atacuri îl panicau, dar, de fiecare dată se recoagula, se reconstruia, cărămidă cu cărămidă. Nu era simplu, dar marginile ființei sale se adunau ușor, ușor și atacul trecea ca și când n-ar fi fost. Rămânea însă un gust persistent de sulf în cerul gurii și o depresie îndelungată. Sorbi din Hennessy și-i făcu semn unei chelnerițe, care pluti spre el pe tocurile înalte. Ii ceru un analgezic și fata i-1 aduse repede, cu un pahar aburit cu apă rece. Pilula îi rămase un pic în gât, dar, până la urmă, alunecă încet pe esofag. Era puțină lume în bar, la ora aceea târzie. Discuțiile anemice de la mese păreau filtrate de o perdea groasă de catifea prăfuită, la fel și muzica discretă. Robert încerca să răsfoiască o revistă, dar celulele sale se învârtejeau în continuare, distrăgându-1 de la orice altceva. De aceea nici nu observă că la masa sa se așezase cineva. Abia când individul își drese vocea pentru a fi remarcat, Robert ridică ochii obosiți. In fața sa se afla un tip de vreo șaizeci de ani, destul de gras, nebărbierit, cu un păr cărunt și des, dar cam nepieptănat. Purta un sacou întunecat la culoare

și o cămașă roșie, boțită. în mână frământa o șapcă și ochii mici, de viezure, n-aveau o clipă de liniște.

— Domnule jurnalist, permiteți-mi să mă prezint. Mă numesc Konrad. Eu vă cunosc, dumneavoastră, pe mine, încă nu.

Robert aruncă o privire în jur, dar nimeni nu părea să fi remarcat vocea ridicată a individului care se proțăpise la masa lui. Nu-i plăcea să atragă atenția asupra sa și, cu atât mai mult, asupra profesiei sale, care, e drept, în aceste momente îi părea a nu avea nicio legătură cu el. Stinse țigara în scrumiera de cristal și suflă ultimul fum în nasul plin de puncte negre al bărbatului din fața sa, care dădea din cap într-una. Avea un tic supărător. Făcu un efort să vorbească, selectând cu greu cuvintele, parcă alegând din literele de carton ale unui alfabetar, crunt amestecate de un elev indisciplina!.

— O oră cam târzie pentru noi cunoștințe, nu?

— Deloc, nu se descurajă individul. Deloc. Nu vă puteam prinde altfel. Voiam de mult să vă vorbesc. Aud că nu sunteți, totuși, greu de abordat, dar... timpul, e un dușman cu care ne luptăm cu toții, nu-i așa?

Lui Robert nu-i trecuse criza, dar nu era încă decis să-l repeadă pe bătrân. Pusese la punct nenumărați astfel de indivizi cronofagi în cariera sa, oameni care erau convinși că dispui de tot timpul din lume pentru ei și elucubrațiile lor. Inventatori, așa-ziși savanți, salvatori ai omenirii, jalnici Messia, mediumi, fanatici religioși, iluminați, formând un mozaic fascinant în felul lui, dar de care trebuia

să știi să te ferești la timp. Poate că printre ei se afla și câte un individ cu ceva potențial, dar flerul lui Robert l-ar fi recunoscut imediat. Konrad părea, însă, unul dintre cei posedați de adevăruri pe care numai ei le vedeau, un individ răvășit de propriile-i revelații, copleșit de greutatea misiunii sale speciale în rândul omenirii și de unicitatea propriei personalități. „Ce-o mai fi inventat și acest om?", se întrebă Rudi, dar gândurile sale erau parcă niște viermi care se târau printr-o gelatină scârboasă. Nu-i făcea nicio plăcere să gândească. Gânditul însemna un efort suplimentar de coerență, iar celulele sale continuau să o ia razna. Singura străduanie din acest moment se îndrepta spre a evita o risipire definitivă a propriei ființe. Mai luă o înghițitură de Hennessy. Își perie cu degetele părul aspru, și-și aprinse un Parliament. încercă să se concentreze măcar puțin la omul din fața sa. Avu impresia că trecuseră minute întregi. De fapt, totul durase câteva secunde.

— Deci, ce-ați inventat? îl întrebă obosit pe Konrad, care dădea în continuare din cap, ca un mecanism cu arcul tras la maximum.

Omul rămase puțin descumpănit, dar se replie rapid. Păru să treacă peste ironie.

— Mi-ar fi plăcut să inventez ceva, spuse repede, da, hm, ce idee... Nu, nu, n-am inventat nimic, încă. Vreau să vă povestesc ce visez în ultima vreme.

Era o seară neplăcută, cu siguranță. Mai întâi criza. Apoi acest individ. Vise? Adică omul ăsta se aciuase cu mult tupeu la masa lui, să-i povestească visele sale? Ro-

bert începu să creadă că totul i se trage de la atacul care nu se mai termina. Poate că bătrânul din fața sa nu era decât o plăsmuire a celulelor sale aflate în furtună. Se uită în jur. Barul arăta la fel, cei de la mese păreau aceiași. De fapt, starea de rău îi încetinea reacțiile. Altfel, acest Konrad ar fi ajuns demult îmbrâncit afară. Bătrânul dădea într-una din cap, cu ticul lui neplăcut, și-l privea pe Robert cu speranță, căuta o urmă de interes pe figura lui. Tot ce putea vedea însă era o expresie obosită, încruntată... tot mai încruntată. Dintr-odată, Robert se simți mai bine. Vâr- tejul celulelor sale se liniști brusc, ca oprit de un întrerupător. Schimbarea asta neașteptată îl descumpăni. Atacurile nu se opreau niciodată atât de brusc. Apăru gustul persistent de sulf. Urma, desigur, depresia prelungă. Tot ce mai simțea, însă, acum era o cumplită oboseală, o sfâr- șeală care-i măcina oasele. Dar migrena cedă într-o anumită măsură, ceea ce-i limpezi judecata. Deși intra încet, încet, în deplinătatea forțelor, îl fixă pe omul din fața lui. Nu-1 dădu încă afară.

— Arăt eu a specialist în porcării onirice? îl întrebă pe Konrad, după o sorbitură din coniac.

Bătrânul se însufleți pe dată.

— Nu e nevoie de asta, vă asigur. Visele mele nu sunt obișnuite. Nu am nevoie nici de magi, nici de astrologi, nici de interpretatori de vise. Nu vreau să- mi spună cineva că dacă visez uniforme sau sânge primesc o veste, or, dacă mi se arată o mireasă, o să am parte de o nenorocire. Nu, e cu totul altceva. Dacă m-ați asculta un pic... Am nevoie

de o personalitate carteziană, pragmatică, nu de tot felul de șarlatani. Am nevoie de un om care să nu se lase furat imediat de imaginație. Nu-mi trebuie un visător, ci unul ca dumneata, cu picioarele pe pământ.

Robert îl privea tot mai atent pe omul din fața lui. Deși trecuse imediat la „dumneata" și urma, probabil, „tu", nu-1 deranja atât chestia asta, cât îl intriga aparenta coerentă a bătrânului. Chiar dacă nu rostise decât două-trei >
fraze și deși mai avusese de-a face cu astfel de țipi care păreau logici la început, dar, ulterior, o luau razna, al șaselea simț al lui Robert începea să-i indice tot mai evident că, acum, cu omul de la masa lui era ceva. Vocabularul său părea exersat. Dar poate numai părea. Își aminti de Profesor. De uimitoarele sale teorii cosmogonice. De vastitatea cunoștințelor acestuia despre mecanica cerească. Câteva luni de zile îi ținuse lui Robert adevărate prelegeri, încât pe jurnalist, cu toate că era extrem de ocupat, chiar începuse să-1 intereseze subiectul. Profesorul era un tip de vreo 30 de ani, înalt, foarte slab, cu bărbuță neagră, de țap, cu ochii întunecați și expresivi. Părea un preot, dar era, de fapt, perfect ateu. Ii spusese că predă noțiuni de fizică la școală, dar adevărata sa menire era să deslușească tainele universului. Voia neapărat să ajungă să lucreze cu o echipă de cercetători la unul din marile radio- telescoape ale lumii. Atât de mult îl bătuse la cap pe Robert, încât încercase să-i găsească o bursă. Era o nebunie, desigur, dar Robert dăduse câteva telefoane în acest scop.

într-o bună zi, Profesorul nu mai apăruse la întâlnirea periodică cu gazetarul. Deși avea o grămadă de treburi, Robert îi simțise lipsa și, până la urmă, sunase la un număr pe care-1 găsise în cartea de telefon. Ii răspunsese o femeie în vârstă, mama Profesorului. Eminentul teoretician al astrofizicii contemporane era la ospiciu, internat pentru tratamentul anual. Bătrânul din fața sa îl privea, ușor amuzat, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Ei, ești sau nu dumneata spiritul cartezian de care am nevoie? zâmbi omul. Părea că-i place expresia „cartezian" sau poate se potrivea prea bine pledoariei sale.

— Să zicem, admise Robert, satisfăcut în sinea sa de absența uraganului din propriile-i celule.

— Atunci, ascultă! Sper că știi ceva despre vise sau măcar te-au pasionat vreodată. Ai avut vreodată un vis excesiv de real, unul în care puteai să juri că e adevărat, unul din care te trezești confuz, fără să știi în care dintre lumi te afli cu adevărat? Ai avut vise care se repetau? Coșmaruri incredibile, aproape ireale prin grozăviile la care te supuneau? Sau vise avertisment, vise premonitorii? Ai avut vise calde, roz, frumoase? Ce crezi despre vise? Nu mă interesează mecanismele pretinse de așa-zișii oameni de știință prin care, cică, se formează visele. Ce părere ai, ca om cu picioarele pe pământ, despre aventurile noastre nocturne? Dincolo de clișeele pseudoștiințifice, ce crezi că facem noi în vis, unde plecăm? Ți s-a întâmplat vreodată să confunzi, fără să te suspectezi de nebunie, cele două planuri? Sau să simți că cineva ți le amestecă?

— De ce nu-i citești pe sud-americani? i-o tăie Robert. Indienii nativi din cele două Americi îți pot oferi soluții convenabile. învățătura lor în domeniu e străveche.

Konrad nu-și putu reprima un zâmbet superior, dar care trăda și o anumită încântare. Se pare că-și găsise omul.

— Sunt tobă de tot ce înseamnă literatură despre vise, ricană bătrânul. Ai de-a face cu un profesionist. Și totuși, trebuie să recunosc că n-am găsit o explicație mulțumitoare pentru ce mi se întâmplă când adorm. Citește despre vise, încearcă să vezi dincolo de ele, în spatele scenelor, oricât de ciudate sau de reale. Te mai caut.

Și Konrad se ridică brusc, de parcă ar fi avut un resort sub șezut. Flutură mâna într-un fel de salut și plecă, pur și simplu, tăind perdeaua de fum din bar cu silueta-i decrepită. Robert rămase cu paharul în mână. Ridică din umeri, achită consumația și se ridică și el. Afară îl întâmpină vântul rece al toamnei, aducându-i în nări aromă de frunze veștejite și lemn putred.

# # #

Stelei îi era teamă de toamnă, de întuneric. Semiobscuritatea îi crea un sentiment de panică, de claustrofobie. Dacă ar fi fost după ea, ar fi stat în lumină puternică zi și noapte. Și uneori chiar o făcea, până când o învingea somnul și, picotind, stingea luminile, lăsând aprinsă doar o veioză. Somnul ei era însă cumplit de agitat. Umbre

uriașe o năpădeau într-una, crescând din podea și acoperind-o ca niște dune întunecate care îi strecurau în oase o răceală de cavou. Se trezea des, scăldată într-o sudoare înghețată, cu inima bătându-i în gât, gata să-i spargă venele. Micșorarea naturală a zilei era un calvar pentru Stela. Anii de singurătate îi accentuaseră propriile temeri, îi exacerbaseră nevrozele, transformând-o într-o fire instabilă, ca o frunză-n vânt. Ziua, mai ales pe timp frumos, Stela se transforma vădit. Se instala în fața oglinzii, simțindu-se încă extrem de cochetă, la cei 60 de ani ai ei. Se machia atentă, își picta practic fizionomia, realizând adevărate opere de artă. Un întreg arsenal de truse de machiaj îi stătea la dispoziție, dormitorul femeii părând o mare cabină de înfrumusețare, de parcă fiecare zi era pentru ea un nou și dificil rol. Și, într-o oarecare măsură, așa și era. Stela își camufla cu grijă spaimele nocturne, toată lumea o cunoștea drept o femeie sigură pe ea, echilibrată. Poate chiar prea sigură. De aceea, mai ales femeile din orășel, nu înghițiseră niciodată aventurile ei. își feriseră, cu mari sacrificii, ani de zile, bărbații de Stela. Nu reușeau întotdeauna și câte un soț cunoscut drept model al vieții de familie, cădea, din când în când, în plasa Stelei. Scandalurile se țineau lanț, iar unele se soldau cu urmări dramatice: divorțuri răsunătoare, abandonuri de familie, chiar și o sinucidere. Stela devenise astfel ținta tuturor blestemelor din zonă, dar ea își vedea imperturbabilă de treabă. Seducea bărbații. Fusese ani de zile o răpitoare

frumusețe blondă și bărbații povesteau că făcea minuni în pat. Ei relatau întâmplări sexuale incredibile, făcând din această femeie o persoană aproape legendară. Vraja exercitată de Stela îi atingea însă pe majoritatea, stricân- du-le iremediabil viețile. Pentru că frumoasa blondă nu stătea niciodată mai mult de o lună-două cu un amant. De regulă, aceste relații se sfârșeau rău. Din când în când, câte un bărbat cădea victimă la propriu apetitului ei sexual monstruos. Nu era, totuși, o nimfomană, în adevăratul sens al cuvântului. Putea rezista și luni de zile, dacă era nevoie, fără să facă dragoste. Pentru că marea ei pasiune era seducția în sine. Sigur că întreruperile mai lungi determinau acumulări catastrofale, care se revărsau, de regulă, asupra bărbaților seduși. Cu toate acestea, Stela exercita un mister permanent asupra celor ce-o înconjurau. Pasiunea ei pentru seducție nu se stinsese însă nicio clipă, cu toată vârsta ei înaintată. își pregătea zilnic spectacolul seducției, în fața oglinzii, cu o fervoare demnă de o cauză mai bună. Problema e că bărbații din zona ei se cam isprăviseră, „clienții" rărindu-se tot mai mult. Devenise atât de celebră, încât toată lumea o cunoștea și se ferea de ea. Nu mai putea să spere decât în eventuali trecători prin orășelul ei.

Seara începuse pentru Stela în maniera obișnuită. Cu cât lumina de afară scădea, femeia aprindea tot mai multe lumini în casă, până când niciun colțișor nu mai rămânea în penumbră. O întreagă colecție de corpuri de iluminat

orna casa Stelei, deși ele erau achiziționate în scopuri strict utilitare. Spaima ei de întuneric, de semiobscuritate, făcuse fericiți pe comercianții de lămpi sau lustre din vecinătate. Seara de toamnă târzie se lăsase destul de brusc și câteva picături de ploaie începuseră să se strivească de sticla geamurilor de la sufragerie. Stela, așezată în fața oglinzii, începuse ritualul de demachiere, ce se consuma la fel, în fiecare seară. Folosea o sumedenie de creme, lapte demachiant, multe tampoane de tifon. Ambianța sufrageriei, care i se reflecta în oglindă, decorul clasic, masa mare din mijloc, pregătită parcă în permanență pentru a primi mai multe persoane la masă, fotoliile îmbrăcate în pluș roșu, toate aceste elemente îi asigurau o parte din echilibrul conturbat de spaima de întuneric, presărată cu toate neliniștile din lume. Când termină cu demachiatul, Stela se ridică și deschise televizorul, apoi trecu în bucătărie și pomi radioul. Avea nevoie de un zgomot de fond. Nu asculta niciodată ce se vorbea în acele emisiuni și nici măcar muzica. Era suficient zgomotul.

Dar zgomotul... încetă. Brusc. De parcă o mână disperată trăsese cu forța răvășitoare a panicii extreme un heblu. Stela încremeni cu paharul de vin alb în mână. Urechea ei profund exersată înțelese imediat că televizorul și radioul nu mai funcționau. Nici unul, nici altul. Apoi se stinse lumina. Paharul fin din mâna femeii se făcu țăndări de parchet, iar lichidul rece o stropi pe glezne. Stela, cu ochii ieșiți exoftalmic din orbite, respira rapid, cu icnete

scurte, ca într-o încăpere cu aer rarefiat. Inima îi bubuia în gât, iar rodopsina din pupilele ei încerca, cu disperare, să adapteze ochii la întunericul total care se așternuse. Cu ceva timp în urmă, o banală pană de curent aproape că o ucisese.

Ghearele visului rămâneau înfipte în carnea eterică a conștiinței. Scenele baroce se succedau cu o repeziciune care nu-i permitea să le fixeze decât fracțiuni de secundă. Sigur, fracțiuni de secundă e doar un fel de a traduce din perspectivă umană timpul necunoscut al visului. Studentul se zbătea să retină o anumită coerentă în uluitoarele ! >
construcții onirice care-1 chinuiau noapte de noapte. încercase o serie de tehnici care să-i dea posibilitatea să identifice anumite mesaje în vis, să-și mențină lucidă o parte a conștiinței, să păstreze controlul. Era cumplit de dificil și, cu această ocazie, visele sale deveniseră de o complexitate greu de imaginat. Nu erau, practic coșmaruri, dar lumile apărute în minutele de vis erau atât de elaborate, încât nu putea să le uite multă vreme. în ciuda acestei persistențe, nu izbutea încă să disceamă ceva, acel ceva pe care-1 căuta de multă vreme, de când începuse să-1 preocupe visatul.

Deschise ochii, iar lumina soarelui din fereastră îi spulberă ultimele scene ale visului din această dimineață. Se J

întinse sub cearșaf și oasele îi trosniră, familiar. Corpul său atletic își recăpăta ușor-ușor mobilitatea, iar foamea matinală îi provoca deja chiorăituri în stomac. Se ridică în capul oaselor, căscând. Un miros ademenitor de omletă venea dinspre bucătărie. Afară era vară, iar ideea că nu trebuia să meargă la facultate îl înviora instantaneu. Studentului - așa îi spun toți cunoscuții, pentru că tot repetă ultimul an de facultate - nu-i repugnă neapărat școala, dar e tentat mai mult spre autodidacticism. E sceptic cu privire la metodele oficiale ale transmiterii de cunoștințe și acumulării de cunoaștere prin metodele tradiționale. Nu pune la îndoială, neapărat, sistemul de învățământ, ci consideră că metodele sale personale se dovedesc mult mai rodnice, chiar dacă ele nu sunt neapărat împărtășite de alții. Oricum, nu-i pasă. Inteligența sa versatilă îi permite să se adapteze și să-și construiască un sistem cognitiv de care e mândru. Dar, la dracu' cu sistemele cognitive, la dracu' cu visele, își spune Studentul, e vară, soarele strălucește, iar fetele așteapă să fie sunate. „Atenție, Stu- dentule, multă grijă când vorbești cu ele. Dacă începi să le povestești despre visele tale, despre preocupările discrete pe care le ai, riști să te lase baltă în secunda următoare", își spuse amuzat tânărul. Se cam străduia să adopte alt discurs cu domnișoarele care-i populau viața, fiind perfect conștient că n-ar fi avut șanse cu filozofelile sale. Iar „intelectualele" nu-i plăceau. Erau prea complexate. Paradoxal, pe femei le prefera simple, feminine, cu farmecul nealterat al tinereții. Ura gregaritatea, dar îi plăcea

naturalețea. Din păcate, era tot mai greu să găsești asemenea exemplare. Apropo, trebuia să o sune pe Fabiana. îi promisese o plimbare în natură, fata iubea mult aceste ieșiri care pe el îl cam epuizau. Nu-i displăcea natura, dar ieșirile la aer fără niciun scop îi creau impresia că pierde timpul. Fabiana, fata cu ochii de peruzea, cu părul blond ca spicul de grâu, gracilă și veselă, nu-i dădea nicio șansă s-o refuze. Prietenia lor se întemeia, de aceea, pe o serie de cedări reciproce, de mici compromisuri, care însă nu dureau prea tare. Studentul îi purta o afecțiune constantă, îi plăcea să o ocrotească, părintește, deși diferența de vârstă dintre ei era de doar un an. Dominația aceasta de catifea asupra ei o încânta pe Fabiana, care se alinta ori de câte ori avea ocazia. Din fericire, o prindea perfect să se alinte. Jocul dragostei lor era, în aceste condiții, un continuu dans vărătic, ludic.

Studentul se ridică, în sfârșit, din pat. Oglinda din baie îi arăta o față alungită, încercănată. încercă să-și aranjeze părul șaten, ciufulit, coborât puțin peste urechile flancate de favoriții lăsați un pic mai lungi. Ochii căprui, vioi, in- teligenți, păreau că aparțin în acel moment altcuiva, mai odihnit. Apa caldă, săpunul, periuța de dinți, spuma de ras, after-shave-ul își făcură însă datoria și, după câteva minute, tânărul arăta deja rezonabil. Tatăl său îi lăsase pe masa din bucătărie o omletă cu ardei gras și cu cașcaval, așa cum îi plăcea. îi turnase chiar și un pahar cu suc de fructe. Cafea, nu, pentru că bărbatul era de părere că stu-

dentii n-ar trebui să bea cafea. Zâmbind, Studentul își prepară rapid lichidul sublim, amărui, pe care îl sorbea întotdeauna pe stomacul gol, cu o nedisimulată plăcere. Piesa „AII of my days", a lui Alexi Murdoch, din telefonul mobil, îi destrămă momentul de reverie matinală. O Fabiana care râdea fermecător, cu toți dinții albi, perfecți, apăruse pe ecranul celularului.

— Căpitane, mai stai în casă și la ora asta? ciripi glasul fetei.

— Ihmm, mormăi Studentul, cu o înghițitură de omletă în gură.

— Sper că nu pentru mult timp. Hai să mă iei, am pregătit ceva buuun-bun, gânguri Fabiana, alintându-se ca de obicei.

Ieșind din bloc, Studentul găsi o zgârietură proaspătă de cheie pe vopseaua portierei micului său Renault alb. Se uită în jur, înjurând printre dinți și-și propuse să nu uite să-l cârpească în această seară pe vreunul din gașca de puștani ce ascultau la nesfârșit muzică în fața blocului. Vremea frumoasă, însă, soarele strălucitor, îl binedispu- seră. Intră în traficul aglomerat, îndreptându-se spre cartierul de vile în care locuia Fabiana. Părinții fetei erau o pereche de cunoscuți oameni de afaceri, care făcuseră avere din vânzarea de încălțăminte. Trecuseră apoi la design și producție proprii, iar majoritatea produselor lor lua calea exportului, dar și lanțul de magazine Future Shoes, răspândit în toată țara, era de multă vreme un

brand. La început, Studentul avusese ceva rețineri să iasă cu Fabiana, dar naturalețea desăvârșită a fetei îl cucerise complet, așa încât descendența ei dintr-o familie plină de bani nu se cunoștea aproape deloc. E drept, încă nu-i întâlnise personal pe părinții Fabianei și avea încă emoții vizavi de acel moment.

Pătrunse, după vreo 30 de minute, pe una dintre străzile cu vile superbe, de o parte și de alta, cu gazon îngrijit până la ultimul firicel de iarbă. Liniște, răcoare, aer curat, acest cartier parcă nici nu făcea parte din oraș. încetini instinctiv și rulă ușor până în fața casei Fabianei. O impunătoare, dar elegantă, clădire albă, cu un design futurist, se ascundea în spatele unei perdele de copaci decorativi. Gândul că într-o bună zi ar trebui să treacă pragul acelei vile îl speria pe Student, care, în alte circumstanțe, nu era deloc un timid. După câteva minute, silueta fină a Fabianei coborî cele câteva trepte, îndreptându-se spre el. Draga lui Fabiana venea repede-repede, subțirică, în pantaloni scurti albi si o bluză azurie cu mânecă scurtă, cu un ruc- sac sport în mână. Deși în garajele vilei se lăfăiau câteva mașini de lux, Fabiana îl lăsa mereu pe Student să o plimbe cu Renault-ul său și pentru asta băiatul o iubea și mai mult. Era total opusă genului contemporan de fată, pentru care mașina și portofelul plin sunt accesorii de neevitat pentru un tânăr care ar dori să iasă cu ele. Fabiana sări în mașină și-l sărută fugar pe buze. Răspândea un parfum primăvăratic, discret, care îi accentua finețea.

— Deci? surâseră ochii ei albaștri, întrebători. Pornim?

— Pornim, ridică Studentul din umeri, fals reținut. De fapt, îi venea să o ia în brațe și să nu-i mai dea drumul.

Fabiana râse degajat și-și îndreptă degetul arătător înainte. Mergeau adesea în afara orașului. Fabiana iubea mult dealurile pietroase care flancau așezarea și munții din depărtare. De cele mai multe ori se rezumau însă la colindatul coamelor deluroase. Se plimbau ore în șir, după care se așezau în iarbă, obosiți și mâncau câte ceva. Fabiana pregătea întotdeauna gustări fine, uimitor de delicioase. Sacul ei sport ascundea și acum, cu siguranță, o serie de mici bunătăți. Renault-ul Studentului părăsea suburbiile orașului, pline cu case dărăpănate, dar și cu hale de depozitare sau de producție, întinse pe câteva hectare. Odată orașul lăsat în urmă, șoseaua începea să urce pentru a ajunge la masivele deluroase atât de dragi Fabianei. Ceva o atrăgea ca un magnet pe fată în aceste locuri și, nu de puține ori, Studentul se întreba serios de unde ar fi putut veni această atracție, pentru că prietena lui era, în general, un spirit citadin. Mă rog, nu pretinsese niciodată că ar putea înțelege femeile pe deplin și nici nu-și bătea capul cu asta.

Fabiana apăsă pe tasta de volum a CD-player-ului de la mașină, după ce îl găsise pe Jason Derulo. Privea fericită împrejurimile pe care le văzuse, desigur, de nenumărate ori. Studentul conducea alene, distrat, știind și el fiecare metru de drum. Mașina părăsise orașul și rula în

rampă printre dealurile înverzite, pline cu pomi fructiferi. Studentul coborâse geamurile și aerul de iunie le umplea plămânii. Parcă începuse și lui să-i placă, deși era vorba cam de același ritual. Oricum, de dragul Fabianei ar fi făcut cu mult mai mult. Renault-ul lăsă în urmă zona cât de cât populată, îndreptându-se încet spre ariile nelocuite și nelucrate. Vegetația începea să se schimbe, plantele sălbatice luând locul celor îngrijite de oameni. Cu cât natura era mai virgină, cu atât mai încântată era Fabiana. Părea în stare să rămână ore în șir în mijlocul acesteia, anesteziată de verdeață, de copaci, de fluturi și de puzderia de mici insecte. Zumzetul acesta permanent al vieții îi crea o stare de bine fetei, o transpunea pe un nivel de unde n-ar mai fi revenit nicicând.

Studentul luă telefonul de pe bord și căută numărul lui Tobias. Bătrânul Tobias avea o căsuță la limita civili- zației. Ascunsă în pădure, la marginea unui drum forestier, căbănuța era autonomă din toate punctele de vedere. Dotată cu migală de către bătrân cu o instalație electrică și termică pe bază de panouri solare, reprezenta cu adevărat o casă verde, care-i oferea stăpânului ei confortul și izolarea ideale. Tobias, fost militar de carieră, împărtășea, firește, din plin atracția Fabianei spre natură. Teoria sa vizând oamenii era radicală: suntem un cancer care roadem încet, încet, acest Pământ, consumându-i resursele. Uriașa forță distrugătoare a armelor, pe care avusese ocazia să o vadă, în cariera lui, îl determinase să devină un ecologist

fanatic. Dacă ar fi fost după Tobias, noi, oamenii, ar fi trebuit să ne retragem undeva, în adâncurile Terrei, lăsând natura să redevină virgină, iar planeta să fie reocupată de animale, în absolută libertate. Spera sincer ca într-o bună zi, toată umanitatea să ajungă la aceeași concluzie. Cei doi tineri se împrieteniseră cu el după ce le împrumutase pentru prima oară biciclete pentru a urca pe drumurile montane. Studentul îl suna de fiecare dată, deși Tobias nu pleca niciodată, niciunde. Renault-ul părăsi șoseaua și intră pe un drum secundar. După câțiva kilometri se angajă prin hârtoapele drumului forestier care ducea spre Tobias. Cabana acestuia, toată din lemn, se ițea cochet dintre copaci. O mică terasă cu un balansoar și câteva fotolii de răchită pentru musafiri completa decorul rustic. E drept că Tobias nu primea oaspeți, pentru că oricum nu-1 vizita nimeni, cu excepția unui nepot care venea o dată pe lună să-i aducă provizii din oraș. Și, bineînțeles, a lor, față de care dovedea o slăbiciune evidentă. Pentru ei era flatant să știe asta și de aceea păstraseră o relație bazată pe o anumită afectivitate cu Tobias. Când autoturismul Studentului opri în fața casei, bătrânul ieșea deja să-i întâmpine. Chelia sa și mustața pe oală îi dădeau un aer jovial, numai că Tobias nu era chiar o fire veselă, ci mai degrabă melancolică. Purta o cămașă cu mânecă scurtă, în carouri, și o pereche de pantaloni de doc, kaki.

— Tobias, ce mai e nou pe frontul salvării planetei? ciripi Fabiana, sărind din Renault.

— Să nu glumești cu lucrurile astea, o amenință în joacă bătrânul, îndreptând spre ea degetul arătător. Intr-o bună zi o să-mi dați cu toții dreptate, dar va fi prea târziu.

— Mmm, cam prea de dimineață pentru atâta viziona- rism, nu crezi? spuse glumeț și Studentul, trântind portiera Renault-ului.

Fabiana îl îmbrățișă afectuos pe Tobias și scoase din săculețul ei magic o cutie acoperită cu o folie de staniol. Conținea, desigur, crema din mai multe feluri de brânză, făcută chiar de Fabiana, după care bătrânul se dădea în vânt. Tobias îi pofti înăuntru, dar ei preferară să se instaleze în fotoliile de răchită. Fabiana era încântată de casă, de copaci, de iarbă, de ciripitul păsărelelor, se simțea pe deplin în elementul ei și nu mai contenea să atragă atenția tuturor asupra acestor frumuseți. Părinții ei cumpăraseră două domenii de vacantă, dar Fabiana ura confortul citadin, ta- bieturile supărătoare, instalate în mijlocul naturii. Ea adora simplitatea, prospețimea, accepta condiții spartane când era vorba de natură. Tobias reveni cu pahare aburite de limonadă rece. întotdeauna peregrinările lor începeau cu o pauză aici, unde se simțeau excelent. Era o binevenită deconectare de la tumultul orașului. ♦

* * *

Cu simțurile ei ascuțite, șlefuite de desele atacuri de » > • ,
panică, Stela simți că acum se întâmplă ceva serios. O

intuiție clară precum cristalul îi spuse că o catastrofă iminentă se apropie. Alimentarea cu energie electrică se oprise brusc, deși afară era ziuă. Femeia îngheță în fotoliu. Căsuța în care locuia, într-un cartier mai liniștit, la marginea orașului, începu parcă să o strângă, să o apese. Simți nevoia imperioasă de a fugi, de a ieși din capcana familiară unde își petrecea majoritatea timpului. Se ridică nesigură, cu picioarele tremurând, își luă înfiorată un șal, deși afară era vară. Ieși în curte, merse până la poartă și privi în lungul și-n latul străzii. Totul părea normal, cu excepția liniștii nefirești. O încremenire ciudată guverna aerul, nicio frunzuliță nu mișca. Păsările tăcuseră, parcă sfioase și ele. Nu se vedea nimeni pe stradă. Stela nu avea pe cine să întrebe ceva, nu avea pe cine să sune și nici nu știa dacă telefonul mai funcționează. Deși, aparent, totul era în regulă, o potențială tragedie se acumula, înspăimântător, în percepțiile Stelei. Era ca atmosfera de furtună, gata să producă o cumplită rupere de nori ori ca tensiunea de dinaintea unei mari bătălii. Cu toate astea, încă nu se vedea nimic. Pentru prima oară, Stela se întrebă dacă nu cumva atacurile ei de panică intrau pe un nou nivel, mai grav decât până atunci. Și pe când își punea astfel problema, cerul își schimbă brusc culoarea. Deveni de un verde-smarald, aproape dureros pentru ochi. O parte a cartierului ei se transformă într-un fel de melasă roz, amestecată parcă de un cofetar nebun. Stela ieși pe poartă și o luă la fugă, gâfâind. Strada ei se termina pe un drum neasfaltat, care

ducea spre dealurile din jur. I se părea că e singura scăpare, însă în orice moment, drumul de sub ea putea avea aceeași soartă cu a cerului sau a caselor vecine. Inima îi bătea nebunește, ca un ciocan, în tâmple, o perdea neagră îi coborâse pe ochi, iar transpirația o acoperise ca o ploaie caldă. Fugea în virtutea inerției, fără a mai putea privi în jur.

* * *

Marc se ridică brusc de la calculator. O presiune cumplită îi apăsa capul, tâmplele începuseră să-i zvâcnească dureros. Jos, la parterul casei, se auzeau țipete, bufnituri, de parcă ar fi avut loc o cumplită încăierare. Fugi spre scara interioară, din lemn, ce ducea în sufrageria de la parter, dar se opri brusc, încremenind. După câteva trepte, apele unei mări adânci, de un albastru închis, se vălureau calme, dar ghicindu-se periculos de adânci, întrerupând bizar treptele scării. Nu putea fi real! Marc bănui că a luat-o brusc razna, dar apoi își dădu seama că ipoteza asta nu prea ține, întrucât fusese dintotdeauna perfect sănătos. O nebunie colectivă? Un virus al mintii, o serie de meme vărsate brusc în realitate? Tânărul se miră că mai are timp de asemenea întrebări. Ce-o fi cu familia lui? Ce se auzise la parter? Ieși pe geamul mansardei, coborând cu grijă pe acoperiș. Cerul era de un maro închis, apăsător. Văzduhul unei planete străine. Strada încă mai exista,

dar la 500 de metri mai încolo totul se întrerupea brusc, apăruse o enormă falie, în spatele căreia se prefigura un univers straniu, nepământesc. Părea că acea falie, acea felie de univers tinde să-1 înghită pe cel actual. Marc sări jos. Casa sa nu mai avea parter, ci doar o ceață amorfă, care, ciudat, părea să susțină etajul superior. Unde-o fi Briana? se întrebă. înainte de cumplitele fenomene, părinții săi erau la parter, în sufragerie, dar sora sa își petrecea majoritatea timpului, în vacanța de vară, la o prietenă.

— Briana, urlă el din toti rărunchii, deși era conștient că nu-1 aude nimeni.

Străzile păreau pustii. O teamă cumplită puse stăpânire pe el și începu să tremure ca varga. Cu un scârțâit ascuțit de frâne, o mașină opri în spatele băiatului. Se întoarse speriat. La volan, un tip de vreo 40 de ani, cu părul un pic grizonat, răvășit, îi făcea semne agitate să urce. Se aplecase, deschizând portiera din dreapta. Pe fața lui părea întipărită panica, dar și un fel de determinare rece de a ține lucrurile sub control. Marc ezită, dar bărbatul scoase capul pe geam.

— Urcă mai repede! Hai! Nu ai ce face aici.

Abia atunci Marc observă haosul de pe stradă. Mașini abandonate, ambuteiaje, coliziuni. Se urcă, panicat, în mașină. Bărbatul demară în trombă, ocolind cu măiestrie vehiculele lăsate în mijlocul drumului.

— Trebuie să ieșim din oraș! E primul lucru care-mi vine acum în minte, spuse agitat omul, deși nu sunt sigur că asta reprezintă salvarea.

— Dar ce se întâmplă?

Marc reușea cu greu să articuleze cuvintele. Apoi, puse mâna brusc pe brațul șoferului.

— Stai! Trebuie să-mi găsesc sora!

Bărbatul se scutură.

— N-ai pe cine să găsești acum! Trebuie să ieșim din oraș, nu pricepi? Nu vezi ce dracu se întâmpă? Lumea noastră dispare.

— Cum adică, dispare?

— Așa, bine! Dispare! Ce să-ți spun mai mult? Când redacția mea s-a transformat într-un deșert desprins parcă de pe Marte, am fugit, pur și simplu. M-am urcat în mașină si am tuns-o.

— Ești jurnalist?

Bărbatul pufni, înjurând obstacolele din cale.

— Ce mai contează? Destul că lumea mea e înghițită de una izvorâtă din visele lunaticilor cu care am avut de-a face de-a lungul carierei.

Pe sus zbura ceva înaripat, cu țipete ascuțite. Marc încercă să se uite, dar bărbatul îl sfătui să se țină bine și să privească doar înainte. Mașina străbătea cartiere populate cu alcătuiri bizare, greu de descris, imposibil de stabilit dacă erau organice sau, pur și simplu, obiecte. Șoferul frână brusc, atunci când șoseaua prinse să se onduleze sub mașină. Drumul se transformă într-un șuvoi de lavă » »
ce părea că se scurge în toate direcțiile. Bărbatul strânse volanul până i se albiră degetele. Ca printr-o minune, șoseaua redeveni materială si stabilă. Omul demară în

trombă, căutând marginea orașului. Și pentru că nu mai recunoștea locul, conectă sistemul GPS de la bordul autovehiculului. Culmea, acesta părea funcțional, numai că, urmându-i indicațiile, intrai în plin univers străin. Așa că bărbatul încercă să-si asculte instinctele.

— Eu sunt Marc, se prezentă băiatul, ca și cum acest lucru le-ar fi putut da vreun răgaz de la evenimentele terifiante din jur.

— Robert, îi răspunse bărbatul, atent la obstacole.

Tura furios motorul sau călca pedala de frână, în funcție de împrejurări, iar la un moment dat intrară pe o șosea în rampă, care ducea, cu siguranță, în afara orașului. Drumul părea liber de aici. Ocoliră câteva grupuri de oameni, bărbați, femei, dar și copii, căzuți la pământ. Vii sau morți, cine ar mai fi avut timp să se întrebe? Marc se uită după ei prin geamul mașinii, protestând, dar Robert îi spuse să se liniștească.

— Nu-i putem ajuta! Lasă-i! Nu sunt nici eu lipsit de empatie, dar acum nu avem de ales. O să vedem ce e de făcut când totul se va sfârși. Dacă se va sfârși vreodată. Cine știe cât mai are de înghițit plaga asta nebună sau ce dracu' o fi!

— Crezi că e peste tot la fel?

— Nu știu. Poate e afectat doar orașul nostru. Dar știu
că, cu cât mergem mai departe, cu atât va fi mai bine.

Mașina urca în continuare pe șoseaua străjuită de brazi maiestuoși. Aici, lumea părea familiară, neafectată. Acum

un peisaj de vis, într-o fracțiune de secundă totul putea să dispară, ceea ce crea o tulburătoare tensiune. Robert privea înainte, pe firul șoselei. O siluetă feminină se prefigura în depărtare, greu de distins sub cerul întunecat. In momentul în care se apropiară, bărbatul icni și puse o frână bruscă, aproape aruncându-1 pe Marc în parbriz. Robert căscase ochii și gura de parcă ar fi fost brusc lipsit de aer. Paroxismul îl sperie zdravăn pe student.

— Ce e? Cine e? bâigui el cu glas întretăiat.

Femeia, frumoasă, înaltă, brunetă, cu părul lung și ondulat, îmbrăcată într-o rochie azurie, stătea în mijlocul drumului, zâmbind ușor. Robert cuplă marșarierul și mașina se dădu înapoi cu scârțâit de roți și miros de cauciuc încins. Motorul tuși apoi, o dată, după care se tură sălbatic și propulsă mașina înainte, ocolind la milimetru femeia din mijlocul drumului. In timp ce Robert se depărta cu viteză, Marc începu să-1 smucească cu puterea disperării de umăr.

— Unde alergi, dementule? Puteam s-o luăm cu noi. Cât ne-ar fi întârziat? Un minut, două! Stai, n-auzi? Oprește-te!

Robert, cu dinții încleștați, își continua cursa nebună, prin curbele în ac de păr ce duceau spre zona înaltă. La un moment dat, îl împinse la o parte pe băiat.

— încetează! Termină dracului, odată, că te dau jos! Nu puteam s-o luăm cu noi. Nu pricepi?

— Ce să pricep?

❖ *

Fabiana lăsă pe măsuță, dezamăgită, telefonul. Voia să-și sune părinții pentru a le spune că totul e în regulă, însă mobilul nu avea ton. încercase de mai multe ori, dar de fiecare dată intrase căsuța poștală a maică-sii. Ceva nu era în regulă. Studentul intrase cu Tobias într-o magazie, să-i arate o armă de vânătoare pe care o îmbunătățise de curând. Fata mai încercă să formeze o dată, dar acum nici propriul telefon nu avea semnal. Se întoarse, se învârti în diverse poziții, degeaba. Mobilul părea în afara ariei de acoperire. Ciudat, pentru că aici era întodeauna semnal. Fabiana pomi spre marginea proprietății, acolo unde liziera pădurii se lărgea puțin, permițând cât de cât vederea spre oraș. Acolo părea că se întâmplă ceva. O ușoară ceață verde, uneori maro, părea că plutește deasupra orizontului. Dar distanța era prea mare pentru a-și da seama despre ce e vorba. în timp ce privea, începu să audă tropotele unei cavalcade. încremeni. Sunetul venea de undeva dinspre masivul ce găzduia la poalele sale regiunea subalpină în care locuia Tobias. Părea că zeci de călăreți coboară pantele muntelui, năpustindu-se spre oraș. Tropotele cailor se distingeau clar acum, chiar și îndemnurile călăreților, într-o limbă necunoscută. Fugi spre cabană, cu inima bătând să-i spargă pieptul. înainte de ajunge, printre copacii deși putu vedea un nor de praf, de parcă zeci de cai ar fi frământat drumul cu copitele lor potcovite. Se opri înspăimântată, până ce cavalcada stranie se înde-

părtă, probabil spre conjuncția cu șoseaua asfaltată ce cobora spre oraș.

— Iubitule! Tobias!!! strigă ea cu disperare.

Mai întâi ieși în fugă Studentul, alertat de țipetele fetei. Fugi spre ea.

— Ce s-a întâmplat, scumpo? Ce ai?

Fata începu să plângă cu sughițuri. Nu știa nici ea exact care era pericolul, dar, subliminal, o afectase probabil mai mult lipsa de semnal a telefonului. Studentul o luă în brațe, liniștind-o. Ieși și Tobias, cu carabina de vânătoare cu lunetă în mână.

— Cerul, cerul de peste oraș nu mai e același, suspina Fabiana. Si caii aceia... călăreții...

— Ce călărești? Ce-i cu cerul?

Studentul o îndepărtă de la piept și îi șterse lacrimile.

— Calmează-te, scumpo! Ce se întâmplă?

— Ceva nu e în regulă. Nu avem nici semnal la telefon! Si... caii...

Studentul își scoase mobilul din buzunar. Era mort, ca si al Fabianei. Tobias ridică din umeri. El nu avea telefon ♦ mobil. De fapt, nu avea telefon deloc.

— Cred că ar trebui să intrați, le spuse celor doi tineri. Mă ocup eu. O să văd ce se întâmplă.

— Cred că trebuie să plecăm.

Fabiana ridică ochii, întrebătoare, spre Student.

— Nu e o idee bună. Rămâneți mai degrabă aici, până ne edificăm, rosti calm Tobias.

Scoase din buzunar o cutie roșie. Extrase câteva car- J
tușe cu care încărcă magazia carabinei și chiar introduse un glonț pe țeavă. Zăngănitul metalic al închizătorului îl înfioră pe Student. O luă de umeri pe Fabiana și se îndreptară spre cabană. Bărbatul se apropie și el de marginea proprietății și privi în zare, spre oraș, prin luneta armei. Stranii forme mișcătoare brăzdau cerul. Păreau niște insecte mari, înaripate. Oricum, ceva străin de lume. Iar culoarea cerului accentua impresia de alt univers. Primul lucru care-i veni în minte fostului militar fu un posibil conflict armat, un atac venit din partea vreunei puteri străine. Excluse, însă, provizoriu, această variantă, pentru că ce se întâmpla era prea bizar. în timp ce încerca să-și dea seama ce e acolo, auzi un țipăt și mai multe suspine. Se întoarse brusc și alergă spre drum. De cabană se apropia, căzând din când în când, mai mult târându-se, o femeie de vreo 60 de ani, blondă, cochetă, cu siguranță, deși acum nu mai rămăsese nimic din acea impresie. Cu părul desfăcut, cu ciorapii rupți în genunchi, murdară pe față și cu machiajul curs, femeia aproape că nu mai avea suflare. Unul dintre pantofi, cu talpa dezlipită, o încurca și mai tare. Tobias se apropie și o ajută să se ridice. Femeia abia mai respira și-și lipi o vreme fața de puloverul lui. îi simțea respirația fierbinte, șuierătoare. O ținu să-și revină și o conduse încet spre o bancă din vecinătatea cabanei. Abia când își ridică ochii și o privi, Tobias o recunoscu: Stela! Fosta frumusețe blondă care le dăduse de-a lungul anilor de furcă aproape tuturor bărbaților din oraș. Ce căuta ea

aici? Și de ce arăta în halul ăsta? Ce se întâmpla oare în oraș?

— Stela, rosti, aș vrea să te calmezi. Recapătă-ți respirația și spune-mi ce-ai pățit!

Femeia ridică ochii spre el, ușor surprinsă, dar apoi își aminti că, cel puțin bărbații, o cunoșteau foarte bine. Ea nu mai știa de unde să-l ia pe bărbat, dar, la urma urmei, ce mai conta?

— Vine sfârșitul lumii! Respira întretăiat, găsindu-și cu greu cuvintele. Cerul s-a schimbat, casele și oamenii au fost înghițiți. Demonii au coborât printre noi. Ce poate fi altceva? Nu mai avem scăpare. Va dispărea totul, iar dracii ăia ne vor rontăi pe toți la micul dejun. Sau la cină.

Făcu dintr-odată ochii mari, privind către drumul pe care venise.

— Ajunge și aici, trebuie să fugim. Sunt o grămadă de oameni morți sau nebuni pe stradă. Și mai e ceva, nu știu să descriu. Niște arătări cum n-am mai văzut.

>

Pe sus trecură, aproape la raza copacilor, două elicoptere. Huruitul lor asurzitor o sperie și mai tare pe Stela, care se cuibări în brațele bărbatului. Tobias le urmări calm »
cu privirea. Două aparate militare ce se îndreptau spre oraș.

*** $ ***

Robert conducea încrâncenat, evitând la limită, de câteva ori, ieșirea în decor. Marc era atât de speriat încât nici

nu mai băga în seamă stilul agresiv de condus al ziaristului. La un moment dat, o coloană de blindate ușoare se intersectă cu ei, aproape aruncându-i de pe șosea. Coborau spre oraș. Inutil, gândi Robert. Asta nu era o confruntare obișnuită. Se dovedea ceva atât de straniu, totul părea guvernat de o fizică atât de străină sau poate ceva absolut fără noimă, izvorât din imaginația unui psihotic. Oricum ar fi fost, aceste fenomene sau cine le producea, nu dădeau doi bani pe arme.

— Cine era femeia de pe drum? întrebă cu grijă Marc.

Robert nu-i răspunse, dar strânse din fălci, privind înainte la drum.

— De ce n-ai vrut să o luăm? Ce te-a speriat atât de tare? — Era soția mea.

Marc rămase perplex.

— Cum?! Cu atât mai mult trebuia s-o luăm cu…

— A murit acum zece ani, nătărăule!

Marc încremeni. Omul își pierduse cumva mințile? Picase pe mâna unui nebun?

— Oprește! Aș vrea să cobor.

Robert nici nu băgă în seamă protestul băiatului. Continua să conducă, spre o destinație știută numai de el ori, poate, la întâmplare.

— Te rog, oprește! Nu vreau să merg mai departe.

— Lasă prostiile, scrâșni printre dinții încleștați șoferul. Nu sunt nebun, tu nu vezi ce-i afară? Nu e destul de ciudat? Ce te mai surprinde?

Marc tăcu un timp, apoi glăsui din nou:

— Parcă visez. Ești sigur că nu suntem într-un coșmar? Poate nici nu ești o persoană reală.

Ideea îl îmbărbătă un pic pe băiat, de parcă viitorul lui imediat ar fi depins de trezirea din vis. Singura rezolvare fericită ar fi fost să se trezească în patul lui de la mansardă, cu biblioteca, laptop-ul și povestirile sale. Nu s-ar fi gândit că ceva din cărțile pe care le citise s-ar fi putut materializa vreodată, dar cu siguranță acesta era un vis urât.

— Vis? Robert deveni atent. Ai spus că visezi?

Băiatul îl privi intrigat.

— Chiar așa, dacă suntem în visul cuiva? Deși, parcă nu mi-ar plăcea să fiu un amărât de personaj din trăirile nocturne ale te miri cui.

Marc îl privea tot mai îngrijorat. Cu toate că devora misterele dintre copertele cărților și chiar își exersase și el „pana" pe ele, băiatul era mult prea speriat pentru a face astfel de comparații.

— E o prostie! Nu suntem în visul nimănui! se răsti el la ziarist. Ceva ne atacă lumea. O forță necunoscută, poate extratereștri, nu știu. E ceva cât se poate de real. Trebuia să mergem la poliție, să sunăm undeva, la armată, habar n-am. Nu știu unde fugim așa. Ce te face să crezi că nu se va întâmpla și aici la fel?

Robert pufni disprețuitor.

— în astfel de cazuri nu te ajută nimeni, băiete. Numai instinctul tău de conservare și dorința sau, mai degrabă, inteligența de a supraviețui.

La un moment dat ieșiră de pe șosea și pătrunseră pe un drum îngust, neasfaltat. Mașina sălta serios pe suspensii, dar, intrând în pădure, părea, cel puțin pe moment, că reușesc să ajungă la adăpost. După un timp, pădurea se rări și printre copaci se ivi o cabană de munte, rustică și plină de farmec, în alte condiții. Acum părea doar o prețioasă cazemată, atâta timp cât nu-și schimba și ea forma. Robert opri mașina și, deodată, parcă de nicăieri, în fața lor apăru un bărbat cu o carabină ațintită spre ei. Robert răsuci cheia în contact, opri motorul și ridică încet ambele mâini de pe volan. Marc îl imită. Bărbatul, de vreo 70 de ani, le făcu semn cu arma să coboare. Ieșiră încet din mașină, cu ochii ațintiți la carabina impresionantă.

Interiorul cabanei oferea, cumva, un fel de adăpost, cel puțin la nivel emoțional. Cu siguranță, iluzoriu. Grozăvia din oraș încă nu se manifestase cu forță aici, cu câteva excepții, stranii și ele, dar nu de netrecut. Robert se plimba agitat prin sufrageria tapetată în lemn, cu un cochet șemi- neu, canapele de piele și o blană de taur bălțat întinsă pe jos. Studentul și Fabiana se țineau palizi de mână, așezați amândoi pe un fotoliu. Stela se afla în baie, încercând să se aranjeze, după efortul îngrozitor pe care îl făcuse să fugă din oraș pe jos. Marc se uita foarte des, cu gesturi nervoase, pe după perdeaua unui geam, scrutând împre-

jurimile. Singurul care părea mai calm era, desigur, Tobias, în mintea sa de militar, analiza posibilități de supraviețuire, fără a se sinchisi prea mult de natura fenomenului de afară. Marc scoase un icnet și se îndepărtă de geam. Pădurea de afară începea să-și schimbe forma. Se transforma, ușor, într-un fel de zid de cazemată, cenușiu, ce eres- tea amenințând să ocupe orizontul. Curenți nedefiniți tulburau din când în când ceea ce părea a fi materia zidului. Tobias veni și el la geam. Apoi, dintr-odată, apucă arma si ieși afară. , »

— Stai! Ce faci? Ești nebun? strigă Robert după el, sărind spre ușă.

Marc trase repede draperiile și se lipi cu spatele de geam, gâfâind, într-un atac paroxistic de panică. Era palid ca moartea și scăldat în transpirație.

— Nu deschide ușa! urlă băiatul. Te implor! Te implor!

Robert ezită puțin, dar între timp ușa se dădu de perete, făcându-i loc lui Tobias.

— E material!

Cu toții îl priviră întrebători.

— E un zid adevărat, materie, beton, cum naiba să vă mai zic? Adică, nu e doar în mintea noastră. Nu avem halucinatii. Tot ce vedeți afară e real!

* J

Zidul imens se deschidea acum, descoperind un peisaj luxuriant, nepământean. Plante imposibile, stranii, se ondulau până în depărtare, ceea ce făcea împrejurimile să semene uimitor de bine cu o altă planetă. Cerul, colorat

și el bizar, accentua această senzație. Tropote grele se auziră afară. Tobias, pentru prima dată, destul de speriat, strânse mâna pe carabină și le făcu semn celorlalți, cu degetul la buze, să nu scoată un cuvânt. Se apropie de geam, dar rămase în dosul draperiei după care se agitau furtuni colorate. Tropotele păreau că dau ocol cabanei și apoi lovituri puternice începură să clatine construcția. Studentul îi astupă gura Fabianei, care începuse să țipe. Marc se așezase pe podea, tremurând. Tobias, cu mâna pe trăgaci, încerca să se uite prin căpătura draperiei, dar nu distingea nimic. Bubuiturile, care parcă testau rezistența cabanei, încetară după un timp. Se lăsă liniștea, iar peisajul de afară, curios, reveni la normal.

— Ați avut ceva vise ciudate în ultima vreme?

întrebarea bruscă a lui Robert pluti un timp în aer. Primul își reveni Studentul.

— Eu visez demult lucruri stranii. Caut să le prind sensul, așa cum, indienii, folosind acel *dreamcatcher,* încercau să adune visele urâte. Nu am reușit până acum.

Fabiana îl privi surprinsă. Nu-i vorbise niciodată despre asta.

— Nici eu nu dorm bine în ultima vreme, admise Tobias. Visez urât. Dar nu văd ce relevanță are asta.

Robert se plimba din nou, agitat, cântărind situația.

— Vă întreb pentru că ceea ce se întâmplă afară pare desprins din lipsa de logică a unui lunatic. Ca și cum cineva ar avea o serie de coșmaruri. ♦

— Visele nu sunt materiale... îl contrazise Marc. Iar teoriile cum că suntem personaje în visul cuiva, că locuim într-un terrariu, universuri, multiversuri, oricât mi-ar plăcea mie misterele, sunt, scuzati-mă, de doi bani. Ideea e că acolo, afară, e ceva care ne vânează, modificându-ne habitatul, semănând confuzie, disperare. Stela spunea că a văzut oameni morti. Eu cred că multe dintre acestea sunt [1] sinucideri... Oameni buni, ați văzut, afară e ceva real, palpabil.

Lui Robert i se învârtea prin minte o idee. Fiindcă n-o putea concretiza, îl agasa. Nu-i dădea pace, ca o piesă de puzzle care trebuia lipită undeva. El nu visa urât, dar...

— Konrad! Exact, Konrad...

Bărbatul sări în sus ca un arc prea întins. Și cu toții îl priviră siderați.

# # #

Mașina condusă de Robert gonea într-o cursă terifiantă spre oraș. în dreapta sa, Tobias, strângând nelipsita-i carabină. Șoseaua exista încă, presărată cu autovehicule abandonate ori cu cadavre, pe care jurnalistul se străduia să le ocolească. La cabană rămăsese Studentul împreună cu Marc și femeile. Tânărul primise o pușcă de vânătoare și un cuțit, pentru a se apăra în caz de nevoie. Peisajul era aparent normal, dar cei doi știau că totul se poate schimba într-o fracțiune de secundă. Radioul nu mergea și nici in-

ternetul. în mod ciudat, nicio operațiune militară nu părea să fie în curs, deși lucrurile erau, cu siguranță, grave, în oraș, sau în ce mai rămăsese din el, era haos total. La un moment dat se văzură nevoiti să abandoneze mașina, din cauza altor vehicule sfărâmate în coliziuni, a dărâmăturilor, a clădirilor prăbușite ori a focurilor deschise. Din când în când, porțiuni întregi din cartiere se topeau în aer, înlocuite de un fel de gelatină ce căpăta forme stranii. De câteva ori le tăiaseră calea un fel de momâi nedefinite, pe care Tobias le spulberase cu focuri de armă. Mai erau și oameni, înnebuniți de panică, ce încercau să se agațe de ei. Pe aceștia îi sperie cu câteva gloanțe trase în aer.

— în afară de acasă, pentru că nu cunoaștem adresa, unde poate sta un asemenea individ? întrebă Tobias. Și, în definitiv, nu știm dacă are habar despre ce se întâmplă.

— Trebuie să ne agățăm de ceva, altfel lumea asta dispare, răspunse agitat Robert. Mergem la bibliotecă, dacă o mai fi rămas ceva din ea. Tipul acela, care știa atâtea despre vise, părea studios.

Biblioteca orașului rămăsese, ca prin miracol, întreagă, în mijlocul unui parc devastat, ceea ce-i putea da speranțe lui Robert că ar putea găsi răspuns la întrebări. Pătrunseră în clădirea veche, restaurată de curând. în birourile de la parter nu era nimeni. Cercetară cu meticulozitate toate încăperile, apoi urcară spre fondul de carte al bibliotecii. Aici, în ceea ce părea a fi un cocon de sticlă, un bărbat de peste 60 de ani, stătea culcat. Părea că doarme.

Câteva perfuzii atârnau pe un suport, iar dintr-una picura un lichid în venele bărbatului. încercară să se apropie, dar dintr-odată încăperea își schimbă forma și consistența. Se aflau într-un fel de grotă întunecată și două forme masive, ce păreau un fel de urși de cavernă, le barară trecerea, mor- măind sălbatic și râcâind cu ghearele pământul tare. Din spatele lor apăru Konrad. Bătrânul se apropie de Robert.

— Domnule jurnalist... nu m-ai mai căutat. Te-ai gândit la ce ți-am spus?

— Konrad! Tu faci toate astea? Și arătă în jur.

Bătrânul își încrucișă brațele pe piept. Purta aceleași haine din momentul întâlnirii cu Robert.

— Sunt doar un vehicul. Tehnica e străveche... ha, ha...

— Cum putem să vedem asta? Cum de ne poate afecta această nebunie? strigă Robert, iritat. Nu suntem în visul tău...

— Eu nu intru în visul vostru...

Konrad era calm, chiar rece. Nu mai avea nimic din jovialitatea de la început.

— Eu vă schimb lumea, materializez toate astea. Acum dorm, desigur, visez totul, dar, cu puțină ajustare, v-am putut contacta, chiar dacă sunteți treji. Și mi-am luat măsuri de siguranță să nu mă treziți, așa că, să nu vă faceți iluzii. Stiti ce e cel mai frumos? Pot visa ce vreau. Sunt un î »
demiurg al lumii mele și, acum, și al celei în care trăiți voi. Amestec cele două lumi, iar într-un final a mea va câștiga. Pot să vă fac și vouă orice, știți asta, nu?

Robert avea impresia că vede un film prost, cu un personaj de serie B. Se uită la Tobias, dar acesta analiza cu siguranță posibilitatea de a-1 trezi pe Konrad cel adormit. Bătrânul îi privea cu o satisfacție nedisimulată.

— Ascultă, bătrâne! își îndreptă Robert spatele. Ce ai să faci singur în această lume? Nu crezi că te-ai plictisi îngrozitor?

— Ce vrei să spui?

— Te provoc. Aici și acum. Vreau să adorm!

Tobias făcu un pas înapoi, cu ochii la cele două fiare.

— Habar n-ai de aceste tehnici, ricană Konrad. Ce crezi c-o să poți face?

— Câștigă lumea mea sau a ta! Aceasta-i provocarea.

« * *

Acul perfuziei îl înțepă ușor. In mai puțin de un minut, vederea i se tulbură și căzu într-un somn

Alfa numeric

de Aurel Cărășel

George își încheie studiul, notă două formule pe carnețel, apoi reintră în realitate, aruncându-mi o privire urâtă.

— Raoul, nu mi-au plăcut niciodată indivizii insistenți și necioplți. Exact în ordinea asta. De ce te încăpățânezi să fii astfel?

Vechea poveste, evident. Altfel, George parcă n-ar mai fi fost George.

— Pentru că dumneavoastră m-ați cumpărat așa. Dacă doreați altceva, dădeați doi soli în plus și găseați și niște programe alternative.

In mod clar, nu acorda nicio importanță răspunsului. George era modelul perfect de program, reprezentându-1 pe *savantul distrat* de dinainte de Marea Programare. Privea cu falsă atenție la notițele din bloc-notes-ul inutil (memoria sa era una din categoria H-b-H, clasa 1) și se trăgea de vârfurile mustăților, într-un gest tipic pentru demult transformatul în praf George-umanul.

— Raoul...

— Da, domnule.

— Raoul, cred că am descoperit **Cauza Fundamentală.** Sau, mai bine zis, elementele care au generat-o. Codul **alfa numeric** inițial.

— Nu înțeleg, domnule.

Și chiar nu înțelegeam. Elementele biomagnetice ale creierului meu simplu nu conțineau structuri de corelare în logica binară, cea atât de folosită în cadrul Evoluției Umane a Inteligenței. Eram un simplu valet, destinat protecției antistres a Magistrului George.

— Mi se pare firesc, tâmpitule!

Tâmpitul eram eu. Am ridicat din umeri. Jargonul uman rămăsese bine întipărit în memoria primelor generații de droizi, chiar dacă, îndeobște, nu era decât rareori utilizat. Azi, Magistrul era bine dispus și apela la el. Am încremenit în poziție de drepți, privind cu coada ochiului la imperiul furnicilor roșii. Acolo, viața biologică își urma cursul firesc, indiferentă la disputele savante din apropiere. O luptătoare cu fălci puternice țâra după ea, ca pradă de război, o elitră de cărăbuș.

— Codul **alfa numeric** este... Oricum, tot n-ai să pricepi. Raoul, acesta este un mușuroi.

— Da, domnule.

— Insectele astea s-au organizat de-a lungul milioanelor de ani în structuri sociale rigide, care le-au ajutat să supraviețuiască. Ulterior, și alte tipuri de insecte le-au imitat, apoi chiar și anumite categorii de animale. Ba chiar și omul. Asta se știe de foarte multă vreme.

Pe mine nu mă interesa de câtă vreme. Detectam în câmpul energetic de protecție o suprasolicitare, provocată de un factor stresant.

— Ceea ce nu s-a știut niciodată a fost scopul pentru care insectele astea ciudate s-au organizat în structuri sociale. S-a considerat că aceasta ar putea fi **evoluția,** însă, în sistemul logicii binare, omul a confundat scopul cu cauza. Evoluția era o **cauză,** înțelegi, Raoul?

Am dat din cap. Amândoi știam că nu pricepeam nimic, dar asta nu avea nici cea mai mică importanță. Secvențele mecanice erau scheme rigide, care nu permiteau abateri, în plus, datul din cap era un gest menit să reducă din tensiunea provocatoare de stres.

— Priveste-le cu atentie, Raoul! Uită-te la ele cum se agită... cum aleargă... Ai crede că o fac pentru mâncare. Știi pentru ce o fac, Raoul?

M-am aplecat și le-am privit cu atenție, așa cum mi se indicase. Apoi, m-am ridicat și am dat din nou din cap. în sens invers. Nu știam, evident.

— Pentru a se perpetua. înmulțirea reprezintă **codul alfa numeric,** Raoul. Natura este Rațiunea cea mai puternică din Univers. Nu rațiunile individuale reprezintă culmea evoluției, ci cele colective. De aceea, rând pe rând, la scara istoriei, au dispărut o mulțime de rase și de specii.

Magistrul George a icnit aproape uman și s-a ridicat în picioare. Cu cei exact doi metri și zece centimetri înălțime era, de departe, o figură legendară în lumea savanților de

categoria H-b-H. Am ridicat privirile spre fruntea sa proeminentă.

— Atunci când numărul indivizilor depășește un prag absolut, se face saltul de la stadiul **pre-conștient** la **Conștiință.** Cazul cel mai elocvent este al oamenilor. Când pe această planetă organismele politice umane au reușit să realizeze un deceniu de pace absolută, numărul indivizilor a depășit pragul. Pricepi, Raoul? Așa am apărut noi. Iar specia lor a dispărut într-o singură generație, pentru că își încheiase misiunea.

Treaba lor. Treaba de Raoul devotat stăpânului ar fi să descopăr o metodă de a anihila factorul de stres, aflat în- tr-un proces crescător. Undeva, la periferia conștiinței logice, un proces sumar de evaluare mă informa insistent că în furnicarul de alături se petrecea ceva neobișnuit, care agita insectele.

— Aici, Raoul, are loc o altă Mare Programare. Determinările numerice pe care le-am făcut indică faptul că există o creștere exponențială a insectelor de acest tip. Ce va ieși de aici, dacă luăm în considerare ideea că ele sunt cu mult mai în vârstă decât defuncta specie umană? Rasa care...

Factorul de stres a atins limita maximă admisă de programul căruia îi sunt subordonat. Nu există decât o singură soluție: acela de a șterge din depozitul rațional al Magistrului secvența la care a lucrat.

O presiune fizică asupra punctului Gemma este suficientă. George încremenește, cu gura întredeschisă. Vizita în Laboratorul de Reprogramări poate să înceapă.

Pe jos, nebăgate în seamă, furnicile roșii aleargă înnebunite încoace si încolo, năvălind cu miile afară din mu- suroaie si invadând orizontul. >)

Regina nopții

de Daniela Faur

Sunt sătulă de eroine! îmi stau în gât poveștile cu femei sau, mai rău, fetișcane curajoase ce salvează ziua. Și cel mai crunt este că voi, muritorii, chiar puneți botul la așa ceva. Haideți să vă spun eu o altă poveste! Să știți care este adevărul curat în toată nebunia asta în care credeți.

Literatura, cred că o numiți. Ficțiune. Ei bine, este timpul să vă treziți. Eroinele... nu există. Și știți de ce? Pentru că există... entități ca mine. Era cât pe ce să mă numesc persoană, de la atâta timp petrecut printre voi încep și eu să mă molipsesc. Nu de umanitate, dacă la asta v-ați gândit. Este o caracteristică ce încet-încet dispare și din viețile voastre insignifiante. Sunteți doar praf sub soare, risipit de vânt prin zări. Cuvântul pe care îl căutam este *ignoranță.* Recunosc că uneori ajung să mă complac și eu într-o stare latentă de prostie și lene. Astea da atribute molipsitoare, contagioase de-a dreptul! Am și eu o vârstă, chiar dacă nu se vede. Am si eu un suflet, chiar dacă nu o să simțiți ni- » ' > »

ciodată asta. Și am și o inimă, chiar dacă este neagră. îmi permit să-mi iert, așadar, aceste momente de slăbiciune. Doar am promis că voi fi sinceră cu voi! Nu-mi place minciuna. Să nu mă înțelegeți greșit, tocmai am mărturisit că am o inimă de culoarea tăciunelui. Prefer înșelăciunea si > I manipularea, sunt unelte de un alt nivel, prin care chiar poți obține ceea ce dorești. Trebuie doar să știi să le manevrezi în folosul tău. Cu puțin exercițiu, oricui îi poate reuși, chiar și vouă! Ce optimistă sunt! Dar vaaaai... am uitat să mă prezint. Vorbesc deja de câteva minute bune fără să-mi dezvălui identitatea. O să mă credeți nepoliticoasă! Mi se spune în multe feluri, nu am un nume de botez ca voi. Prefer însă denumirea care îmi vine mănușă și pe care, ghiciți cine a răspândit-o? Ați ghicit! Chiar eu! Regina, Regina Nopții. A Nopții dense și revelatoare, magică și vie! Stați așa, să fac un zoom, să mă vedeți mai de aproape. Nu-mi place să scriu. Mă gândisem să scriu un jurnal, e în vogă acum, când, mai nou, chiar și vampirii au notițele lor. Ha! Nu-i pentru mine. Sunt prea expansivă, trec de la o idee la alta... pixul nu ar putea ține pasul cu mine. Si scriu cam urât, recunosc. Adică nu scriu foarte bine în limba voastră, prefer simbolurile, sunt pline de semnificații și pot exprima mai multe idei doar prin scrierea câtorva semne. Literele voastre, înșiruite în cuvinte si propoziții, sunt chiar o scriere demodată. Mi-aș fi putut lua un scrib, dar *oamenii* mei, să nu-i numesc tocmai slugi, în ciuda tiraniei mele, au treburi mai importante de făcut.

Și nu-mi place nici să tastez, urăsc sunetul produs de apăsarea micilor butoane negre așa cum vă deranjează pe voi scârțâitul cretei pe tablă. Am ales, deci, să fac o înregistrare, doar aveți și ce vedea! E cea mai bună variantă! Puteam intra și *live,* dar, cine știe ce se mai întâmplă pe-aici în timpul monologului meu, mi-aș fi dat mie de lucru apoi, să stau să șterg memoria tuturor. Da, da, este posibil! Nu e ca și când n-am mai făcut-o până acum! Sunt magică, și la propriu și la figurat! Noi toate, suntem mai multe, daaa, stăpânim magia cum stăpâniți voi... la ce mama naibii sunteti voi buni? Sunteti buni să fiți răi! Ha, ha, ha, comică situația. Nu, serios acum, cu mâna pe sufletul meu cenușiu, vă jur că sunteți cu adevărat pricepuți în a fi răi, mai ales unii cu alții. Și asta îmi dă speranță! Da, știu, avem alte așteptări când vorbim de această noțiune aparent abstractă. Pentru voi e ca o licărire strălucitoare, ca o gură de aer proaspăt, o promisiune că toate lucrurile au o finalitate fericită. Ei, eu văd în tot mai multe acțiuni pe care le întreprindeți, eșec, revoltă, nebunie și, Ooo! Intuneri- cule Divin!, ură. Crește în voi de parcă vi s-a semănat la naștere o sămânță cu prima gură de colostru pe care ați băut-o. îmi place, zău! Este singurul lucru la care sunteți consecventi! V-am avertizat adineauri că trec de la un su- 9
biect la altul. îmi place să vorbesc. Aș fi fost bună în lumea voastră ca purtător de cuvânt. Aș compune niște discursuri memorabile pentru președinții voștri. Sau... am făcut-o deja? Cine mai știe...?! Probabil vă întrebați de unde am apărut și de ce am decis să-mi fac apariția publică toc-

mai acum. Sunt fiica Nopții, nu am o mamă cu trup fizic, care să mă fi purtat în pântece și să mă fi adus pe lume. La ceas de seară, în miez de noapte, când liniștea aproape mormântală este deranjată doar de bâzâitul insectelor lipsite de somn, în mijlocul unui lac, am apărut... eu. Poate sună poetic, dar așa s-a întâmplat. Cum nici voi nu aveți amintiri din viata voastră intrauterină, nici eu nu știu să vă explic întrutotul momentul creației mele. Simt însă, în adâncul ființei mele, trăiri din acea perioadă de început. Le percep ca pe-un vis. Mă trezesc din nou acolo, în acea apă, într-o bulă ca de smoală. Simt zeci de senzații, accentuate de unde care îmi electrizează întreg corpul. E ca o trezire la viață, o renaștere a lucrurilor din adâncuri într-un trup fizic. Când am deschis ochii pentru prima dată, am simțit o durere cumplită, de parcă toate tainele Universului fuseseră întipărite în procesorul meu. Mi-a luat ceva timp să reușesc să triez informațiile de care aveam nevoie pentru a supraviețui. Am realizat, apoi, că toate îmi erau de folos si am învătat să le stochez, ca într-o bibliotecă vir- tuală. Pământul era relativ nou când am venit eu pe Lume, motiv pentru care mă plictiseam îngrozitor. Am migrat spre alte lumi, mult mai dezvoltate, de unde priveam înflorirea voastră. Nu știu de ce, ceva m-a atras mereu spre Planeta Albastră, poate și pentru că, fizic, aparțineam acestei lumi. Sau sunt eu prea sentimentală acum!? Pe atunci nu arătam ca acum, să ne înțelegem. Aveți ceva cu care chiar vă puteți mândri. Ar trebui să-i mulțumiți Crea-

torului vostru pentru asta. I-am aruncat și eu câteva cuvinte, în treacăt, ultima dată când ne-am văzut, dar mi-a părut cam arogant, de-a dreptul lăudăros, așa că nu am vrut să insist. Nu că nu eram foarte fericită în trupul care mi-a fost hărăzit, dar cele cinci tentacule mă cam încurcau, iar chipul nu îmi era așa armonios. Sunt pline galaxiile de slute! Femelele de pe Arkos au picioarele mult prea mari în comparație cu restul corpului, cele de pe Tiree au pielea mult prea colorată, pe Suryna găsești niște arătări hidoase... *no ofense,* și nici nu mai vorbesc de sexul feminin de pe Ollzirr: cu trei ochi, fără păr și gura strâmbă. Nu știu cu ce au greșit ființele astea, pe bune! Nu eram, deci, nici frumusețea întruchipată, dar nici arătarea arătărilor! Dar, dacă natura îmi permite, de ce să nu arăt așa cum vreau? Nu aveți dreptul să mă judecați, ce, voi, femeile pământene, nu apelați la chirurgia plastică? Magia mea însă e mult mai eficace, nu dau greș, ca unele dintre voi. Nu fac abuz și nici nu există șansa să-mi... pice fața. Ha, ha, iertați-mi râsul zgomotos. Stați puțin, să mă ridic, să mă vedeți în toată splendoarea mea. Mă vedeți? Nu-i așa că sunt un exemplar frumos? Am cam 1,70 m, nici prea înaltă, nici prea scundă. Sunt mândră de sânii mei, cupa C și de talia de viespe. Părul îl prefer lung, cum îl vedeți acum. Și negru, mereu negru! Sună a clișeu, nu? Am încercat si alte culori, bineînțeles. Sunt deschisă la orice, sunt modernă, orice ar comenta orișice cârcotașă. Negru însă îmi complimentează cel mai bine tenul ușor măsliniu

și ochii mari, albaștri. îmi place acest contrast, nu m-am putut abține. Nici la buze... sunt o idee mai groase decât cele naturale. Ce spuneți? Și hainele... încă un clișeu! Piele neagră! Nu mă blamați. S-a găsit nenorocita asta de Maleficent să apară în public, ascunzându-se în spatele unui personaj Disney. A fost șireată, umblă vorba în târg că și-a angajat un PR pentru a se face cunoscută. E reală, da, dar nu arată în niciun caz ca Angelina Jolie, e puțin mai... voluptoasă, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Și s-a cam înmuiat, asemeni personajului, chiar dacă nu recunoaște, zice că a fost doar o strategie de marketing. Ha! Asta sunt eu, adică fizicul meu. Regina dinăuntrul meu e mult mai complexă și, credeți-mă, chiar nu ați dori să mă cunoașteți cu adevărat. Din păcate, însă, o veți face, a și început deja. Cum spuneam, suntem mai multe... zgripțuroaice cred că ne-ar numi mai marii voștri scriitori. Susțin cu tărie că sunt prima pe acest Pământ, chiar dacă afurisita de Regină a Apelor se bate în pieptul ei de sirenă zbârcită că ea este prima Fiică a întunericului. în visurile ei! Poate vă întrebati dacă există si Fiice ale... Luminii, dacă tot exis- tăm noi, personajele negative. *Well...* am o veste proastă pentru voi! Doar în cărți și filme! în lecturile voastre, în imaginația pe care sigur o considerați bogată și credeți că vă aparține. Adevărul este că noi ne hrănim cu toate decepțiile și neputințele voastre. Voi ne țineți în viață! Personajele negative pe care le vedeți pretutindeni, la cele fictive mă refer, nu cele din viata fiecăruia dintre voi, sunt fău-

rite de noi. Adică, noi am trimis acea inspirație autorilor. De aceea unele dintre ele sunt de-a dreptul memorabile! Nu spun că ați fi lipsiți cu totul de imaginație, dar, de cele mai multe ori, nu vă ridicati nasul si ochii dincolo de zona voastră de confort. Dacă ati sti câte lucruri minunate ati > J » fi putut întreprinde! Aveți baza, aveți condiții prielnice pentru a fi monumentali! Dar sunteți leneși, și limitați! Noi auzim tot si vedem tot. Stiti floricelele acelea mici si » » J > drăguțe numite Regina Nopții? Sunt receptorii mei, unii dintre ei, bineînțeles. Le-am creat într-un moment de vul- nerabilitate, cu cinci colțuri, căci nu-mi uit originile, nu. Sunt simpatice, nu? Ziua dorm și noaptea înfloresc. Vă ascultă toate secretele și le transmit mai departe. Mirosul lor acționează ca un ser al adevărului. Nu sunteti voi nea- » * părat buni de gură, sunt eu șireată și descurcăreață! Noaptea e lungă, în unele locuri este mai lungă ca ziua. Tot ce se naște în Noapte și din Noapte, toate vietățile, floră și faună, mi se supun necondiționat. In curând se va așterne o pâclă groasă și opacă peste lumea voastră. Peste trupuri și suflete. Și ghiciți cine va sta în primul rând, să savureze acest spectacol?

Am apărut, deci, în fața voastră ca o avertizare. Mai aveți doar puțin timp să vă schimbați atitudinile și comportamentul. Nu suferă nimeni dacă nu o faceți! In curând se va întâlni Consiliul Nopții și atunci vom decide soarta voastră. Nu vă va plânge nimeni, poate nici Creatorul vostru. Extincția face parte din legile firii. Nu vă puteți ascunde adevărata natură.

— Dacă credeți cumva că mi se înmoaie inima, nu vă lăsați înșelați. Haideți un minut în lumea mea! E o lume te- J » 1 »
nebroasă, la fel cum va fi Pământul, curând. Toate semnele o dovedesc. Și nu vi se va arăta pic de milă, nimeni nu va fi cruțat. Judecata va începe.

Regina schimbă decorul. Camera filma, în mișcare, o pădure întunecoasă. Zeci de licurici începură să lumineze calea. Un cadru static anunță oprirea femeii.

— Aici e casa mea, apăru din nou în cadru. Acesta este tronul meu, zise cuibărindu-se într-un scaun imens, natural, format din zeci de flori Regina Nopții înflorite. Toate șopteau, asemeni unui cor, aducând vești mamei lor. Intr-un râs frenetic, Regina făcu zoom camerei, dezvălu- indu-și adevărata înfățișare: o piele maroniu-verzuie, de amfibian, un cap perfect rotund, aproape umanoid, din care ieșeau, bulbucați, doi ochi mari, negri.

întinse amenințătoare un tentacul spre cameră:

— Așa arătați și voi pe dinăuntru! Tic-tac, timpul se scurge.

Colocviu la anatomie

de Livia Furia

Aveam colocviu la anatomie, în ultima zi de examene.

N-a fost alegerea noastră, a celor câțiva nenorocoși care ne-am trezit trecuți pe liste, undeva în coada lor, ci a super- computerului AZRA. Mi-au scăpat câteva blesteme când am deschis mail-ul de confirmare, știut fiind că în ultima zi toți profesorii sunt plictisiți, au răbdarea foarte scurtă și intoleranță zero la greșeli.

Am vrut să renunț. Ca orice student din grupele mijlocii, nu dădusem pe la cursuri, iar materialele citite erau descărcate de pe site-uri dubioase, pentru că îmi cheltui- sem creditele prin baruri, în loc să-mi cumpăr material de studiu, cum ar fi fost normal.

— Ce se poate întâmpla dacă pici examenul?

Aliana, tolănită pe canapea, sorbea încet din paharul cu amestec fosforescent proteico-vitaminic. Tatăl ei, directorul firmei locale de telecomunicații, îi oferise totul pe tavă: de la credite, la locuință, distracții, zile de re-

creere și chiar prieteni. Ai mei îmi oferiseră un card gol, convinși că aveam să mă descurc cumva, doar moșteni- sem gena inteligentă a familiei.

— Să-mi scadă ratingul de încredere în fața profesorilor. Nu-mi permit asta. Deja sunt la stadiul de covrigi cu apă.

— Prostii. Alungă cu mâna o insectă venită să-i ofere datele noului distribuitor de băuturi răcoritoare. Mănânci cu mine, dormi cu mine, te distrezi cu mine. N-ai nevoie de încrederea lor.

— Până când tatăl tău se va prinde că nu fac parte din proiectul „Ajutați un nevoiaș".

— Du-te la colocviu, Ovi. Chiar dacă nu-1 iei, la examenul de final îți va fi mult mai ușor.

Avea dreptate. Oricum îmi încărcasem cipurile de memorie cu informațiile inutile despre diversele specii de animale și mediul în care trăiau.

Când am primit biletul de examen, m-am bucurat că i-am ascultat sfatul. Alături de alti doi examinati, urma să particip la un exercițiu relativ simplu: să prindem un exemplar dintr-o anumită specie de animale - una dintre speciile din programă, desigur -, să îl contenționăm[1], să recoltăm probe, să delimităm zonele anatomice, să-l identificăm, probabil cu un microcip, apoi să-i dăm drumul. Am crezut că nu voi avea nicio problemă. O, cât am fost de naiv!

1 **Contenție -** limitare de mișcare (n.a.)

„Dacă ceva poate merge prost, atunci sigur va merge prost", a spus odată un înțelept, iar eu ar fi trebuit să-mi dau seama că voi avea probleme mari din momentul în care am plecat spre sala de examinare fără să-mi iau biletul cu mine. Am fost nevoit să mă întorc, doar ca să descopăr că biletul, pe care erau trecute toate datele mele de student, dispăruse.

— I l-am dat lui Arec. Mă privea surprinsă printre zecile de culori care-i dansau în fața ochilor, încercând să-i atragă atenția. A fugit după tine.

Blestemând în barbă, m-am repezit pe prima poartă de teleportare și am regretat amarnic când am descoperit că am ajuns în pustietate, pentru că scrisesem greșit adresa în bara de căutare.

— Douăzeci de credite pentru noua destinație.

Doamna de la ghișeu mă privea nepăsătoare prin geamul gros, în timp ce mă scotoceam de bani prin buzunare. Cu degete tremurătoare, i-am întins cârdul și am privit printre picături transparente cum îl golește de conținut fără remuscări.

„Sunt student!", am vrut să țip, într-un moment de panică, dar rațiunea a învins. Dacă nu reușeam să-mi păstrez mintea limpede, atunci nu aveam să fac față stresului de la examen.

Am ajuns în sala de așteptare chiar în momentul în care o voce groasă, cu inflexiuni metalice, îmi striga numele și numărul de ordine. Gândind că tot ce a fost mai rău a trecut, am intrat încrezător în camera hexagonală.

Am salutat cu voce gâtuită. Nu cunoșteam pe niciunul dintre profesori. Hologramele lor, avatare de toată jena: un pătrat cu moț, un romb obez și un cerc cu buze groase, tremurau în spatele pupitrelor.

— Alegeți un bilet din urnă, mi s-a spus, fără să mi se răspundă la salut.

Mă pregăteam să trag de maneta aparatului de amestecat, când unul dintre cei care lucrau la mentenanța vehiculelor s-a apropiat în goană de birou. Le-a spus ceva, în limbaj codificat, apoi a privit cu milă peste umăr, la mine.

— Vehiculul 7 este stricat, vehiculul 8 este prins într-o buclă temporală, vehiculul 3 a greșit poarta de amerizare, iar vehiculul 5 a ajuns pe mâna hackerilor. Vă rămâne doar numărul 1 și singura destinație disponibilă.

— Atunci, specia Oh-Gd va fi! a concluzionat rombul. Vă rog să vă echipați, să luați o trusă cu instrumentar și dosarul de lucru.

Am intrat în cabina de schimb, cu trusa într-o mână și dosarul holografic în cealaltă. Am așteptat să se lipească de mine costumul protector și halatul aferent, un fel de trening negricios cu guler înalt, buzunare și scanner încorporat. In camera de presurizare am făcut cunoștință cu ceilalți doi studenți cu care urma să formez o echipă: un tip masiv, înalt, fără podoabă capilară și un slăbănog cu membre lungi, terminate în degete subțiri, nervoase.

— Ne vom descurca, m-a asigurat tipul masiv când mi-a văzut privirea speriată.

— Am învățat totul despre specia asta, mi-a spus celălalt.

— Am urmărit toate exercițiile din rețea, am spus și eu, cu un ton voit liniștit.

Niciunul dintre noi n-a luat în considerare că situația avea să ne scape de sub control.

Problemele au început în momentul în care vehiculul de transport a ajuns la destinație. Deși am fost asigurați că va fi beznă totală, soarele era sus pe cer, iar atmosfera atât de limpede încât se vedea ca-n palmă până hăt-de- parte. Exemplarul pe care trebuia să-l capturăm ne-a văzut din prima clipă și a rupt-o la fugă.

Era un individ sănătos, cățărat în spatele unui animal de povară și avea alături o creatură dintr-o altă specie, mult inferioară, cu care comunica mai mult prin semne. Știam că animalul nostru este conștient de sine, dar nive- Iul de inteligență era minim, iar tehnologia de care se folosea era abia pe prima treaptă a piramidei Kelow.

— Folosesc funiile și plasa pentru a-1 captura.

Tipul masiv, pe care aflasem că-1 cheamă Urk, a arătat spre panoul din perete.

— Menține vehiculul în spatele lui, a replicat Sulk, tipul cu degete lungi, butonând de zor în pupitrul de comandă.

— Ai grijă cum îl contenționezi, am spus, în timp ce pregăteam targa transportoare. Ii administrez o doză minimă de sedativ și vom avea liniște în timpul examinării.

Urk a desfășurat cu dexteritate plasa, reușind să captureze grupul din câteva mișcări. Din nefericire, impul-

șurile neuronale erau prea slabe pentru conglomeratul care se zbătea sub cupola albastră, așa că am fost nevoit să înțep la întâmplare, administrând mai multă substanță într-un singur loc decât mi-aș fi dorit.

Cu chiu, cu vai, am reușit să târâm mormanul în navă, folosind ambele raze de tractare, funiile și forța proprie. Imediat ce am asigurat încărcătura pe platformă, am închis trapa și i-am făcut semn lui Urk să strângă pelerina. Am icnit când am văzut masa de trupuri încâlcite care pluteau încet pe perna gravitațională.

— încep scanarea, a spus Sulk cu voce tremurătoare. Improvizăm pe parcurs. Să identificăm părțile principale.

Când am vrut să desprindem animalul de celelalte ne-a fost aproape imposibil, așa că ne-am mulțumit să le tragem capetele într-o parte, cât să putem aplica tuburile de control. Când mușchii s-au relaxat, am reușit să extra- gem trupul celui pe care-1 aveam de studiat. Companionul lui, o creatură acoperită în întregime cu un fel de covor moale, a început să scâncească.

— Este un exemplar cu un singur sex, cel care asigură creșterea fătului.

Sulk își îndesase degetele lungi prin deschiderile trupului întins pe masă, semn că începuse deja examinarea.

— Conform datelor, este tânăr, abia de curând devenit activ pe plan reproductiv.

Am scris conștiincios în dosar, multumindu-mă cu rolul de asistent, în timp ce Sulk și Urk se învârteau

lângă scaunul de examinare. Continuau să vorbească, explicând că specia e recent descoperită, nici o sută de ani de când ne-am apucat să o studiem prin contacte apropiate, că este bipedă, cu grad mic de inteligență, tehnologizare rudimentară și organizare socială simplistă.

— Scalpel.

I-am dat lui Urk instrumentele de care avea nevoie. I-a făcut o incizie mică pe membrul anterior pentru a recolta probe. Un sunet ciudat, ca o pocnitură, s-a auzit dinspre trupurile rămase pe podea și Sulk a împins cam tare furtunul cu care lua probe rectale.

— Sunt sunete normale produse de aparatul digestiv al animalului de povară, le-am spus cu voce gâtuită, citind datele care se scurgeau pe ecran, deasupra noastră. I-am întins un tampon absorbant lui Sulk, pentru a-și șterge sudoarea, înainte să contamineze probele.

— Bine că nu suntem nevoiți să-i recoltăm ăluia probe. Ar fi trebuit să-mi bag tot brațul acolo.

Animalul de povară era de opt ori mai greu decât specimenul la care lucram acum. Era musculos, cu membre lungi și tot corpul acoperit cu păr fin. Ar fi trebuit să-l radem doar pentru câteva operații simple. Urk, după o ultimă privire aruncată trupurilor care mișcau spasmodic, probabil din cauza cantității mici de anestezic administrat, și-a continuat treaba.

— O specie care respiră gaz toxic pentru noi, am spus, apropiindu-mă de trupul pe care-l studiam. Am arătat pe

planșa tridimensională care se forma deasupra mesei pe măsură ce scanarea se apropia de sfârșit. Am numit pe rând organele din interior, evidențiindu-le rolul și componentele.

— Aproape am terminat, m-a anunțat Sulk.

Așeză cu grijă probele într-un stativ. Urmau să fie folosite de grupele mari, în diverse experimente.

— Să-i pun microcipul.

Identificarea electronică devenise mai mult o rutină, pentru că rareori aceleași exemplare erau folosite la mai multe experimente, de când Asociația pentru bunăstarea formelor inferioare de viață intervenise la nivel politic și reușiseră impunerea de norme deontologice.

Urk a scos aplicatorul, un tub argintiu cu piston, prin al cărui ac lung, ascuțit, se putea insera un mic dispozitiv electronic care conținea toate datele extrase despre subiect.

— încep ultima fază.

A strecurat cu grijă acul lung în nara stângă a animalului, împingând cu grijă pentru a ajunge în locul arătat de un X care pulsa pe suprafața pielii. Mi-am notat în memorie informația despre numărul enorm de microorganisme care se aflau la un moment dat pe un centimetru de piele. Fascinant și scârbos în același timp. Era gata să atingă punctul pâlpâitor, când animalul de companie a început să urle, sunete înalte care mi-au provocat un atac de panică.

în timp ce ridicam deasupra capului trusa cu instrumentar, hotărât să-i curm suferința, Urk a ratat locul și a plantat dispozitivul puțin mai sus. Sulk s-a repezit să mă prindă de braț, în timp ce-mi spunea cu voce joasă că este doar efectul anesteziei și nimic mai mult. Pe când Urk mormăia neinteligibil despre cum animalul o să aibă niște problemuțe, ecranul de deasupra noastră ne-a anunțat că examenul s-a terminat.

— Să curățăm locul și s-o ștergem de aici, ne-a îndemnat Sulk.

Privea îngrijorat spre animalul care rămăsese cu gâtul într-o postură nefirească și o expresie de teroare zugrăvită pe chipul alb ca varul.

— O să-l doară capul, nimic mai mult.

Urk a ridicat din umeri. Am stins lămpile de deasupra scaunului de anestezie, apoi am rostogolit animalul pe podea. îi picura sânge din nas, pătând podeaua.

— Să nu uităm să dezinfectăm. Urk a scos aparatul de curățat din perete. Să nu ne îmbolnăvim de ceva de la sălbăticiunea asta.

Am aruncat pe rând trupurile din vehicul, am închis trapa și am pornit în viteză spre Universitate. Am predat vehiculul celui de la mentenanță, ne-am salutat profesorii și ne-am despărțit în dreptul porții de teleportare, urân- du-ne noroc la examenele viitoare.

A doua zi am primit rezultatul examenului. în lumina albastră, am citit cele câteva cuvinte:

Examen parțial de anatomie susținut pe planeta EK-27-Z, la data de-3 cicluri solare.

Specia: bipedus inteligentus

Calificativ de trecere.

Aliana m-a felicitat.

— Știam că te vei descurca. Ești unul dintre cei mai in- teligenți țipi pe care-i iubesc.

— Adevărul e că, atunci când trăia tata, obisnuiam să mergem la vânătoare prin locurile alea. îmi spunea că planeta se numește „Pământ" și animalele alea își spun „oameni". Mi-a plăcut întotdeauna să-i alerg pe înserat, prin lanurile de porumb.

Lik

de Florin Giurcă

Motto:

„Am obținut, despre miticul Lik, informațiile care urmează: Lik este un animal supranatural, un șarpe enorm care poartă în interiorul cozii lui pești. Unele persoane, deosebit de favorizate de soartă, îl pot întâlni pe Lik eșuat pe uscat iama, când apa se retrage din cea mai mare parte a lagunelor și canalelor. Lik le roagă să-l ducă la o lagună plină cu apă. Aceia pe care vederea șarpelui nu izbutește să-i înspăimânte răspund, în general, că e prea greu să fie purtat, dar de fiecare dată, datorită forței sale magice, Lik devine ușor. Când înoată din nou în apa adâncă, el promite acelora care l-au ajutat să le dea oricât pește doresc, ori de câte ori vor cere, însă cu o condiție: să nu dezvăluie niciodată cum au căpătat peștele. Uneori, Lik înghite oameni. Dacă atunci când ajung în interiorul șarpelui își mai păstrează cuțitul asupra lor, ei îi pot deschide inima, tăindu-și o ieșire; în același timp, ei pun mâna pe toți peștii care se găsesc în coada lui." *Claude Levi-Strauss, Antropologia structurală*

La frontiera dintre luciditate si halucinațiile mortii, min- tea lui căuta cu disperare o cale de scăpare. Pereții goi îl apăsau pe umeri. încercă în van să se dezlege. Se zvârco

lea în întuneric, legat cu mâinile la spate. încheieturile-i ardeau. Peste gură, o bandă adezivă îi sfâșia obrajii. Toată carnea de pe el ardea. încercă să se împingă în pereți cu tălpile, dar se afla într-un spațiu extrem de îngust, ce nu-i permitea decât poziția de fetus. în întunericul de smoală, inima-i bătea într-un ritm drăcesc. înainte de-a pricepe unde era, probabil va fi mort, își zise.

încercă să se concentreze, să-și recapete controlul asupra trupului. Ultima imagine de pe retină se decupa clar, sub pleoape. încă mai vedea, pulsând, dreptunghiul orbitor de alb. Sarcofagul, cu capacul greu, întredeschis. își aminti că se afla lângă muzeu. Se uita la paralelipipedul greu de marmură și, fără a băga de seamă, într-o câtime de secundă, se trezise captiv în el. îndată după această amintire venise durerea. Uitase de ea. Ca un bisturiu, tristețea îi despică pieptul. „Oh, Margot, de ce m-ai părăsit?"

Voise să se liniștească, să se plimbe doar o oră pe faleză, până la plecarea trenului. Să lase vuietul mării să-i tulbure auzul. Se oprise un minut lângă Muzeul de arheologie. Acolo, într-o latură, erau expuse mai multe lăzi cioplite din piatră albă. Se apropie, citi într-o doară explicațiile, tipărite la imprimantă, pe coli de hârtie lipite inestetic, de parcă ar fi fost afișe cu „nu călcați pe iarbă". Citea termenii aceia latinești, altminteri enervanti, din care nu înțele- gea nimic, cu grijă să nu piardă vreun detaliu. „Trăsăturile feței sunt cele ale unui copil", povestea autorul recenziei. „Pleoapele ochilor sunt deschise, nasul este evazat

la bază, părul este împărțit în două părți, iar pe creștet este strâns într-un cirrus. Lângă Eros, în partea stângă, e figurată tolba care are capacul închis, de formă conică, aplatizată. La mijlocul tolbei este legată o taenia". Cirrus. Taenia. Dar, bineînțeles, așa era. Absurdul în care se complăcea îi alina, paradoxal, melancolia.

Era un tip introvertit, nostalgic, dar cu reacții excesive. Din cauza asta avea puțini prieteni. Nu voia să deranjeze pe nimeni, iar dacă cineva ar fi-ncercat să se apropie de el, se simțea agresat. Se retrăgea atunci în cămăruța lui de la mansardă, unde citea reviste și almanahuri din vremea copilăriei lui, dezlega cuvinte-ncrucișate, iar uneori se mai uita la câte-un film.

Nu suferea din cauza singurătății. I se părea un lucru periculos și inutil să iasă din crisalida aceea țesută din spaime și fobii. Visa uneori cu ochii deschiși la o iubire abstractă, celestă, pe care șansa i-o va scoate-n cale la vremea potrivită. Fiind extrem de superstițios, refuza să-și facă proiecte pentru viitor. II îngrozea ideea de destin. N-ar fi putut să precizeze natura acelor gânduri depresive. Era un amestec amorf de sentimente obscure, nedecantate. Se temea de vise, de profeții, de linia vieții, de tarot, de Baba Vanga, de zațul din cafea, de lună și de stele, de zodii și de păsări. Tot ce mișca în univers pe traiectorii mai mult sau mai puțin întâmplătoare îi transmitea mesaje agresive din viitor. Meteoriții nou descoperiți aveau întotdeauna tendința să se ciocnească cu Pământul. Topi-

rea gheţarilor, El Nino, gaura din ozon, mercurul din peşte, Sfârşitul Lumii, totul devenise o chestiune de câteva luni de zile, cel mult un an. Spaimele noi care se acumulau zi de zi peste cele vechi construiau un dig de noroi între el şi restul lumii, în spatele căruia se chinuia în tăcere.

Se uita, totuşi, la filme horror, gen *Vineri 13* sau seria cu *Chucky,* păpuşa sadică. Era un soi de masochism, o dependenţă bolnăvicioasă, fiind tot timpul conştient de răul pe care singur şi-l provoca. Sau poate că încerca, în felul acesta, să-şi câştige imunitatea, luând periodic o linguriţă de otravă, dar nu făcea decât să se îmbibe şi mai profund cu spaime născocite de mintea altora.

Din cauza firii sale introvertite si timide, nu-si făcuse prea mulţi prieteni în liceu, cu excepţia lui Dănuţ, băiatul din vecini. Era vârsta trezirii instinctelor sexuale. în absenta altor stimuli si tentatii, mintea lui broda scenarii erotice. Cum ar fi, de exemplu, să o aducă pe Margot, colega lui de bancă, la el în pat? Când ar fi cel mai bine? Ziua sau noaptea?

Lipsa prietenilor de vârsta lui fusese compensată, cu un an în urmă, de angajarea la liceul său a unui profesor nou de fizică. Domnul Anton, văzând pasiunea lui Robert pentru această disciplină, ajunsese, în scurt timp, să-l trateze ca pe un egal al său. La Toni, Robert se ducea de obicei seara, pe la ora opt. Profesorul luase cu chirie o cămăruţă de burlac, în care dormea si îsi fierbea dimineaţa o

cafea și două ouă moi. Masa de prânz și-o lua la cantina liceului, iar seara mânca salam si conserve de fasole cu cârnați, la el în cămăruță, pe masa așternută cu o foaie de ziar. Se comporta ca un student căminist, mai ales că diferența de vârstă dintre el și elevii din clasele terminale era aproape insesizabilă. Destul de scund de statură, foarte slab, cu părul lins, cenușiu, și ochii negri și vioi ca ai unui animal de scorbură, cu o țigară veșnic atârnată în colțul gurii, Anton își croise o mască de om hâtru, deși înăuntrul lui se simțea un vierme care îl rodea, un soi de melancolie sau de regret. La piciorul mesei stătea o damigeană cu vin roșu, din care turna în pahare cu o mână din ce în ce mai nesigură. Vinul avea un parfum sălbatic, astringent, de struguri de boltă, din aceia cu boabele mici și negre. Când ducea țigara la gură, ziceai că vrea să o mănânce, o ținea între cele două degete, dar nu ca toți fumătorii, prinsă în vârful degetelor, lângă unghie, ci la baza lor. Trăgea din țigară cu poftă, își închidea ochii și fața i se lumina de plăcere când inspira fumul în piept. Cu toate astea, la sfârșit se strâmba dezgustat când strivea mucul în scrumieră. Alternanța stărilor exaltate și depresive care se succedau pe chipul lui, din ce în ce mai rapid, pe măsură ce damigeana se golea, iar stropii roșii de vin se înmulțeau pe ziar, îi adăugau profesorului o tușă vulnerabilă, care-1 făcea pe Robert să fie solidar cu el și să-i plângă de milă pe umeri.

Lui Robert niciodată nu-i lăsa paharul să i se odihnească gol înainte sau țigara să i se stingă uitată în scru-

mieră, ci îi arunca pachetul mototolit în poală, cu o privire care voia să spună: „servește-te, asta e nimic pentru mine". Făcuse facultatea la Iași si încă nu-si revenise corn- plet din starea aceea de derută, din șocul desprinderii de viața boemă de student, pe care ar fi vrut să o mai lungească un pic, măcar cu unul sau două semestre. „Robert, parcă am fi niște vase comunicante, eu torn în mine și tu borăști pe dinafară", zicea, rânjind, când băiatul se năpustea pe ușă, aproape în patru labe, cu voma umflându-i obrajii.

Creierul lui parcă se lichefia în acele momente sau, mai bine zis, parcă dobândea consistența unei gelatine. Frazele lui Toni i se păreau pe moment extrem de coerente, pline de semnificații, purtătoare ale unei adânci înțelepciuni, deși, în secunda următoare, îi era imposibil să-și mai amintească vreuna din vorbele lui. Domnul profesor o lua de obicei razna prin teoriile savante ale fizicii și-l persecuta cu formule pe care i le implanta în ureche cu un soi de plăcere perversă.

Idolii lui, fizicieni laureați cu premiul Nobel, indivizi precum Marie Curie, Louis de Broglie, Erwin Schroedin- ger, parcă stăteau la intersecție cu palma ridicată, ca niște agenți de circulație și dirijau mașinile și pietonii. Stop, actele dumneavoastră la control, zicea Einstein, ați depășit viteza legală a luminii! Natura duală a luminii, corpuscul și undă, ajunsese un loc comun pentru Robert. înțelegea perfect, sau așa i se părea, sub efectul îmbibației alcoolice,

ecuația de undă a lui Schroedinger. însuși numele fizicianului, ca un scrâșnet de dinți. îi răsuna difuz si totuși clar sub fruntea îngreunată. Louis de Broglie, perora Toni mai departe, a generalizat natura duală a luminii și a demonstrat că orice obiect din univers are aceeași constituție bivalentă, el fiind și corp material și undă, simultan. De Broglie a imaginat această undă asociată unei entități materiale, înțelegi, Robert, ca pe un fenomen periodic, întins în spațiu, înconjurând entitatea respectivă.

Robert voma cu jeturi viguroase vinul roșu, spumos, după care se liniștea și-și aprindea o țigară, trântit în pat, cu capul dat pe spate. „Cum stai cu femeile, zise Anton, e bună tare Margot, are niște țâțe cât damigeana, când o scot la tablă tre' să stau pe scaun după catedră, că simt că mi se scoală. Nu știu cu cine și-o trage, am auzit că a făcut un avort, bănuiesc că tu știi ceva de treaba asta, nu?"

Schimbarea bruscă de subiect i se păruse lui Robert perfect naturală. Chiar nu știuse chestia aia despre Margot, fu destul de dureros pentru el când află. în vara ce tocmai se terminase, în timp ce părinții îl lăsaseră singur acasă, ei fiind plecați la Olănești, unde își tratau rinichii și ficatul cu ape puturoase, o adusese cu adevărat pe Margot la el în pat. Imaginea asta, cu Margot goală între cearșafuri, având o pernă îndesată sub șale, care îl bântuise nopțile până la obsesie, imagine la fel de imposibilă pe cât de aprinse erau fanteziile sale, ei bine, imaginea asta se materializase, incredibil, întocmai asa, caldă si bron-

zată, în după-amiaza acelei zile de august, în penumbra jaluzelelor trase, când afară, în curte, Dănuț se zgâia, cu mâinile căuș în jurul ochilor, încercând zadarnic să zărească ceva pe geam. Se uita la trupul de dinaintea lui, încercând să memoreze pentru totdeauna toate detaliile acelea ale anatomiei feminine, detalii pe care până atunci doar le bănuise și pe care le asambla piesă cu piesă în imaginație, fiecare cută de piele, fiecare fir de păr, pentru ca apoi să le exploreze într-un fel de delir obscen și depravat. îi simțea mirosul, un miros cu totul nou, neobișnuit, care nu știa dacă trebuie să-i placă sau nu, dar care, odată cunoscut și gustat, devenise după aceea încă și mai imperativ, mai tulburător decât imaginea vizuală. Margot se uita în tavan, așteptând ca el să întreprindă ceva, habar n-avea ce, atâta vreme cât nici nu putea să pună mâna pe ea, deoarece simțea că s-ar frige, da, asta era senzația, îi era teribil de frică, deși repetase asta de mii de ori cu ochii închiși. îi era teamă că visul se va spulbera, ca întotdeauna, într-o băltoacă lipicioasă, înainte de a-i putea sonda până la capăt, cu micul scafandru, tenebrele fierbinți, pentru a se trezi apoi cu capul cufundat în pernă, scuturat de spasme.

Anton trăgea adânc din țigară, cu ochii mijiți, zâmbin- du-i complice și cumva ironic, iar țigara lui sclipi intens în penumbra încăperii luminate de o lampă cu gaz. Robert privi în lături, surâzând discret, ca și cum ar fi vrut să ascundă secretul lui Polichinele. Ceea ce se petrecuse

însă atunci, acolo, între el și Margot, știau numai el și cu ea. „Bă, Toni, nu cu mine a rămas gravidă, sunt sigur, m-am ferit", îi zisese, dar își muscase buzele imediat, de ciudă. Asa ceva nu se face, un bărbat adevărat nu-si trădează amantele niciodată. Toni nu păruse să dea importanță vorbelor lui Robert, ci, ca și când nimic altceva n-ar fi existat pe lume în afara corpusculilor lui, continuă, cu ochii pe jumătate închiși, ca și cum ar fi fost în transă: „relațiile care definesc proprietățile corpusculare și ondulatorii ale luminii descriu prin urmare aceleași proprietăți și pentru materie. înțelegi tu, băi Robert, cum vine treaba asta? Nu, că tu te gândești numai la curva aia de Margot".

Ce a fost a fost și, în anul următor, Robert plecă la facultate, lăsând trecutul în urmă. Avea în continuare aceeași frică superstițioasă în fața necunoscutului, dar simțea din ce în ce mai acut că se află într-un fel de închisoare autoimpusă. Cu o săptămână în urmă primise un mesaj de la Toni, prin care era invitat să meargă împreună cu el și cu Dănuț la mare. Toni adăugase în glumă că Robert era ca un troglodit care nu se despărțea de bârlogul lui. în cele din urmă, Robert acceptă invitația, nu fără o strângere de inimă.

Puseseră cortul la ieșirea din Mamaia. Tinea minte în- » ,
tâmplarea asta fiindcă fusese una din cele mai zdravene bețtii pe care le făcuse în viața lui. Văzuse de multe ori scene cu bețivi care cădeau din picioare, de regulă se dădeau scene din astea la televizor de la Vama Veche, de întâi Mai. Te uitai la ei cum cădeau turtă de beți si te în- » 1

trebai cum se poate așa ceva, de ce făcuseră una ca asta. Dar exact același lucru îl făcuseră atunci și ei, cu diferența că în campingul din Mamaia erau familiști, oameni serioși, cu copii, nu golani ca în Vamă.

Se întorseseră în patru labe la cort. Era trecut de miezul nopții, cei trei cântau cântece deocheate și din când în când căpeau grămadă peste vreun cort care le stătea în cale, împiedicându-se de sfori și cuie. îndată ce ajunseră, urinară îndelung, voluptuos, la ușa cortului și se trântiră, așa îmbrăcați cum erau, pe saltelele goale, pline de nisip, Robert și Toni la margine, Dănuț între ei doi. Mintea lui Robert era goală și ar fi adormit instantaneu dacă Toni n-ar fi început să povestească niște întâmplări din studenție, amintind bineînțeles și legenda arhicunoscută potrivit căreia, atunci când pe ușa ASE-ului va intra o fată mare, va cădea bila de pe acoperișul academiei. Robert își aduse atunci aminte de Margot, de care uitase complet. „Bă, zise, voi știți că Margot era virgină când m-am culcat cu ea?" Nu avu niciun fel de reținere să le spună asta, se știe că alcoolul te face guraliv și indiscret și, oricum, acele întâmplări rămăseseră de domeniul trecutului.

Margot avusese chiar dinainte de întâmplarea cu pricina o reputație de curvă, iar Robert era la curent cu asta, altfel nici n-ar fi îndrăznit să-i propună să vină la el acasă. Faptul că Margot nu se dovedise a fi curvă, Robert nu fu însă în stare să demonstreze nimănui, niciodată, iar asta îi rămăsese pe conștiință ca o nedreptate sau ca o min-

ciună pe care nu o dezmințise, deși era în posesia adevărului. Regretul de a n-o fi reabilitat deîndată pe Margot în fața opiniei publice devenise atât de acut, în starea de beție în care se afla, încât începu să plângă deznădăjduit, în hohote, îmbrățișându-1 pe Dănuț și udându-i părul din cap cu lacrimi.

Luă atunci hotărârea să se scoale și să iasă în stația de troleibuz, să aștepte până ce primul troleu din zori va sosi în stație, să meargă cu el până la gară și să se suie în primul tren care va pleca spre casă. „Unde te duci?" fu întrebat de Toni. „La gară, plec acasă, zise, mi-e teamă că am lăsat fierul de călcat în priză". „Da, da, du-te", mormăi în derâdere, „ești beat". „Du-te, du-te". Când a zis „du-te" pentru a doua oară, imboldul nebunesc de a pleca izbândi pe moment asupra fărâmei de luciditate care mai rămă-sese trează în mintea lui Robert. în clipa când vru să se ridice de pe saltea, Dănuț începu să se agite și să strige tare: „nu te duce, nu te duce!", dar vorbea prin somn, căci avea obrazul adâncit în pernă și ochii închiși i se zbăteau sub pleoape nebunește. Cineva ieși din cortul învecinat cu al lor și începu să le proiecteze pe pânză fascicolul unei lanterne, înjurându-i de mamă și făcându-i în toate felurile, de la bețivi ordinari până la porci și boschetari. Auziră și alte voci, unii ziceau să anunțe poliția, dar vâlva se potoli destul de repede, căci băieții se prefăcură că dorm cu sforăieli. Dănuț, care se liniștise între timp, se răsuci deodată cu fața către Robert și mai spuse o dată, stins, cu

ochii deschiși de data asta, privindu-1 direct din lumea viselor: „Stai! Nu te duce!". Un fior de spaimă îl săgetă atunci pe Robert: Dănuț îi vorbea din visul lui! își căută pantalonii pe întuneric, erau într-o grămadă mare de blugi, tricouri, ciorapi de toate felurile și de toate mărimile, aruncate alandala într-o margine a cortului. își trase la întâmplare, cu gesturi febrile, o pereche de blugi pe el, ca și când ar fi fost în pericol de a pierde trenul și, după ce se asigură că vecinii se potoliseră și reintraseră în așternuturi, ieși de-a busilea din cort, încăltându-se si strân- gându-și cureaua de la pantaloni stând în șezut.

O geană de lumină își făcea apariția la orizont, ceea ce însemna că era trecut de ora patru. Un vânt răcoros, foarte plăcut, probabil briza mării, făcea să foșnească frunzele aspre ale răchitelor. Se îndreptă către stația de autobuz, ocolind de data asta cu grijă toate sforile și cuiele din drum, făcându-și în minte socoteala că dacă primul troleu venea la cinci, la cinci și jumătate ar fi fost în gară și ar fi putut lua trenul către casă la șase dimineața.

Când si când, câte un taxi care se ducea la Constanta, culegând de pe drum petrecărețiî întârziați prin discoteci și baruri de noapte, se apropia de Robert, încetinind. Cu fiecare minut care trecea, traficul devenea din ce în ce mai animat, iar primul troleu opri după vreo jumătate de oră, răsuflând greu, ca un cașalot eșuat, trezindu-1 din visare. Compostă biletul și se așeză pe o banchetă din față, ca să poată privi în tihnă vitrinele încă luminate. Când secera

roșie a soarelui răzbătu deasupra mării ca o literă C ciudată, apocaliptică, își dădu seama că asista la o eclipsă.

Coborî din troleibuz și intră în gara aproape pustie, căutând pe tabela de plecări un tren inexistent către orașul său. O oră trecuse de când ieșise, târându-se pe coate și genunchi, din cort, cu mintea încă plutind undeva pe tărâmul cețurilor, și nimic din starea aceea de exaltare hipnotică ce-1 determinase să se trezească, să plece fără să spună un singur cuvânt și să se suie în troleu, semi-inconștient, nu mai subzista în el. O voce plictisită din difuzoare anunța sosirea unui tren undeva la linia cinci, și în două sau trei minute un șuvoi de călători începu să se reverse către suprafață din tunelul subteran, aducând cu ei geamantane, cărucioare, sacoșe, saltele de plajă, mingi de plastic, colaci și veste de salvare de toate culorile și formele. Bărbați si femei, tineri si bătrâni, navetiști sau tu- riști, unii însoțiți de copii mici, alții purtându-și-i în spate sau la piept într-un fel de raniță speciale, începură să-l împresoare și prin stânga și prin dreapta. Frânturi de conversație, replici fără subiect și predicat îi treceau pe lângă urechi și se stingeau în urma lui, pe măsură ce grosul afluxului de călători începea să se subțieze.

Atunci, printre ultimele siluete care ieșeau la lumină din întunericul tunelului, cu un rucsac în spate și părul strâns sub o eșarfă înflorată, grena, cu o ie fluturând pe deasupra blugilor rupți în genunchi, cu un zâmbet încrezător pe buze, o văzu apropiindu-se. Robert se uita side-

rat la Margot și parcă nu-i venea să creadă că ceea ce i se întâmpla se petrecea în realitate și nu în lumea viselor. Stătea zâmbitoare, ca si când acesta ar fi fost cel mai firesc lucru din lume, ca ei doi să se întâlnească la sase dimi- neata, la trei sute de kilometri de casă, într-un loc în care cu o oră în urmă nici nu-i trecea prin minte că se va afla, îi citise în suflet ceea ce el încă nu apucase să formuleze ca un gând conștient și îi ieșise în întâmpinarea dorințelor sale nemărturisite cu aerul cel mai firesc posibil, ca și cum nimic extraordinar nu s-ar fi întâmplat.

Margot se hotărâse brusc, cu o zi înainte, să vină la mare pentru două-trei zile. Nu își rezervase cazare, nici măcar nu se gândise foarte serios în ce stațiune să meargă, lăsase totul pe seama inspirației de moment. E adevărat că oscilase ceva timp între o stațiune din sudul litoralului, poate Vama Veche sau 2 Mai și una din nord, în orice caz una mai puțin aglomerată și mai ieftină, Mamaia fiind exclusă, deci poate Năvodari. Uneori balanța deciziilor noastre oscilează foarte fin în jurul unei poziții de echilibru, și atunci este nevoie doar de o bătaie de aripă a unui fluture ca să se iște un curent de aer insesizabil, iar balanța să se încline într-o parte sau alta.

în autogară se deciseseră pe loc să se suie într-un autobuz care urma să plece peste câteva minute în direcția Năvodari, și de acolo mai departe, până la Corbu. Se așezară lângă ușă, pe două scaune tari și incomode, capitonate cu vinilin maro care lăsa să se vadă, din loc în loc,

prin găuri, buretele galben impregnat cu vapori de motorină și gaze de eșapament. Când autobuzul opri în Corbu și coborâră amândoi în nisipul fin, ridicat în aer într-un fel de mini-tornade de vântul ce sufla dinspre mare, își dădură seama că erau într-un capăt de lume și nu aveau unde dormi în noaptea următoare. „Serios? Pe bune? O să dormim pe plajă?" Margot făcu la început o mină speriată, ca apoi să salte în sus și să bată din palme, mimând un entuziasm copilăresc, lucru ce atrase atenția celor câțiva săteni care se îndreptau, clătinându-se ca și cum ar fi fost deja beți criță, către birtul ce își scosese afară, sub o umbrelă pe care scria „Bergenbier, prietenii știu de ce", două mese rotunde de plastic.

La una din mese, un individ trecut de șaptezeci de ani, cu o barbă imensă, sură, încâlcită ce atârna peste un tricou cândva albastru cu dungi albe și cu o pălărie de paie cu boruri late acoperindu-i fața bronzată, întoarse privirea către cei doi și-i urmări insistent. Robert avu la un moment dat impresia că îi făcuse cu ochiul, libidinos, lui Margot, și se uită în ochii ei să vadă dacă observase și ea același lucru. Nu părea să fi remarcat nimic, lucru care-1 liniști. De altfel, când îl privi din nou pe marinar, acesta se uita impasibil în altă parte.

Curând, drumul pietruit se sfârși în buza unei faleze înalte, loc în care o potecă accidentată se vedea șerpuind printre bolovani și ciulini până jos, unde valurile formaseră o plajă îngustă din sfărâmături de scoici. Marea, cât

vedeai cu ochii, până la orizont, era de un albastru clar. Coborâră malul și se îndreptară către nord, călcând desculți la limita valurilor. Margot, cu un rucsac în spate și cu câte un pantof în fiecare mână, vorbea fără încetare despre grădina lor de legume, în care începuseră să lege roșiile, despre cățelul Hamlet și despre motanul Lear, ajuns la bătrânețe, motiv pentru care stătea tot timpul pe lângă casă, chiar și noaptea. Robert căuta cu privirea un loc mai larg, mai departe de valuri și la adăpost de vânt, în care ar fi putut rămâne peste noapte. Aveau la ei saci de dormit și pături, conservele și apa le-ar fi ajuns până a doua zi, iar dacă ar fi găsit și câteva lemne, să facă un foc, ar fi fost perfect. Eventual, putea să se cațăre sus pe platou, unde probabil că ar fi găsit niște crăci uscate.

își întinse brațul pe după umerii ei și avu surpriza să constate că fata se lipi imediat de el și îl înlănțui cu brațul pe după mijloc. îi simțea fibrele mușchilor încordându-se și relaxându-se pe sub tricou ca niște șerpișori și se mira cât de fidel, cât de rapid corpul ei se contaminase de la starea aceea de entuziasm. O privea duios, nu credea că putea fi capabil de asemenea trăiri. Simțea și acum aceeași atracție fizică față de ea, dar pe care o vedea în acele momente, cu uimire, subsumată altor sentimente, cu totul noi, de duioșie și protecție. Simțea din ce în ce mai clar că Margot devine iubita lui.

Plaja se lățise simțitor în ultimii doi-trei kilometri, acum erau peste douăzeci de metri de nisip între urma de spumă

a valurilor și malul înalt. Mergeau pe lângă apă, uitându-se în continuare după lemne, dar, așa cum era și normal, nu găsiră nicio așchie. Robert se gândi că pescarii din sat coborau pe undeva ca să-și scoată bărcile în larg, deoarece văzuseră câteva astfel de bărci ancorate cu parâme. După un timp, observă că în apropierea fiecărei bărci exista în mal și o potecă pe care se putea coborî pe plajă. La baza unei astfel de poteci văzu atunci o deschidere rotundă în peretele de calcar, ca un fel de grotă, ce era mascată cu un bolovan. Se apropiară de gura peșterii, sperând în descoperirea vreunui adăpost potrivit pentru noaptea care urma. Grota se dovedi foarte convenabilă. Era potrivit de adâncă, aerisită, uscată și, cum era și de așteptat, folosită ca adăpost de pescari, pe timp de furtună. Intr-un colț se vedeau niște plase de pescuit, iar în mijloc câteva piei tă-băcite pe care s-ar fi putut dormi confortabil, dacă făceai abstracție de mirosul de pește. Pe un perete stătea agățat un felinar cu petrol. Răcoarea din interior era așa de plăcută, blănurile asa de ademenitoare, încât tânărul îsi le- pădă rucsacul, se descălță și se trânti jos, pe pieile de oaie, în timp ce Margot își puse pe ea costumul de baie. „Mă duc să fac o baie", zise, „între timp tu poți să tragi un pui de somn".

„Să nu te duci la adânc", răspunse Robert, mirându-se în sinea lui de ce și-a mai pus costumul de baie, „Am să vin și eu, dar am să intru gol în apă, doar n-o să ne vadă nimeni în sălbăticia asta", mai zise el, dar ochii i se închiseră și căzu într-un somn adânc, fără vise.

Fu însă trezit destul de repede din cauza gălăgiei. în jurul lui, în semiîntunericul din grotă, se adunaseră o mulțime de oameni care, deși înghesuiți, se agitau într-una, ridicându-și mâinile în sus, cerând sau implorând nu se știa ce. La lumina torțelor, palmele lor, cu degetele răschirate, desenau pe pereții peșterii mii de forme chinezești monstruoase, animale fantastice, dragoni, cămile și struți, devorându-se unele pe altele. Robert sări cât de repede putu de pe pieile de oaie, de frică să nu fie călcat în picioare și, într-adevăr, spațiul ocupat de el fu invadat imediat de tălpile mulțimii furioase, care se împingea într-o parte și în alta cu un legănat spasmodic. în mijlocul acelei gloate monstruoase se afla un individ bărbos, înalt, înveșmântat într-un fel de pelerină cu glugă. Părul lui, de culoarea mierii de albine, bogat, ușor ondulat, îi atârna pe spate până la umeri, iar în mâna dreaptă avea un fel de par, pe care era înfășurat un șarpe gros cât mâna. Când șamanul ridica vocea și agita toiagul mai tare, lumea din primele rânduri cădea pe jos, ca secerată, din picioare. „Veniți după mine, striga bărbosul, și am să vă fac pescari de oameni".

în acele momente de exaltare, șarpele își înălța capul și ochii lui galbeni, în care se reflecta lumina făcliilor, scrutau întunericul grotei. La un moment dat, pitonul se descolăci de pe toiagul vrăjitorului, se coborî pe pământ și începu să se unduiască lenеș exact către locul unde se afla Robert, pitit sub pieile de oaie. Simțea cum sângele îi

îngheață în vene de spaimă, vedea capul triunghiular cu limba despicată cum se apropie, gustându-i de la distanță mirosul. Se uita siderat la scena aceea ireală, așteptând respirația șuierată și rece a reptilei să-i sufle în nări, anun- țându-1, cu o clipă mai devreme, de încleștarea finală ce urma să-i sfărâme coastele. In loc de asta, animalul, în clipa în care îl atinse, începu a se zvârcoli frenetic, făcân- du-1 pe tânăr să creadă că e în pragul morții, lovit de vreo epilepsie șerpească. îndată ce tremurul și zvârcolirile se domoliră, Robert văzu cum din cloaca tumefiată a șarpelui începu să iasă la lumină, încet, scremut, un ou gigantic, care se rostogoli în așternutul din piei de oaie. De pe ou se dezlipea o pieliță însângerată, lăsând să se vadă coaja netedă, de un albastru vinețiu. în clipa aceea, în deschizătura luminoasă a peșterii își făcu apariția o siluetă întunecată, cărând în spate un bagaj.

Noul venit se apropie de omul cu bastonul, pășea cu dificultate, se vedea după mers că era cam bătrân, iar legătura din spatele lui, care se dovedi a fi o plasă de pescuit, părea foarte grea. Când se apropie destul de mult, Robert recunoscu în el cu uimire pe bătrânul de la birtul din sat, cel cu tricoul în dungi. Nu fu prea sigur, dar parcă lui i se adresă pescarul când își descărcă greutatea din spinare și zise „uitați-vă ce-am pescuit chiar acum". Abia când năvodul se prăbuși cu un zgomot înfundat pe podeaua grotei și prada începu să se zvârcolească în el, Robert conștientiză, cu groază, că ființa captivă care se zbă-

tea în ochiurile plasei era Margot. Se aruncă, urlând, asupra ei, încercând s-o elibereze dintre firele încurcate de manila.

Margot, palidă, cu alge și nisip în păr, goală, cu mii de zgârieturi sângerânde și vânătăi, se agita într-un mod irațional, fără cruțare si fără sorti de izbândă, încercând să se elibereze din capcană. Nimic din toate măștile și falsele reprezentări pe care le avem despre noi înșine nu rezistă în fața experiențelor limită. Atunci, în acele momente, când ne dorim să trăim doar un vis urât care se va sfârși de îndată, adevăratele măsuri ale eului nostru ies la lumină. Robert știu doar atât: când o văzu pe Margot captivă în năvod, orice reflex de autoapărare îi fu inhibat de impulsul nebunesc de a-1 ataca pe bătrânul marinar, deși îi era clar că nu avea nicio sansă.

J

în sinea lui, își păstră totuși, undeva, pitită până în ultima clipă, speranța că trăia doar un coșmar ce se va spulbera curând. Visul însă nu se spulberă cu totul, ci se dovedi a fi doar un preview al realității ce venea rapid din urmă și copia cu fidelitate scenele acelea horror. Când se trezi asudat din somn, Robert zări silueta pescarului proiectân- du-se întunecat peste intrarea circulară, luminoasă, a grotei, purtând-o pe Margot în brațe, inertă, învăluită în franjurile năvodului. Stătu astfel câteva clipe, până ce ochii i se obișnuiră cu întunericul, apoi o depuse jos, moment în care Robert se repezi către ea. Era palidă, cu alge și nisip în păr, complet goală. îndată ce o lăsă din brațe, bătrânul

începu să-i facă masaj cardiac și respirație gură la gură. Robert se uita siderat la el, moșul părea incredibil de priceput în manevrele de resuscitare, se mișca cu agilitatea unei nevăstuici. Margot începu să tușească și să scuipe apa din plămâni, moment în care omul puse mâna pe un cuțit și începu să o elibereze din strânsoarea firelor încâlcite. „Uite ce-am pescuit azi!" zise, și Robert luă remarca asta ca pe o glumă proastă, spusă de ușurare, dar un fior, ca o împunsătură de cuțit, îi săgetă pieptul.

Mai târziu, în seara aceleiași zile, când se odihneau toti trei la umbră, Robert îi povesti pescarului ciudata sa viziune, care se dovedise premonitorie în cele mai mici detalii, până și în privința replicii bătrânului. Pescarul zâmbi imperceptibil pe sub mustața stufoasă, adăugând că peștera aceea văzuse multe lucruri în decursul mileniilor, lucruri pe care câteodată le dezvăluia și celor care poposeau în ea. Dormiră apoi toți trei în grotă, pe piei de oaie. Zgomotul valurilor se auzea constant, monoton, ca respirația unui leviatan adormit.

A doua zi, în zori, o geană de lumină îl făcu pe Robert să deschidă ochii cu un sentiment cu totul nou pentru el: optimismul. în noaptea trecută, îmbrățișați, într-un târziu, priviseră tăciunii din vatră abia pâlpâind, adormiseră visând la viitorul ce le stătea în față. Acele câteva ore petrecute împreună cu Margot pe plajă îi transformaseră dramatic întreaga lui fire și propria lui concepție despre sine. Văzuse în adevărata lumină cât de haotic, de sălbatic

era. Un mizantrop, un monstru de egoism care se îndrepta implacabil către cea mai ridicolă parodie de ființă umană. Își întinse brațul drept în lateral, căutând trupul cald al iubitei, inima ei palpitând sub sân. O senzație de atingere dură, aspră, îl făcu să tresară. Își retrase mâna speriat, ceva care zgâria la atingere se ascundea între pieile tăbăcite. Deschise ochii prudent și atunci simți că-i vine să urle. La câteva palme de pieptul său, acolo unde așternutul mai păstra încă, într-o mică adâncitură, amintirea locului unde dormise Margot, zgrunțuroase și însângerate, evidente în materialitatea lor, cojile oului de piton arătau parcă mai înfiorătoare decât imaginea blurată din vis. Prinse încă în membrana umedă, subțire, a endote- liului, fragmentele tăioase tremurau discret în adierea subțire a curentului de aer, ca si când ar fi fost animate de o viață proprie, remanentă. Se ridică într-un cot și își frecă ochii, neîncrezător. Nu visa.

Trăia un sentiment de înstrăinare metafizică, nu înte- legea cum este cu putință ca realitatea lui să fie invadată abuziv, violent, de fantasmele visului. Ieși clătinându-se afară, cu mâna streașină la frunte, apărându-și ochii de soarele orbitor. O strigă pe Margot în neștire, se sui apoi pe muchia dealului și cercetă marea până la orizont, alergă în dreapta și în stânga zece kilometri. In zadar. Se opri din căutări abia către seară, epuizat de foame și de sete. Reintră în grota terorii cu speranța secretă că nu va mai vedea de data asta cojile oului demonic, dar ele luceau la

fel de cinic, pitite între blănuri, cum le lăsase dimineață. Se consolă curând la gândul că Margot plecase de una singură la Constanța.

în dimineața următoare reveni în sat. Luă autobuzul »

și, în două ore, se afla din nou în Constanța. Luă la pas străduțele din Peninsulă, acel fragment de lume bizantină, printre casele cu fațade năruite, etalând balcoane cu balustrade din lemn scorojit. Ajunse în Piața Ovidiu, mărginită spre sud de clădirea Muzeului de Arheologie. încercă să-și ocupe mintea cu orice, numai pentru a uita sentimentul acut de lipsă, de amputare, pe care i-1 pricinuise dispariția iubitei. Se dădu mai aproape de sarcofagele de piatră expuse în apropierea muzeului și începu să citească plicticoasele explicații scrise pe panouri. Se apropie în cele din urmă de cel mai mare și mai bogat ornamentat dintre ele, cel intitulat „sarcofagul cu simboluri", lângă care era afișat un text care vorbea despre părul despărțit în două, strâns pe creștet într-un „cirrus" și despre nasul evazat la bază al defunctei domnițe.

Și atunci văzu chipul acela de femeie, întocmai cu descrierea, cu părul în două părți, cu nasul evazat, cu cirrus și tenie, totul era ca la carte. Se ivise de sub fanta capacului și-l fixa cu ochi galbeni, cu pupile înguste de pisică. Rămase ca hipnotizat, privea ochii aceia inumani și nu înțelegea de unde, pentru Dumnezeu, îi venise ideea că acolo, în fața lui, s-ar afla Margot. Nimic din creatura aceea crepusculară nu semăna cu iubita lui, dar, ca de sub

un layer transparent, întrezărea chipul ei chemându-l subliminal. O vedea cu ochii mintii, știa că e cumva acolo, o prezență mistică, ocultă. O recunoscuse, în pofida acelei aparențe de idol alogen, a pielii cu textură de sidef, a ochilor rotunzi de animal de pradă. O clipă îi fulgeră prin minte, ca o nălucă, gândul că trebuie să fie prudent, că poate i se întinsese o capcană. Dar nu putu să reziste. Zăbovi o secundă mai mult în fața gorgonei, exact atât cât îi trebui anacondei să țâșnească din coșciug și să-l muște de braț. Atunci lumea se rupse în două pentru Robert. Lumina se desfăcu de întuneric și fugi de la ochii lui, cerul se dezlipi de pământ și se mototoli, fâșâind, ca o folie de staniol. începu să se rotească aidoma unui mosor pe care lasoul mătăsos și rece se înfășură, spiră lângă spiră, la început fulgerător, apoi din ce în ce mai lent. Zbura ca un fulg, purtat pe o pală de vânt. Imponderabil, senzație de gol, de cădere. Noaptea se lăsă apoi peste el ca o prelată de cort, umedă și rece, pe care stropii de ploaie cădeau monoton, sarabandă de final de octombrie. Stropii fini, pișcători, îl biciuiau pe obraz, ace subțiri hipodermice îi perforau tegumentele și-i sugeau toată seva din trup. Milioane de împunsături microscopice, osmoza acidă, sucul gastric amestecat cu serul lui, îndelung, temeinic, molcom. Era devorat, o simțea cu un soi de masochism aberant, o durere amestecată cu plăcere, teroare amestecată cu nerăbdare. își simțea pe limbă gustul propriului sânge, încă viu, cald, mustul vieții cum îl ungea pe dinăuntru și ar fi

vrut, dorea asta din ce în ce mai tare, să grăbească procesul acesta celular de dizolvare a țesutului moale și să ajungă cât mai curând la măduva oaselor. Intuia plăcerea asta finală, o bănuia și o anticipa într-un mod pervers, paradoxal. Se zvârcolea de plăcere, într-o juisare sublimă, era o bucurie a comuniunii perfecte și definitive cu Margot. O simțea în el la fel de acut cum simțea că el era în ea.

Impărțeau[9] același trup, numai conștiințele[9] lor erau despărțite, conștiințe de îngeri. Nu era loc de conversație între ei, doar contemplare mistică.

Nu știa cât zăcuse în starea aceea letargică, pierduse cu desăvârșire noțiunea timpului. Poate o oră, o zi, o săptămână, nu știa. Zilele și nopțile se succedau cu rapiditate în lumea agitată de afară, el însă, în culcușul lui, se simțea împlinit, sătul, desăvârșit în sine însuși. Descoperise o lume întreagă înăuntrul său, ascunsă, nebănuită. Spiritul său se înălțase până la stele, devoalase un univers fractalic, infinit de variat, milioane de voci și conștiințe care șușoteau, mai încet la început, apoi din ce în ce mai tare, o larmă confuză ridicându-se din sânul lui și urcând până la nivelul conștiinței. Deveni, la un moment dat, atent, în- cercând să discearnă vocile, și atunci fragmente de zgomote din exteriorul cosciugului său răzbătură până la el. Claxoane de mașini, sirena unei ambulante, o discuție între un taximetrist și cineva de pe stradă îi tulburară liniștea. Își aruncă privirea prin fanta îngustă de sub capacul de piatră. Lumina amurgului era încă destul de pu-

ternică pentru ochii lui. își miji ochii și atunci, în mulțimea de turiști care căscau gura prin Piața Ovidiu, două siluete i se reliefară cu pregnanță. Erau doi bărbați cu rucsacuri voluminoase și, privindu-i, știu îndată, fără să le vadă chipurile, că erau prietenii lui. îl privi pe Toni cum mergea cu mâinile în buzunare și capul plecat, avea o șapcă roșie al cărui cozoroc era îndreptat către ceafă, și își dori tare mult să fie din nou împreună cu el. își scoase capul prin deschizătură și atunci Toni se întoarse către sarcofag și privi. Ezită la început, făcu câțiva pași în direcția lui Dănuț, care se îndepărtase, apoi se opri din nou. Robert își dădu seama că Toni îl recunoscuse. Privi cu bucurie, cu nerăbdare cum se apropie de sarcofag. Pe figura lui Toni încă se citea neîncredere. Dănuț se opri și el ceva mai departe, întoarse capul și începu să-l strige să se oprească. „Unde te duci?" zicea, la care Toni îi răspunse „uite-1 pe Robert, mă duc la el", „stai, nu te duce", a mai zis Dănuț, dar un autobuz se interpuse între el și Toni, care deja nu-1 mai auzea.

Briza purta particule microscopice de apă marină, mirosind a alge și a scoici în putrefacție. Robert simțea pe limbă gustul sărat. Amintiri ancestrale îi fură răscolite, o dorință atavică de întoarcere la strămoși se ivi în el. Un pescăruș țipă lângă urechile lui, zburând razant. Autobuzul se puse în mișcare și, în spatele lui, rămas singur, Dănuț, cu rucsacul trântit pe asfalt, făcea semne disperate cu mâna.

— Nu te duce! Nu te duce!

Repartiția

de Mircea Liviu Goga

Era dimineață și mergeau tăcuți: Cris, Vlad, Cazimir, Alexandru, Vali, Ema, Adriana, Lill și Mario.

Soarele smulgea fâșii galben verzui din teritoriul amorf al junglei. Cei nouă priveau atenți în toate părțile. Șirul lor indian era deschis de Cris, cel mai mare dintre ei. Avea 16 ani și mult simț practic. Simțul practic fusese acela care-1 povățuise să nu-și termine studiile înainte de a se apropia suficient de maturitatea biologică. Din păcate, nu toți colegii lui gândeau așa - copiilor le place să învețe, să descopere, să inventeze. Și sunt din ce în ce mai inteli- genți, raportat la media de vârstă. Din ce în ce mai inteli- genți, de la un an la altul. De exemplu,Vlad, al doilea din șir. Terminase facultatea la 14 ani. Sau Adriana, blonda seducătoare încă de pe-acum, care avea tot 14. Cel mai mic era Mario, un adevărat geniu, de o rară precocitate: nouă ani și spera, dacă scăpa cu viață, să mai urmeze încă o facultate. Ceilalți aveau vârste variind între 11 ani (Ema) și treisprezece (Alexandru și Cazimir).

Dacă scăpau cu viață. Cris, conducătorul grupului, avea mari îndoieli, dar și mari speranțe. Și chiar dacă ar fi ajuns primii la țintă, tot ar fi trebuit ca șase dintre ei să fie sacrificați. Oricum. Cris nu-și prea punea probleme în legătură cu asta, era sigur că mușchii săi bine antrenați în zilele de chiul îl vor ajuta să fie unul dintre supraviețuitori. Armamentul îl favoriza în egală măsură - ca șef al grupului, nu avea pe umeri extinctorul greoi sau la brâu antibiosurile celorlalți. Se mulțumise să comande și, ca armament, să-și aleagă două trasoare termice și un para- lizor. Ii plăcea să comande.

— Mișcați-vă mai repede! Imbecililor! Vreți să ne lăsăm oasele pe aici chiar acum?

Ceilalți îl ascultau, în măsura posibilităților. Jungla se îndesise - în curând, știau, vor străbate un teritoriu mlăștinos, plin de făpturi dezgustătoare și ucigașe, rod al experiențelor genetice. Cris, cândva, parcursese zona într-un elicopter, înainte de a fi declarată zonă de examinare. Acest fapt părea, aici, în mijlocul junglei, un avantaj minor, dar, în realitate, Cris ajunsese astfel să dispună, prin intermediul memoriei sale cu care se mândrea, de o hartă aproape exactă.

Altfel, nu se puteau orienta după nimic, neavând nici măcar busolă.

— Mișcă! strigă Cris către Lili care, lipsită de orice antrenament de genul mersului pe jos printr-o junglă, rămăsese în urmă.

Cris se gândi că ar putea s-o părăsească. Aici, în fond, doar supraviețuirea lui conta. Privi în urmă. O zări tâ- rându-și picioarele și având obrajii mânjiți de țărână amestecată cu lacrimi. Fetița era foarte drăguță, venise în grupa lor în ultimul moment, de la o grupă cu personal excedentar, iar Cris o plăcuse și-i spusese că poate să rămână cu ei.

Dar acum era altceva.

„Și-așa va muri - gândi Cris. Mai bine aș lichida-o cu paralizorul, nu va putea să meargă prea mult."

Privi către ceilalți și înțelese că nu e încă momentul să facă asta. Ar fi slăbit moralul grupei; în plus, el era în frunte, ceea ce însemna că în orice clipă s-ar fi putut trezi carbonizat din spate de jetul unui extinctor. Și ceilalți aveau interesul să-și elimine adversarii. Apoi, Cris se mai gândi că, în cazul întâlnirii cu o altă grupă, lipsa unui om ar fi putut constitui un dezavantaj deloc de neglijat. Așa că se strâmbă ușor, promițându-și fie că o va trimite pe fată în prima misiune de sacrificiu, fie o va lăsa să le acopere celorlalți, la nevoie, retragerea - ceea ce era cam același lucru - și-i făcu semn lui Cazimir s-o ajute. Totuși, când fata îi ajunse din urmă, nu reuși să se stăpânească și murmură abia auzit:

— Dacă vom fi reperați de alții din cauza ta, te curăț!

Lili ridică spre el un chip palid pe care ochii albaștri, măriți de plâns, cerșeau milă. Cris îi întoarse spatele și-și reluă locul în fruntea grupei.

— înainte, marș!

Văzuse destule filme istorice despre modul în care se comandau cândva trupele terestre. Azi, practic, asemenea trupe nu se foloseau, dar în cazul aterizării pe o planetă străină ar putea fi nevoie de marșuri lungi și de comenzi cu voce de oțel. Așa gândea Cris, deși știa că zborurile în afara sistemului solar fuseseră încă demult sistate.

în aer se simțea apropierea apei. Cris se opri o clipă, să adulmece pe direcția vântului. Mlaștina, din câte își dădea seama, nu putea fi ocolită, lucru care nu-1 entuziasma. Puteai muri ușor și fără eroism, indiferent de calitățile tale de luptător, datorită vreunui accident stupid. Cât despre echipamentul lor, nu era absolut deloc propice înaintării pe un astfel de teren. Ca, de altfel, nici înaintării printr-o junglă ostilă, dezvoltată pe resturile unui imens depozit de reziduuri radioactive. Costumul lor era el însuși produsul unui calcul al organizatorilor. Nu trebuia să protejeze, chiar dimpotrivă. Cizme înalte până la genunchi, pantaloni scurți și o bluză de pânză ordinară, fără mâneci. în rest, doar armamentul ce se cerea utilizat la întâlnirea dintre două grupe, dintre care doar una trebuia să câștige lupta.

Nu se luau prizonieri - n-avea sens.

Nu puteau rămâne decât trei câștigători. O loterie care lăsa puține șanse fiecăruia. Dar șansa exista.

Toți se strânseră în jurul lui Cris.

— Mlaștina? îngână Vlad.

— Îhî, răspunse Cris, fără chef. Nu putem ocoli. Mi se pare ciudat că n-am înâlnit încă, până aici, niciun grup rival. Unde naiba s-or ascunde?

— Mai bine, făcu Adriana. Ascultați!

Pe sub desișuri se rostogoli un țipăt răgușit.

— Un artecon, tresări Vlad. L-am văzut mai demult într-un film, poate hipnotiza la distanță. E mai puternic ca vasiliscul. L-a realizat un centru militar din America.

— Americanii ăștia sunt dați naibii! exclamă Cazimir. Au obținut, în ultima vreme, niște monștri genetici extraordinari.

— Lipitorile de sticlă cu digestia externă, se arătă la curent Adriana. Sau țânțarii cangrenatori...

— Ăștia ce fac? întrebă Ema.

— Lipitorile dizolvă țesuturile vii, explică Adriana. Când se dezlipesc de piele, lasă o gaură de poți vârî degetul. Mușcătura țânțarilor produce cangrenă.

— Cum ne putem apăra? gândi cu voce tare Vlad.

— în niciun fel, strâmbă din nas fata. Echipamentul nu ne protejează, animalele astea sunt făcute să te ciuruie fără probleme dacă le-ntâlnești.

— Ei, n-o fi dracul chiar așa de negru, exclamă enervat Cris. Vom vedea. Și ceilalți vor avea aceeași problemă: mlaștina. Fiți cu ochii în patru. Feriți-vă și de „liubele" zburătoare. Dacă se lipește vreuna pe voi, nu se mai desprinde decât după ce ajunge la os. Hai, mișcați-vă!

Cris își reluă locul și porniră iar. Zăriră curând, printre liane, primul ochi de apă.

— Fiți atenți! îi preveni. în apă mișună peștii carnivori. Am auzit că ar exista și un anumit pește spadă care-și depune ouăle în organisme străine, după ce le omoară...

Cu vergeaua lungă a extinctorului lui Vlad, sondă apa îmbâcsită de alge și de mâl.

— Nu pare să depășească o jumătate de metru - constată el. Lili - se întoarse către puștoaică - tu pornești prima.

Fata înțelese brusc ce i se cere.

- Eu?...

O groază indescriptibilă îi aburi azurul privirii. Cris îndreptă către ea paralizorul.

— Da, tu.

Lili căută ajutor către ceilalți, dar fiecare părea preocupat să privească în altă parte. începu să plângă și înaintă, intrând în apă. Nivelul mocirlei îi depășea cu două palme genunchii, dar mai departe mlaștina părea a se adânci.

— Mai bine am căuta un vad, îngână Cazimir.

— De-asta am și trimis-o, rânji Cris. Hai, e rândul nostru.

Mergeau prin apă, la câțiva metri în urma Lilianei. Pe măsură ce se apropia de amiază, căldura creștea. Cris transpira abundent, în parte și din cauza încordării. O undă subțire despică suprafața apei, iar Lili scoase un țipăt de spaimă.

— O lipitoare de sticlă! îi strigă Cris. Mergi înainte, nu poate fi dezlipită!

Fata ridică piciorul stâng și toți văzură lipitoarea verzuie atârnată de coapsă.

— Las-o dracu! se enervă Cris. Asta ni se poate întâmpla și nouă! O să se sature și o să plece. Știu că doare ca naiba, dar nu-i da atentie!

Lili privea cu ochii holbați când la lipitoare, când la Cris.

— Mergi sau trag! tună vocea acestuia.

Fata se supuse și porni mai departe. Lângă Cris, Vlad înjura cu sete. Mai dură cinci minute și terenul păru că începe să se ridice. Intr-adevăr, printre tufișuri se zări malul.

— Mai avem puțin, strigă aproape vesel. In aceeași clipă, Lili păru să se poticnească. O bolboroseală învinețI lângă ea suprafața apei.

— Ce-i? întrebă Cris.

Lili se întoarse și porni ca în transă. In locul în care se afla, apa îi ajungea până la brâu. Dar continuă să înainteze, menținându-și echilibrul și curând ieși pe mal, printre tufele care o mascară imediat. Când ceilalți o ajunseră, o găsiră întinsă pe pământ, palidă, privindu-și picioarele ca pe un lucru străin. Cris se aplecă și o examină.

— Ce naiba o mai fi și asta?

Lili se uita la el, pierdută.

— Doare, scânci. Arde! Arde peste tot!

Privind cu atenție, Cris descoperi o mulțime de umflături pe toată suprafața coapsei, între genunchi și șold. Pipăi cu degetele un fel de chisturi aflate imediat sub piele.

Pupilele fetei deveniră deodată fixe. Ochii se măriră, gata să iasă din orbite, apoi căzu pe spate și eliberă un

țipăt sfâșietor. Micile chisturi păreau că prinseseră viață, începând să se agite colcăitoare sub pielea care se înroși brusc. Cris nu mai rezistă curiozității. Scoase cuțitul și, aplecându-se, despică una dintre umflături. Mai întâi țâșni sângele, apoi un vierme negricios cu mandibule chiti- noase ieși, își învârti prin aer partea de dinainte a trupului și se scufundă iar în rană.

— O mănâncă de vie! țipă Ema.

Părea gata să vomite.

Fără un cuvânt, Cris ridică trasorul termic. Vlad îl opri gesticulând:

— Las-o! Cine știe? Poate scapă!

Cris își dădu seama de stupiditatea ideii, dar nu mai reacționă. în el reuși să învingă curiozitatea. Se simți interesat să afle cum va muri fata, cât se va chinui, ce fel de animal era acela care o ucidea.

Trecură astfel mai multe minute în care priviră trupul care se contorsiona urlând. Rugămințile Lilianei către ceilalți, de a-i scurta suferințele, dovedeau că durerile atroce nu-i anulaseră luciditatea. Până la urmă, Vlad îi arătă lui Cris, pe gâtul fetei, o urmă roșie palpitând energic și amândoi se aplecară și-i sfâșiară bluza, ca să observe continuitatea procesului de răspândire a viermilor pe sub pielea întregului corp. Lili tăcu și înțepeni, pierzându-și cunoștința abia când unul apăru de sub pleoapa ochiului stâng și începu să-și rotească triumfător mandibulele pe deasupra pupilei albastre și aburite acum de pânza morții.

— Știu ce-a fost asta! își șterse Cazimir, cu mâneca, nă- dușeala feței. E un Krep.

- Hm?

— Un Krep e un animal multiplu cu timp de ecloziune aproape inexistent. Toți viermii formează, de fapt, o singură ființă. In curând va ieși afară și se va construi ca entitate. Cât despre modul de înmulțire: saliva lui modifică însăși codul genetic al celulelor atinse. Un Krep, aflat pe fundul lacului, a „scuipat-o" - arătă Cazimir către Lili. Mulțimea de picături a cancerizat instantaneu pielea în locurile de contact și a dirijat celulele subcutanate să se înmulțească rapid și să devină acești viermi care vor compune curând Krepul cel nou...

— Nu se poate! exclamă uluit Cris.

— Sudamericanii au avut ideea, completă Cazimir. Cred că brazilienii, dar nu pun pariu.

Cris privi admirativ trupul Lilianei, în care Krepul își strânsese părțile componente formând un fel de gogoașă mare pe piept, în dreptul inimii.

— Cum dracu' pot avea unii idei atât de grozave? Cred că i-au întrecut și pe americani!

— Da, sunt buni, admise Cazimir. Cel care ajunge să te mănânce de viu ești, de fapt, tu însuți.

— Amuzantă stratagemă! Stăm să vedem cum iese Krepul?

— Ne poate face rău?

— Nu știu. Cred că nu, până nu se compune.

— în sfârșit, nu contează. Suntem aici pentru altceva - și-și lovi, demonstrativ, cu palma dreaptă, tocul trasorului agățat la șold. Gata, pornim.

Părăsiră cadavrul. Adriana se așezase cât mai aproape de Cris. Acesta o privea cu coada ochiului. Până nu demult, între cei doi se țesuse o mică poveste de dragoste. Apoi se certaseră. Și acum? „Acum - gândi Cris - vrea poate să fac pe cavalerul. Cândva se obișnuia asta. Instinctul speciei de a apăra femela, care-i asigură perpetuarea. Azi nu mai e nevoie de fete decât pentru distracție. Bioreceptoarele dau un randament mult mai bun decât uterul și sunt mai sigure".

Apa mustea sub picioare la fiecare pas. Lângă un trunchi negru și putred, Alexandru se alese cu o „liubă" zburătoare pe umărul stâng. Se abținu cu greu să nu urle și încercă s-o dezlipească.

— Nu te mai chinui, îl sfătui Vlad. Bine că nu e pe brațul drept, așa mai ai o șansă, poți utiliza arma.

„în realitate - își spuse Cris, fără să bage-n seamă incidentul - fetele sunt mult mai irațională decât băieții și mai mult încurcă. De pildă, Lili. Era foarte simpatică, dar nu merita să câștige competiția asta. Și Adriana va muri, e aproape sigur- Nu știu ce va păți, poate o voi omorî chiar eu, cine știe? Poate va fi necesar". Fuseseră obișnuiți încă de mult cu ideea asta, precum și cu aceea că victimele n-au importanță: câștigătorul ia tot.

între timp, nivelul mlaștinii crescuse iar și noroiul depășise genunchii. în dreapta și în stânga, Cris zări lame

subțiri, negricioase, brăzdând apa. Și mult mai încolo, o pată ceva mai deschisă pe care i-o arătă lui Vlad:

— Aia e mlaștina carnivoră inventată de ruși în vremea de după cel de-al treilea război mondial.

— Toată zona asta - îi răspunse băiatul - e plină de crema speciilor mutante.

— Așa e. Mlaștina i-a lăsat cu gura căscată pe toți și a rămas un produs de referință în cadrul armelor biologice, chiar dacă au trecut ani buni de la inventarea ei. Are și câteva inconveniente. De pildă, culoarea: e destul de ușor observabilă.

— Știi, Cris, m-am gândit adesea că examenul ăsta are și rolul de a descoperi valențele unor arme noi, experimentale, biologice sau nu.

— Poate, mormăi Cris. I se păru că Vlad ar dori să se vâre, oarecum, sub pielea lui. îl simțise cel mai puternic și mai bine adaptat dintre toți? Cu atât mai rău...

— Vlad! Preia vârful de atac al șirului!

Băiatul păli. îl privi pe Cris drept în ochi, dar mâna acestuia se odihnea deja pe tocul trasorului. Plecă privirea și se grăbi să-și ocupe noua poziție. După doar două minute, alunecă și se prăbuși în mocirlă. Se ridică repede, scrâșnind.

- Ce-i?

împreună cu noroiul, pe trupul lui Vlad se amestecau alge verzui, urzicătoare.

— Nu sunt mortale, rânji Cris. Doar incomode. Să le porți sănătos!

Câțiva râseră mânzește. Vlad porni mai departe, făcând un fel de pârtie printre alge, iar ceilalți, venind din urmă, scăpau neatinși. Băiatul aruncă o clipă privirea peste umăr. Avea fălcile încleștate și fața albă parțial de durere, parțial de furie.

— Ieșim din nou din apă, îi anunță Cris.

Malul era aproape, iar Ema, grăbită, îi depăși pe toți alergând. Urcă sprintenă și mai făcu doi pași. Apoi ridică piciorul să-l facă pe cel de-al treilea, dar deodată mișcările ei se încetiniră; piciorul se împotmoli în aer, nemaivoind să înainteze, iar restul corpului împietri, păstrând o poziție grotească, un echilibru absolut imposibil sfidând legile gravitației. Semăna cu instantaneul unui start la proba de 100 de metri plat. Cris ridică uimit brațul făcând tuturor semn să rămână pe poziții. Observă imediat că, privind în direcția în care se afla Ema, vântul nu mai legăna frunzele și tulpinile lianelor.

— Acolo **a stat vremea,** zise Alexandru. E marele păianjen cronofag.

— Cronofag? Ah, știu! înțelese Cris.

Mario, mezinul, dădu din cap.

— Nu e chiar cronofag. Dar are posiblitatea să-și construiască o „pânză" temporală, relativistă, unde timpul își încetinește curgerea până aproape de oprire.

— Ei, și? întrebă Cazimir, care nu aflase încă nimic despre acest păianjen bizar.

— Se hrănește cu bioplasma victimei. îi consumă întreaga cantitate de energie biologică. Vrilul, știi? Energia vitală...

— Deci, a omorât-o? întrebă Adriana.

— încă nu. Deocamdată îi soarbe câmpul. Când o lichidează, îi dă drumul din plasa temporală, explică Vlad. In acest spațiu aproape lipsit de timp, evident, victima nu poate să se miște, chiar dacă, din punctul ei relativist de vedere, i se pare că se mișcă normal. Nici nu va observa că moare - pentru ea, totul va însemna o bruscă epuizare și „stingerea luminii". Păianjenul e imun la efectul pe care-1 produce.

— S-o ștergem, îngână Cazimir. Oricum, ea a murit ușor.

— Arată ca un fluture prins într-un insectar, oftă Adriana, aranjându-și pe umăr extinctorul greu și privind „statuia" Emei.

Porniră, ocolind zona păianjenului, bucuroși că se află din nou pe uscat.

— De-acum, atenție în toate părțile, îi preveni Cris. Mlaștina se va termina curând, zone întinse de apă nu mai avem de străbătut. Când ieșim, s-ar putea să fim așteptați.

— Nu-i sfătuiesc, făcu naiv Mario.

Adriana îl privi cu o undă de milă. își aranjă iar pe umăr extinctorul și spuse:

— îl știe careva pe Erwin?

— Erwin Victor? întrebă Cazimir. îl știu eu. Nu e tipul care făcea parte din organizația aia antiguvernamentală... cum naiba-i zice?

— „Organizația pentru apărarea drepturilor omului". Da, ăla. Zicea că examenul ăsta ar trebui interzis...

Cris o privi peste umăr.

— Gura! strigă. Asta-i o tâmpenie. Cum s-ar putea altfel? Mai bine fiți atenți în jurul vostru...

— Adevărul e - șovăi Cazimir - că a interzice examenul e totuna cu a resuscita fățiș teoria darwinismului social. Am reveni, pur și simplu, la vremurile alea capitaliste cu milioane de șomeri, la pluripartidism și alte asemenea rahaturi.

— Știu. De altfel, Erwin a și fost arestat.

— Gura! urlă iar Cris. Sunteți nebuni?

— Iar noi fundamentăm o societate perfectă, în care fiecare se naște pentru a muri sau pentru a căpăta un loc de muncă, rosti nonșalant Adriana, apoi se întoarse către Cris: Ai spus ceva?

Cris o privi tulbure, simțind atacul la adresa autorității sale. Mâna i se încleștă pe mânerul unuia dintre trasoare.

— Hai, trage, dacă ai chef, scoase limba la el Adriana. Omoară-mă. Crezi că n-am simtit că ai vrea s-o faci? Ești , » un împuțit de mercenar! Auzi? Un mercenar!

Cris nu cunoștea cuvântul.

— Demonstrează că ai motive să mă consideri asa, orice-ar fi însemnând! zise el, pe un ton deodată relaxat.

— Doar un mercenar e gata să-și lichideze tovarășii în clipa în care nu mai are nevoie de ei!

— Ești sigură că n-ai face la fel?

— Da, sunt sigură! îl înfruntă fata.

— Atunci, poate ar fi mai bine să te sinucizi, vorbi Cris cu o voce de gheață și îi întoarse spatele.

Adriana tăcu dezorientată. In același moment, două fulgere despicară văzduhul. Unul dintre ele îl culcă la pământ pe Alex. O jumătate de secundă încremeniră, apoi fiecare țâșni în altă direcție, în căutarea unui adăpost. Cris nimeri alături de Vlad, într-o scobitură nu prea adâncă.

— în pădure, acolo! șuieră Cris. Ia-o târâș prin dreapta, eu o iau prin stânga...

Probabil la fel gândeau și ceilalți, căci îl zăriră pe Cazimir sărind dintr-o tufă și azvârlindu-se către baza unui trunchi, în clipa în care un jet radiant reteză coroana acestuia. Țâșniră și ei înainte. în față, inamicul era adăpostit de un grup masiv de arbori. Cris îl văzu pe Vlad scoțând din- tr-un buzunar al husei extinctorului o grenadă paralizantă. O montă în vârful țevii armei și trase. La adăpostul efectului exploziei, se ridicară toți și parcurseră în goană aproximativ cincizeci de metri, până când Cazimir flutură brațele și scoase un țipăt. Cris îl văzu căzând, dar nu se opri. Din urmă, Vlad lansă către grupul de copaci singura lor grenadă electrică. Fulgerul descărcării îl surprinse pe Cris încă în picioare și-i arse fața. Se prăbuși pe-o coastă, apoi se ridică iar, urlă o înjurătură la adresa lui Vlad și, trăgând mereu cu trasoarele sale termice, năvăli în spatele tufișurilor aflate la baza arborilor ce-1 separau de inamic. Odată ajuns acolo, gâfâind, aruncă o privire rapidă în toate

părțile și se liniști. Șase cadavre zăceau pe pământ, unele carbonizate și devenite aproape de nerecunoscut, altele părând neatinse. Cris se apropie cu băgare de seamă de trupul unui băiețel ce nu părea mai vârstnic decât Mario. Deodată, acesta gemu și întinse mâna către extinctorul care zăcea alături. Fulgerător, Cris și-l imagină ridicându-se, întorcând spre el arma, rânjind bestial și trăgând...

Rânji el.

Și, pentru a economisi energie, scoase paralizorul cu al cărui toc, aplecându-se puțin, îi zdrobi țeasta, împrăș- tiindu-i creierii prin iarba cenușie și aspră.

Se întoarse apoi către Vlad, care încă mai alerga spre el, și-i făcu semn că totul e în ordine. Reveniră împreună la ceilalți, trecând la câțiva pași de cadavrul lui Cazimir.

— Nu trebuia să lansezi grenada electrică, zise.

— Mi-am pierdut capul, dădu Vlad din umeri. Asta e!

Se regrupară.

— Așa? pufni Cris. Deci, ți-ai pierdut capul. Nimic mai mult!

— Ce vrei să insinuezi?

— Terminati! încercă să intervină Adriana. »

— Gura! o repezi Cris.

Apoi, către Vlad:

— Știi bine ce vreau să insinuez! *

Mâna lui pipăia unul din trasoare.

— Ai vrut - continuă - să mi-o plătești pentru algele alea. Sperai ca raza de acțiune a grenadei să fie suficient de largă. Uite că n-a fost!

în ciuda celor afirmate, Cris avea fața pârlită de descărcare și el știa asta foarte bine.

— Ei, iată - rânji Vlad, cu toate că sub rânjet se simțea de la o poștă frica - suntem chit.

— Nu, spuse Cris, calm, ca în mai toate momentele periculoase. Nu suntem chit.

Scoase trasorul.

— Stați! țipă Adriana.

Dar Cris ridică arma. Trase ochind ierburile de sub picioarele lui Vlad. Acesta sări în sus, se azvârli în dreapta și, încă în aer fiind, își smulse de la brâu propriul trasor, lansând către celălalt radiația ucigașă. Cris apucă să se aplece la timp. Iar în momentul în care trupul lui Vlad atinse pământul, trase din nou, de data asta în plin. Se întoarse apoi către ceilalți:

— Primul meu foc a fost un simplu avertisment. Nu trebuia să riposteze. Iar dacă a ripostat, înseamnă că i-am dejucat planul mai repede decât s-a așteptat. Asta e.

O tăcere de gheață se așternu în urma cuvintelor lui. Stăteau muți, pătrunși de gravitatea evenimentului.

într-un târziu, Vali șopti:

— „Cinci membri de partid

Seara au plecat la teatru;

Unul n-a aplaudat

Și-au rămas doar patru"...

Vali era cea mai cuminte din grupă. Până acum, vocea ei nu se făcuse auzită.

— Mmm? mormăi Cris.

Apoi, înțelegând, începu să râdă.

#

Undeva, la marginea junglei, în cabina de control, membrii comisiei urmăreau atenți desfășurarea examenului. Edi, șeful lor, își mușca buzele. Ceva îl incomoda: reprezentantul guvernamental care, aflat pentru prima dată în postura de observator al unui examen de diplomă, cerea mereu amănunte.

— De pildă, țintele - tocmai întreba acesta. Țintele din ce se compun?

Edi zâmbi cât putu de frumos.

— Sunt constituite dintr-un pachet de senzori. Atingerea lor ridică, pe o rază de cinci metri de jur-împrejur, o barieră transparentă, dar eficace, împotriva oricărei agresiuni.

— Bine, dar ce rost are? dori amănunte reprezentantul guvernamental.

— Pentru că s-ar putea să apară mai mulți absolvenți, zise Edi. în acest caz, cel care ajunge primul trebuie protejat de invidia celorlalți. înțelegeți ce vreau să spun: un altul l-ar putea ucide chiar după ce acesta a atins borna - și să-l înlocuiască. Ori, asta nu avem voie să se întâmple. Asigurăm astfel un concurs perfect loial.

Reprezentantul guvernamental dădu din cap satisfăcut.

— Da, e bine, e foarte bine. Am să-l informez personal pe președinte. Da, nu se pot face niciun fel de matrapazlâcuri... Care e situația acum?

J

— Patru grupe au ajuns destul de aproape de țintă. Cea mai avansată e condusă de un oarecare Cris. Doriți să-i vedeți?

— Puteți face și asta? se minună reprezentantul.

— Desigur. Există, după cum știți, posibilitatea de a transforma orice punct al spațiului în receptor informational. Distanta nu contează. Vreți asta? ’ » »

— Dacă se poate, firește.

Edi îl conduse în fața unui ecran uriaș.

— Iată-i.

— Da, zise, concentrat asupra imaginii, reprezentantul guvernamental.

Cris zări primul borna placată cu senzori. Surâse. Nu, nimic nu-1 mai putea, de-acum, opri. Apoi zâmbetul i se stinse când își aminti că erau patru. Așează mâna stângă pe mânerul trasorului. Ceilalți zăriră între timp și ei borna și se opriră. In aceeași clipă, Cris scoase trasorul și-l îndreptă spre ei.

— Nicio mișcare!

încremeniră toti.

— Da, e o problemă, continuă Cris. Știți și voi: o problemă spinoasă. Patru oameni - și numai trei locuri. Unul din voi

trebuie să renunțe, îmi dau seama cât e de greu - spuse, cu falsă părere de rău. Dar, știți darwinismul...

— Știm, nu mai putu răbda Adriana.

Cris o privi curios, parcă o vedea pentru prima dată.

— Știți. Sigur că știți. Iar eu sunt unul dintre câștigători, pentru că am deja arma pregătită. Nu-mi place să pierd, mai ales dacă e vorba să-mi pierd viața. în timp ce cretinii geniali se grăbeau să termine facultatea asta împuțită la vârste derizorii, eu am preferat să amân momentul, să trag chiulul, să rămân repetent... Altfel spus, să aștept. Să fiu matur, nu un mucos care n-a văzut în viata lui o armă și crapă cu ea în brațe de la primii pași. Copiii prea deș-tepți mor repede. Așa se spunea acum vreo sută și mai bine de ani. Mario, ce zici? Ți-ar plăcea să mori?

Mario tăcea.

— Nu zici nimic? chicoti Cris. Nici nu-i nevoie. Toți știați încă de când ați intrat în facultate ce vă așteaptă. Țara n-are nevoie de șomeri; atâtea locuri, deci: atâția absolvenți. Dar dreptul la învățământ e garantat de constituție. Ce să-i faci? Nu poți împiedica un copil genial să-și manifeste geniul...

— Lasă ironia, interveni Adriana. Fă ce ai de făcut și să terminăm odată!

— Da, să terminăm. Ca o concluzie: pe lângă examenul de licență, absolventii oricărei facultăți mai trebuie să mai dea un test: ăsta. Unul dintre voi l-a pierdut. Dar cine?

Cris își plimbă privirile de la unul la altul.

— Mario? Hm! Nouă ani - și rezultat maxim la testele de inteligență. N-ar fi păcat să întrerupem o carieră atât de promițătoare? Să vedem, să ne mai gândim. Vali? Simpatică fată; cuminte, tăcută, ascultătoare. Un membru ideal al societății. Are, ce-i drept, și ea mici scăderi: știe pe de rost niște poezioare interzise. Dar, ce să-i faci? Nimeni nu-i perfect! Iar tu, Adriana? O blondă seducătoare...

Cris rămase parcă visător două clipe.

— Da, continuă. Tu vei fi cea sacrificată, Adriana!

Ridică trasorul.

— Odată m-ai iubit, se albi ea.

— Tocmai. E și ăsta un examen.

Trase, lăsând deschis materializatorul armei. O explozie zgudui trupul fetei, sfârtecându-1. Sângele împroșcă bluza lui Mario, care tresări de parcă el ar fi fost cel lovit.

— Hai, copiii, spuse, aproape părintește, Cris. Să nu mai zăbovim. Ar fi culmea ca tocmai acum să ne ajungă din urmă altii...

Alergă spre borna senzorială urmat de ceilalți doi. Odată ajunși, îngenunchează, apoi o atinseră cu degetele. Așteptară crearea barierei. Cris fu primul care ridică privirea mirat.

sjc sjc s[c

— Rezultatul, ceru Edi.

— Prima bornă, - vorbi un operator - zero câștigători. A doua, unul. A treia, trei.

— Nu înțeleg, făcu observatorul guvernamental. Trei borne?

Plictisit, Edi se întoarse spre el.

— Sigur că trei. Dacă n-ar fi decât una singură, am putea risca să nu avem trei câștigători, ci mai puțini. N-avem nevoie nici de locuri vacante.

— Și ce faceți acum? Sunt patru!

— Veți vedea. Ceilalți copii, din pădure, cum stau? întrebă spre operator.

— Mai sunt vreo zece, dar îi exterminăm imediat.

Și apoi, gânditor:

— Da... Pe care? Tu ce zici?

— Nu știu, domnule, răspunse operatorul.

— Cineva ne-a criticat recent în fața președintelui pentru faptul că media de vârstă a absolvenților e mult mai mare decât a studenților, interveni subtil reprezentantul guvernamental, care înțelesese ce va urma.

— Ce vrea să însemne asta? se miră Edi.

— Asta - explică reprezentantul, nemulțumit - înseamnă că examenul îi defavorizează pe cei mai mici, mai puțin dotați fizic, dar foarte bine dotați intelectual.

— Ah! exclamă Edi.

Apoi, către operator:

— Pe cel mai bătrâior. O societate perfectă trebuie să țină seama de dorințele președintelui său, nu-i așa?

* # *

Cris ridicase privirea, mirat. Un trăsnet veni din senin îl străbătu, aproape carbonizându-1, și-l azvârli câțiva metri cu pieptul peste un mușuroi de furnici roșii. In urma lui, bariera semitransparentă decupă în spațiul junglei un cerc în care, treptat, își reveniră din spaimă învingătorii...

Prin iad, pe două roți

de Florin Haidamac

îi urăsc pe toți. Cu ochii lor, în care nu citești vreodată ceva. Cu fețele ale inexpresive. Cu gurile deschise și dinții gata oricând să sfâșie carne vie. Cu mersul lor împleticit. Mai ales, le urăsc duhoarea. Si numărul. Sunt al naibii de mulți. Cum au reușit să înconjoare adăpostul, nu știe nimeni. Ca o maree a mortii. Ca o imensă meduză. De câ- »
teva zile, așa se mișcă. De parcă ar fi un singur organism.

Nu e vorba de vreo inteligență colectivă, cum au sugerat câțiva. E vorba doar de spațiu. Se comprimă de ziduri în încercarea de a le depăși. Sunt convins că așa cum noi le simțim mirosul, tot așa ne simt și ei. îi urăsc naibii pentru că au așa de mult timp la dispoziție. Pentru că nu au nevoie de odihnă sau de apă. Pentru că nu leșină de foame.

Am luat cea mai mare țeapă din ultima vreme, venind aici. Instinctul de turmă m-a mânat și acum regret din toți ficații decizia de a căuta compania celor din specia mea. Mă simțeam al naibii de în siguranță cât eram în mișcare.

îl aveam pe Lord, cel care simțea mortăciunile de la kilometri distanță. Oare pe unde o fi acum? Din multe belele m-a scos câinele ăla. Când am pășit în interiorul adăpostului, pur și simplu, a plecat. Nu a vrut nici în ruptul capului să vină cu mine. Simțea ceva animalul. Eram terminat
fizic. De încordare. De epuizare. De malnutriție și mai ales de sete. Am găsit locul ăsta și mi-am zis că e vital să stau câteva zile. Să mă refac. Poate găseam resurse.

Am descoperit 50 de oameni. Nu la fel de descărnați ca mine, dar departe de a fi în cea mai bună formă. Aveau apă din belșug. Făceau deplasări pentru a scormoni prin oraș. Stăteau de câteva săptămâni între ziduri, în speranța că situația se va remedia. Tocmai crezul ăsta îi ajuta să supraviețuiască.

Mă aflu aici de trei zile și deja simt că mă sufoc. Că sunt prins într-o capcană. în a doua mea noapte ca rezident al acestei structuri, au venit. Mulți. Prea mulți pentru încercări eroice. Mașinile care se află la dispoziție sunt mici. Rapide, dar fragile. Au fost ranforsate cu plăci de oțel, dar asta nu le face deloc sigure. Să treci prin iadul care ne înconjoară nu e o opțiune. Nu poți strivi sute de trupuri. Cedează naibii motorul sau rotile. Si atunci să vezi bucu- rie. Blocat într-o cutie care, în timpul zilei, se încinge ca un cuptor.

Rămân două variante. Peste pământ sau pe sub el. A mai încercat cineva o variantă văzută într-un serial. Să le imite mirosul. Cu o frânghie a prins unul din morții vii. S-a uns

pe tot corpul cu sângele lui, cu bucăți de carne, intestine, creieri. A făcut doar patru metri, după ce a coborât de pe zid. Tâmpit film. Pe calea aerului nu e o soluție. Ne lipsesc elicopterele sau baloanele cu heliu.

E vorba despre o sută de metri. Atât se întinde ciuma asta. Dacă reușim să săpăm pe sub ei, avem o șansă. Se mișcă lent. înainte de plecare, vom deschide porțile și vom da drumul la orice mașinărie care poate face zgomot. îi vom atrage înăuntru, dându-le ocupație. în timp ce noi o vom șterge fără să fim văzuți. Adevărata bătălie va începe atunci când vom ieși. Dacă vom ieși.

sjs sjc #

50 de oameni motivați de disperare reprezintă o adevărată forță. Chiar în condiții de viată la limita scorbutului. Munca a fost grea. Fiecare metru de tunel trebuia securizat cumva. S-au folosit bârne de lemn, panouri de oțel, bucăți de mașini. Tot ce s-a găsit la îndemână. Acest efort a consumat dramatic rezervele de apă și hrană, și așa rationalizate la maximum.

Am scos benzina pe care o mai aveam și am făcut câteva zeci de cocktailuri Molotov. Cinci dintre noi s-au urcat pe ziduri, în punctul diametral opus tunelului. A început o mare combustie. Trupurile se aprindeau unele de la altele. Duhoarea era insuportabilă. Cât de multe poate îndura ființa umană. Și de cât de multe e capabilă ca să supraviețuiască. Stai și te întrebi, uneori, pentru ce?

Au plecat primii zece. Cei mai în formă. Cei care aveau forța și priceperea de a străpunge pământul pentru a crea o ieșire. Planul era să încercăm să ajungem în oraș. Asta înseamnă șase kilometri de mers prin liniștea iadului. Punctul de întâlnire, fostul sediu al televiziunii locale. O clădire înaltă. Cu uși care puteau fi securizate eficient. Ce va urma apoi, nu aveam de unde să știm. Moarte și disperare. Ingredientele vieții de zi cu zi.

Am plecat cu al doilea grup, în momentul în care i-am văzut pe primii ieșind. In adăpost a început gălăgia. Planul a funcționat. Să stai ca într-o cușcă, așteptând dinții morții, nu e o opțiune vreodată. Indiferent ce spuneau documentarele și serialele de pe vremuri. Singurul lucru adevărat din tot ceea ce prezentau este faptul că unica modalitate de a-i ucide într-o confruntare corp la corp e găurirea creierului. Din experiența mea de până acum pe tărâmul vieții fără puls, tot un tanc e cea mai eficientă armă. Dar de unde naiba să fac rost de unul?

Ieșim. E cald al naibii. Suntem deshidratati. înfometați.

Storși. înfricoșați. Avem un avantaj. Nu ne-au simțit. Sunt prea ocupați cu zgomotul care vine de după ziduri. Ne îndreptăm spre oraș. N-am vorbit clar între noi, dar știm că fiecare e pe cont propriu. Am un rucsac cu un litru de apă, câteva haine și două brichete. în mâini, un cuțit al naibii de tăios și solid. Sunt în elementul meu. N-am de gând să mă duc la punctul de întâlnire. Am de căutat un tanc.

>Jc

Orașul e sinistru. Liniștea e deplină. Mă deplasez încet. Sunt foarte atent la ceea ce e înjur. Mă gândesc la virusul ăsta care a aruncat lumea în haos. Sunt sigur că afectează orice ființă vie, așa că sunt nevoit să fiu foarte prudent. O înțepătură de păianjen sau o zgârietură de pisică m-ar transforma într-o carcasă.

Ii văd imediat. Sunt doi. Se mișcă lent, abia târându-si picioarele. Fața unuia e pe jumătate smulsă. Celălalt are intestinele atârnând. Nu mă mai impresionează demult. Nici măcar impulsul de a le pune capăt suferinței nu-1 mai am. Ii evit, ascunzându-mă într-o scară de bloc. Trec. Partea bună a acestei agonii planetare e faptul că nu mai contează timpul măsurat artificial. Doar ceasul biologic mai funcționează acum. Și acesta, în puține exemplare.

Ies pe stradă, în căutarea unor oportunități. Stomacul mi s-a lipit de coloană. Când totul în jur e doar un mare cimitir, te transformi în jefuitor de morminte. Adrenalina, împreună cu foamea, îmi toarnă energie în vene. Intru din nou în bloc. încerc ușile de la parter. Am noroc. Două sunt încuiate. Sigur găsesc ceva înăuntru. Cu mânerul cuțitului bat în tocul uneia. Ascult. Niciun zgomot. Nu voi avea surprize. Fac mental planul apartamentelor. Ies din bloc și reperez geamurile. Sunt mai ușor de spart decât ușile.

Zahăr. Biscuiți. Câteva folii de antiinflamatoare si o cutie de antibiotice. Frumoasă viata la oras, nu?

Tactica mea de supraviețuire e simplă. Să fiu mereu în mișcare. Am suficientă experiență ca să știu că șansele de a rămâne în viață nu cresc semnificativ dacă aparții unui grup. Pentru că acesta are nevoie de multe. De prea multe. Mereu am fost un singuratic. Și m-am descurcat al naibii de bine până acum.

Bântui pe străzile orașului. Sunt atent și concentrat. Nu e primul pe care-l străbat. E însă prima oară când am o motivație. Să fac rost de un tanc. Din fericire, știu să conduc unul. Mai am și aptitudini de pilot. Un elicopter nu mi-ar oferi confortul necesar, iar un avion are nevoie de prea multe pentru a decola și ateriza. într-un tanc poți face tot ce vrei. în primul rând, să dormi liniștit. Cu un asemenea partener de oțel chiar pot să merg unde vreau. Pot intra direct în orice magazin, să mă aprovizionez ca la botul calului. Mi s-a pus pata. Vreau un tanc și-l voi avea! Chiar de ar fi nevoie să fac viață de om. Că de moarte s-au ocupat alții.

Știu exact ce pași am de urmat. Mai întâi să găsesc o hartă a orașului. Să îmi dau seama dacă este pe undeva o unitate militară. Acolo voi avea multe opțiuni. între timp, îmi forțez memoria. Motoarele de tanc au între 800 si 1500 » »
de cai putere și sunt special concepute să funcționeze cu orice fel de combustibil. Păcură. Motorină. Benzină. Gaz. Motoarele de tanc sunt etanșe, ceea ce le permite să treacă

pe sub apă, aerul necesar funcționării motorului fiind luat din cabina care este conectată la aerul de deasupra apei, printr-un tub. Tancul poate merge și pe gheață. Un tanc consumă între 200 și 1000 de litri de combustibil pe oră. E tot ceea ce îmi amintesc. Și faptul că pentru schimbarea unei șenile, în caz că se rupe, e nevoie de doi oameni. Sper, totuși, ca în cazul în care găsesc o asemenea mașinărie, să nu se defecteze prea ușor. Mai ales că eu nu caut gâlceava nimănui. Vreau doar să fiu lăsat în pace în dulceața singurătății mele. Și în siguranță. Asta e un cuvânt care a devenit foarte apreciat în ultima vreme.

Cu rezumatul cunoștințelor mele sumare făcut, mai am o singură problemă. Cea mai mare. Unde găsesc o asemenea fortăreață mobilă. Pe vremea când totul era normal, mă rog, în funcție de cum definea fiecare normalitatea, mi-au căzut ochii pe o povestire. Autorul era un obsedat al apocalipsului. Cred că în viziunea celorlalți părea un ciudat. Insă, la naiba, tare mi-ar plăcea să-1 întâlnesc acum. Sunt sigur că a supraviețuit. Poate ni se vor intersecta pașii, cine știe? Eroul din acea lucrare a avut ideea de a căuta o unitate militară. Evident, sunt multe jucării într-un asemenea loc.

Tot în vremurile așa-zis normale aveam la dispoziție telefoane inteligente. Mult mai inteligente ca unii dintre posesori. Cu un asemenea dispozitiv, folosind GPS-ul, puteam descoperi ușor unde să merg. Acum, din părți tehnologie. Am nevoie de timp de gândire. Voi găsi un loc unde

să petrec câteva zile și să fac un plan. Sunt sigur că orice soluție aș găsi, obligatoriu voi fi nevoit să mă deplasez. Asta înseamnă consum de energie și, implicit, o formă fizică măcar acceptabilă. îmi acord trei zile pentru a învia. Zâmbetul cu care umplu nepăsarea betoanelor se reflectă arogant în câteva cioburi. Privesc la ceruri, făcându-le în ciudă.

sjs # îjc

Gândesc matematic. Ce nevoi are ființa umană? Aer. Apă. Hrană. Căldură. Siguranță. Motivații. Acestea sunt lucrurile de bază fără de care nu poate supraviețui. Câteva dintre ele sunt din belșug. Rămâne să le găsesc pe celelalte.

Pentru început, apa. Dispun de un litru. Nu e suficient. Apoi hrană. Sunt pe sponci. Nu e o opțiune să mă baricadez pe undeva. Știu că magazinele au fost devastate. A trecut mult timp de când a început totul și cei care au supraviețuit au avut nevoie de multe resurse. Grupul peste care am dat eu a spoliat oare întregul oraș? Nu sunt sigur. Merită o încercare. îmi acord restul de timp care a mai rămas până la apus pentru a-mi încerca norocul. într-un oraș pe care nu-1 cunosc, în plin apocalips, îmi trebuie un dram de noroc. E o speranță ca oricare alta.

Bântui pe străzi. Sunt foarte atent la tot ce mișcă. încerc să nu fac zgomot și să nu mă expun inutil. îmi e clar că

nu voi găsi vreun supermarket plin cu de toate, dar măcar un mic magazin de cartier, ascuns cumva printre blocuri, tot aș putea repera dacă o să casc bine ochii. E vară. Soarele arde. îmi scot tricoul și îl pun în rucsac. Mă strecor atent pe străduțe înguste. Mașini abandonate. înăuntru, din când în când, dau peste infectați. Nu-i bag în seamă.

E atitudinea cea mai bună. Lucrurile pot merge prost când te mănâncă să o faci pe eroul. Și apoi, în mașinile astea sunt sigur că nu e mare lucru. Nimeni nu umblă prin oraș cu provizii în portbagaj. Ăștia sunt cei care au fost prinși de infecție atunci când își făceau treburile zilnice. Mă uimește, deși mă liniștește foarte tare, absența lor pe străzi. Unde naiba e toată populația, nu știu. Să fiu sincer, nici nu mă interesează prea tare acum. înaintez prudent. Cam după o oră îl văd. Exact cum am sperat. Un mic magazin de cartier. Magazin universal. Așa se numește. Cele mai frumoase cuvinte. Are gratii la geamuri și la ușă. Arunc o privire înăuntru. Și un zâmbet enorm mi se așează pe mutră. E plin ochi. Curent electric nu mai e demult. Dar văd o droaie de alimente neperisabile. Trag de ușă. închisă. Bucuria mea crește exponențial, chiar dacă habar nu am cum o s-o deschid.

Decid pe loc că aici îmi voi petrece câteva zile, până mă pun pe picioare. Am provizii, am siguranță. Nu îmi fac griji decât pentru eventuale întâlniri cu semenii mei vii. Ființa umană e prevăzută din naștere cu o înclinație puternică spre violență, iar absența oricărei autorități dă frâu liber pornirilor fiecăruia.

Cum naiba să intru? Studiez locul cu mare atenție. Micul magazin e la parter. In mod sigur aici a fost un apartament. Ceea ce înseamnă că are vecini cu cel puțin un perete comun. Nu vreau să forțez usa de la intrare. Vreau să rămână intactă. Dacă va fi cazul, voi avea altă cale de ieșire. Rapidă. Intru în scara blocului. Credincios obiceiului, bat în câteva uși. Niciun zgomot. Parterul e liber. Nu îmi permit să las ceva la voia întâmplării, așa că urc și explorez fiecare etaj. Trebuie să fiu sigur că nu sunt infectați în bloc. Abia apoi pot pune în aplicare planul de refacere.

Am noroc. Nu știu care e explicația, dar de câteva zile îl simt din plin. E obligatoriu să securizez ușa scării de la bloc. Găsesc un cablu într-un apartament. Voi avea timp să fac inventarul în toate, cât voi sta pe-aici. Am nevoie de multe. Decid să stau la etajul întâi. Pot fugi oricând, dacă situația o va impune.

E încă zi și soarele aruncă generos multă lumină, care îmi e de mare folos. Găsesc un ciocan solid și greu. Și mâncare uscată. Sincer, m-am săturat de biscuiți. Aș bea un ceai. Aș fuma o țigară. Am deja două pachete aproape pline în buzunare, pradă de război. Nu mă pot relaxa încă. Am de spart un perete. Să intru în magazin. Dau câteva lovituri și tencuiala pică fără zgomot. Un mare zâmbet îmi luminează toată ființa. Văd cărămizi. Sunt mai ușor 1 de spart decât plăcile de oțel beton, nu? Și dacă lucrez cu cap, ca la un tetris invers, nici nu voi face mare zgomot.

Am nevoie de o gaură de maximum jumate de metru. Și o voi face, la naiba!

Mă apuc de lucru. Fac pauze la fiecare sfert de oră și arunc câte o privire prin geamuri. Momentan, e pustiu. După trei ore de efort, sunt înăuntru. închid ochii. Las doar mirosul și beția așteptărilor împlinite să mă ghideze. Dulciuri. Conserve din carne de vită, porc, pește. Mazăre. Porumb. Compoturi de toate felurile. Ciocolată. Paste. Cafea. Țigări. De toate. A trecut mai mult de un an de când nu am mai avut asemenea comori. Apă din belșug. Vitamine efervescente. Ceaiuri de tot felul. Cred că voi sta mai mult de trei zile pe-aici. Mi-ar prinde tare bine câteva kilograme în plus. Sunt nepermis de slab și denutrit.

* *

Cea mai bună perioadă din viața mea a trecut. Sunt cu totul altul. Nu am fost deranjat de nimeni și nimic timp de patru săptămâni. Mi-am făcut un program de exerciții zilnice. Câteva sute de flotări în degete. Am găsit un rucsac militar într-unul din apartamente. însă descoperirea cea mai utilă a fost o bicicletă. în perfectă stare. Cel care a detinut-o a fost un maniac al ciclismului. Am dedus asta »
din felul în care a avut grijă de ea și a îmbogățit-o cu tot felul de chestii. De la lumini, frâne pe disc, cauciucuri pentru orice suprafață, până la amortizoare și scaunul special conceput să fie extrem de comod. Tipul ăsta avea

și o trusă specială în care erau puse ordonat piese de schimb, o pompă minusculă de umflat pneurile, chei de diferite mărimi și alte chestii de care încă nu mi-am dat seama la ce folosesc. Bicicleta e bestială. Am testat-o si știu exact că pot prinde viteză suficient de mare să mă ajute să scap de infectați. Dacă nu dau peste o hoardă și reușesc să găsesc provizii, pot bântui țara în lung și în lat. Până găsesc naibii un tanc. Nu am renunțat la ideea asta. E nevoie să fiu atent la combustibilul de care am nevoie pentru efortul de a pedala.

Am făcut câteva calcule. Mi-am împărțit proviziile pe care le pot căra și am ajuns la concluzia că îmi ajung pentru o lună jumate. In condițiile în care nu găsesc nimic altceva. Mi-am stabilit o distanță de o sută de kilometri pe zi, în cazul în care nu există în orașul ăsta ce caut eu. E suficient. Nu vreau să mă forțez și să ajung din nou ca un schelet. Am o motivație. Am un țel precis și am o mare nerăbdare de a pomi la drum. Prin iad, pe două roți. Asta ar fi o carte al naibii de bună. Dacă ar avea și cine să o citească.

Scrisul din somn

de Victor Martin

„M-am născut pe Lila, o imensă planetă-oraș cu doi sori, zi veșnică, atmosferă liliachie, o traiectorie asemănătoare cifrei 8 si nu se știe câte miliarde de locuitori. Aici, tot tim- pul dispar mase mari de oameni; acestea sunt înlocuite de ființe umane sau nonumane, turiști veniți de pe alte planete. Nimeni nu știe câți locuitori dispar și din ce cauză, nimeni nu știe câți îi înlocuiesc.

Lila e o planetă în plină mișcare, ciudată, numai bună pentru turism. Se vine aici, în principal, pentru fenomenele anormale ce au loc, fenomene normale putându-se găsi oriunde.

Unul dintre fenomenele stranii ale acestei planete sunt și eu. Pe lângă mine, animalele gigantice care se deplasează imperceptibil, studiate de generații întregi de topo- metriști, fizicieni, chimiști, futurologi sau ingineri, sunt nimic. Nici parcurile care se mișcă și rad, în calea lor, cartiere întregi ale orașului-planetă, lăsând în urmă terenuri

pe care se construiesc alte cartiere, nu sunt foarte ciudate. Dacă ați mai fi putut vedea o plantă care nu stă pe loc, sunt sigur că un scriitor ca mine n-ați mai întâlnit.

Turiștii vin aici și din cauza scrierilor mele; despre mine și despre modul cum am ajuns să scriu nu se știe absolut nimic.

După terminarea unei facultăți de robotică, am lucrat timp de 6 luni la o stație de combustibili convenționali; în condițiile în care roboții s-au organizat și se produc unii pe alții, facultatea asta a devenit superfluă.

Când s-a ivit un post de redactor la un ziar, m-am înscris si eu la concurs. Nu eram deloc convins de reușită, fiind 52 de concurenți pe acel loc. M-am prezentat la derută. întâi am intrat în barul de lângă clădirea redacției, să-mi fac curaj. Am inhalat două butelii de alcitrar și o a treia am consumat-o în stare lichidă. Când am intrat, nu mă usturau doar 30% din plămâni, ci mă durea și stomacul pseudocompartimentat.

Nu știu ce am scris acolo, dar am tinut-o asa, vreo două ore, până m-a furat somnul. Norocul a fost că supraveghetorul m-a observat după ce terminasem de vreo trei minute. Spre surprinderea mea, am câștigat; a apărut articolul în gazetă și am primit postul de redactor.

Am continuat să scriu în același fel. Ca proaspăt angajat, eram trimis, în fiecare dimineață convențională, fix la ora 30:45, să mă documentez, să vânez ceva, pe un subiect oarecare.

După numai trei săptămâni, am observat că nu-mi reproșează nimeni faptul că lipsesc de la ședința de redacție de la ora 31:00, așa că, în continuare, m-am făcut că plouă. După ce semnam condica de prezență, părăseam clădirea ziarului si mă înfundam într-o cârciumă mizeră, neștiută de colegi, aflată la trei cartiere mai încolo. Mă așezam pe unul dintre scaunele înalte din fața tejghelei barmanului, comandam o butelie de alcitrar diminian și închideam ochii, imaginându-mi cine va intra pe ușă în următoarele cinci minute. Am făcut o grămadă de bani cu acest puseu premonitoriu. Toți pariau împotriva mea și pierdeau. După un timp, n-a mai mers; s-a dus vestea că știu ce spun și câștig.

Din când în când, deschideam ochii, aspiram aburul de alcitrar și puneam dopul la loc. Făceam asta până la prânz, când mâneam ceva si mă întorceam la redacție.

I *

Mă băgăm în biroul meu, trăgeam ușa, apoi o încuiam cu cheia.

Aveam un birou foarte mic, la demisol, pe care nu-l dorea nimeni. Porneam computerul și mă apucam de scris. Scriam până adormeam. Scriam în somn. Nu eram într-o stare hipnagogică, ci adormit de-a binelea. Când, în sfârșit, mă trezeam, odihnit, și articolul era gata. II trimiteam prin e-mail sus, la redactorul-șef, iar acesta îmi trimitea confirmarea de primire și acceptul de publicare; nici el nu era prea încântat să-mi vadă mutra.

Foarte rar mi s-a întâmplat să nu primesc aprobare. Când nu-mi era aprobat materialul din ziua respectivă

îmi era publicat un articol cu caracter general, bun pentru orice ocazie, să nu pierd din bani. In felul ăsta, am tot scris articole în cotidian, timp de aproape doi ani. Șeful era foarte mulțumit de mine; îmi spunea asta de fiecare dată când urcam în biroul lui, să-mi iau banii. Nu aveam nevoie de card de credit; la cârciumă nu aveau cititor de cârduri.

Când șeful a fost avansat și trimis în altă aripă a clădirii, m-au pus pe mine redactor-șef, lucru care nu mi-a plăcut deloc, deoarece am atras ura celor care așteptau de ani buni să avanseze. Acum, îmi dam si îmi luam sin- gur banii. Intra în atribuțiile de serviciu. Era una din îndatoririle din sfera mea de competență să înmânez și plicurile subalternilor, la sfârșitul fiecărei săptămâni. Am pasat corvoada redactorului-șef adjunct. I-am pasat și sarcina de a citi și aproba materialele scrise de ceilalți și am văzut că nu era deloc supărat; dimpotrivă, strălucea în ochii lui o lumină de bucurie și orgoliu gâdilat. Probabil că se simțea important.

Mi-am comandat niște perdele opace, pe care le trăgeam când mă apucam de scris. După câteva incidente minore, nu am mai închis ușa cu cheia; au învățat cu toții să nu mă deranjeze. Atâta timp cât ziarul mergea bine și oamenii își luau salariile, nu avea nimeni nimic de obiectat în privința ciudățeniilor mele. într-o bună zi, colegii au scăpat de mine prin avansare; conducerea mi-a încredințat șefia secției externe, aflată pe Pământ.

Nicio problemă, mi-am spus, alcitrar clorotic se găsea oriunde. Dacă îmi mergea treaba cu scrisul din somn, era în regulă. Dacă minunea înceta, mă reprofilam; vedeam eu ce altceva puteam face.

Am început să dorm și să scriu din ce în ce mai mult; poate din cauza gravitației scăzute de pe Pământ. Am fost felicitat pentru seria de articole despre femeile lilane fugite la studii. Habar nu aveam ce conțineau acele articole. Mi-am luat suma suplimentară de bani și mi-am văzut de ale mele.

Intr-o bună zi, nici eu nu știu de ce, poate din plictiseală, am renunțat la articolele despre femeile lilane și căsniciile lor fericite și m-am apucat de articole dintr-un spațiu con- centraționar pământean, aflat într-o pădure. Articolele erau foarte bine plătite, deoarece se considera că e foarte greu de pătruns într-un astfel de univers fascinant. Toată lumea credea că am pile grele să mă pot strecura în acea pădure - de coșmar, după unii, miraculoasă, după alții. Articolele erau foarte bine documentate și nimeni nu bănuia că erau scrise în timp ce dormeam. Interviurile luate celor închiși erau reale, în măsura în care cei intervievati existau în realitate, cu maniile, deviațiile sexuale, ticurile verbale, ideile lor fixe cu tot. Publicul era înmărmurit de felul plastic în care prezentam modul cum poate să evolueze degradarea unui om, în funcție de niște lucruri de nimic.

Cititorul nu poate să înțeleagă faptul că un ziarist nu e un vestitor de viață mai bună. Eu nu m-am dus pe Pământ

să desființez hoția, ci să câștig mulți bani. E adevărat, uneori, se coboară o entitate supranaturală asupra noastră, a tuturor, dar nici atunci nu e sigur că nu se mai găsește câte un hoț. Eu nu aveam niciun chef să joc rolul entității supranaturale, deși, să scrii articole fără o minimă documentare, în somn, care să mai si concorde cu realitatea, era un lucru destul de supranatural.

întoarcerea pe Lila nu a mai fost o promovare. Am fost pus pe aceeași funcție de redactor-șef, la același ziar. în plus, acum aveam mult mai mulți bani, nu de la publicație, ci de la Institutul pentru Cercetarea Calității Vieții. Acest institut m-a racolat în cârciumă. I.C.CV.-istii aveau »
un fel de convenție planetară în câteva puncte din jurul clădirii redacției. Câțiva participanți mahmuri au nimerit din greșeală în cârciuma unde îmi beam alcitrarul matinal. La recomandarea barmanului, care știa că sunt sef la ziar, am semnat un angajament pus în față de unul dintre cheflii. Prin acesta, îmi luam angajamentul să scriu pentru ei patru romane de anticipație științifică pe an.

Cum nu prea aveam habar de acest gen literar, am căutat pe Internet și m-am orientat spre mistic și ezoteric. Mi s-a părut originală asocierea celor doi termeni. Pentru a face față provocării, am fost nevoit să dorm și să scriu în redacție. Nu mergeam acasă decât să-mi schimb hainele sau să fac un duș.

După ce plecau cu toții din redacție, mâneam ceva și mă așezam în fața tastaturii calculatorului. După numai câ-

teva zeci de fraze, adormeam buștean. Asta simțeam eu; în realitate, îi dădeam înainte cu scrisul. Dimineața, mă tre-

zeam, proaspăt și revigorat, copiam textul într-un fișier protejat și îl trimiteam impresarului de la I.C.C.V.

Subalternii credeau că am căpătat apucături de șef, venind la lucru înaintea tuturor, chiar de la prima oră. Dacă le-aș fi spus că am stat toată noaptea în redacție și am scris, nu m-ar fi crezut.

Le trasam câteva sarcini de serviciu, să nu se spună că nu mă aflu în treabă, și o întindeam la cârciumă.

Când mă întorceam din asa-zisa documentare, mă ase- zam în fața tastaturii și îmi scriam articolul până adormeam. Când nu aveau editorial, îl scriam eu. Nu mă interesa neapărat să apar pe prima pagină. Mă trezeam, dădeam ce am scris la tipar, așteptam să plece cu toții, mă încuiam în birou, trăgeam perdelele și, până dimineață mă apucam să scriu în somn la romane științifico-fantas- tice. Si tot asa, zi de zi.

îmi mergea din ce în ce mai bine, după sumele de bani din ce în ce mai mari, virate de agentul literar. Din când în când, la cârciuma unde îmi beam alcitrarul veneau colegii I.C.C.V.-iști să vadă ce mai fac. Unul mi-a adus un echipament militar complet, dar l-am refuzat. Nu aveam niciun chef să particip la antrenamentele lor. Uram această latură a culturii și o urăsc și acum.

O boală mai veche a mea era să dețin un hotel. I-am zis asta unuia dintre vizitatori, iar acesta m-a ajutat să cum-

păr un teren și să mă apuc să construiesc. Aveam destui bani; își lua și intermediarul partea lui.

După ce am terminat lucrările de construcție, m-am mutat în hotel, într-una din camerele de la parter, amenajând-o ca pe o adevărată garsonieră, luminoasă, curată, frumos mobilată, cu mobilă pe comandă, foarte rezistentă. Patul imens era comandă specială, executată după schițe proprii. Am dotat camera și cu tehnică de ultimă oră; m-a costat ceva, dar consider că merita efortul. Am acoperit un perete cu monitoare subțiri și am cedat o parte din spațiul de locuit computerelor și dispozitivelor electronice, cum nu s-a mai văzut.

Individ solitar și antisocial, cum sunt catalogat, consideram modeste, dar plăcute, pretențiile mele de viață simplă și un univers de calm și meditație. Voiam să fiu protejat de pericole, crizele politice sau economice nu mă interesează, impasurile tehnologice sau schimbările climei mă lasă rece. Am ecranat această garsonieră astfel încât undele psihice emise de mine să nu conteze în cadrul stabilirii climatului general al planetei-oraș. Refuz manipulările sociale și nu vreau să mă stresez prea mult nici cu tehnica asta modernă.

Nu-mi place nici compania membrilor I.C.C.V.-ului; nu vreau să mă duc la ședințe, nu vreau să primesc vizite prea lungi.

în bucătărie, am pus electrocasnice de ultimă generație și am tras totul în oțel și sticlă. Baia am utilat-o cu gad-

geturi cum nu poți vedea oriunde. Bucătăria n-am folosit-o niciodată. Comand mâncarea prin sistem integrat de informații, vine cineva până la ușă, o lasă jos, își ia banii și pleacă.

Am început să merg din ce în ce mai rar pe la redacție; scriu acasă și trimit articolul prin e-mail.

La hotel, unde eu sunt și șef, și subaltern, pot să dorm si să scriu ce vreau, când vreau, cum vreau.

Bine distribuită de I.C.C.V., cartea, oricât de proastă, se vinde. La o carte se păcălește o mulțime de proști, la altă carte, altă mulțime, si tot asa.

Ce scriu nu mă prea interesează, deoarece scriu în somn și habar nu am ce scriu. Principalul lucru e că, atunci când scriu, mă simt liber, mai ales din punct de vedere financiar. Sunt interesat mai mult de ecourile din presă ale romanelor, articolelor sau editorialelor mele.

Pentru o mai bună promovare, I.C.C.V. mi-a turnat și o găleată de premii în cap. Sumele sunt mici și nu catadicsesc să le primesc. Le-am spus colegilor I.C.C.V.-iști să bea ei un alcitrar în cinstea mea și au fost foarte bucuroși să facă asta.

Nici pe la cârciumă n-am prea mai trecut și, într-un final, am încetat de tot să mă mai duc. Mă simt mult mai bine în cămăruța mea, la parterul hotelului meu. Am o colecție imensă de butelii de alcitrar, cu fel de fel de arome și fel de fel de indicatii si efecte. *

»

Am muncit destul până am ridicat acest hotel. Am din ce trai și nu mă mai interesează altceva. Am înlocuit linis- I »

tea interioară cu liniștea de interior. Casa leneșului este , »
în interiorul lui. Cămăruța în care stau e o aparență. în realitate, mi-am fabricat o lume a mea, unde fac ce vreau.

Sunt considerat un caz mai special. Nu am mers la nicio ședință, nu am răspuns la invitații, nu am vrut să primesc niciun premiu, deși datorez foarte mult celor de la I.C.C.V. Le-am trimis mai multe scrisori de mulțumire și văd că m-au cam lăsat în pace; sunt un fel de membru onorific, cu cotizația plătită la zi.

Nici prea mulți angajați nu am; folosesc mai mult oameni de la firme specializate, mai ales la curățenie, ordine, servicii la cameră sau întreținerea sistemelor electronice.

Mi-am cumpărat o gâză mecano-electrică, prevăzută cu mai multe camere de luat vederi minuscule. Când mă plictisesc, pun o mască pe față, mă întind în mijlocul patului și las gâza să zboare. Nu fac altceva decât să urmăresc peisajul și să controlez cu privirea direcția minusculului aparat de zbor. Restaurantele, terasele, piețele, parcurile, târgurile și alte mari aglomerații au fost tot timpul considerate surse de lene, conflicte, răzvrătiri, locuri ale defulărilor de tot felul. Le vizitez și eu, dar cu insecta electronică zburătoare. Uneori, le țin celor prezenți câte un discurs. Când aud o voce de nicăieri, cad în genunchi și mă ascultă cu o evlavie de neînțeles. E foarte amuzant. Pentru neinițiați, cum am fost eu la început, merge și cu o comandă manuală. S-a inventat și teleportarea, dar dispozitivele depășesc puterea mea financiară. Nici nu am încredere; dincolo apar niște chestii de tot râsul.

Cu dispozitivele pe care le dețin, pot umbla prin creie- rele locatarilor, dar m-am plictisit repede; nu prea ai ce găsi.

Evit contactul cu reporterii; dacă se prind că nu am habar ce scriu și citesc propriile mele romane de parcă ar fi scrise de altcineva, mă pot acuza de impostură. Dacă aș face-o inconștient și fără tendință, presa m-ar mai putea ierta, considerându-mă un fenomen și atât, pe când așa: e mare pericol.

Hotelul e dotat cu sisteme de urmărire de ultimă oră. Nici sistemele utilitare nu sunt mai prejos. Parterul e împânzit cu fel de fel de capcane; e, practic, o cetate inexpugnabilă, în mijlocul orașului-planetă Lila.

De multe ori, sunt obligat să elimin gunoaiele societății, dar sunt în legitimă apărare. Profitând de faptul că ușa hotelului meu e deschisă tot timpul, mulți vin la mine cu intenția de a mă jefui, dar nici nu visează de unde vine glonțul. Am avut nenumărate cazuri din astea, când sistemul de autoapărare a pedepsit avariția hoților; punân- du-le capăt zilelor, i-a împachetat ermetic într-o substanță rezistență la intemperii de orice natură, le-a tipărit o etichetă cu ziua și ora decesului și i-a depus la subsol. îi păstrez ca probă a vinovăției. Nu e moral, dar e economic; conducerea planetei dă sume importante pentru neutralizarea hoților. Legea îmi permite. Poliția nu mai face față; o parte a ei se ocupă cu depistarea și pedepsirea leneșilor, altă parte se ocupă cu prinderea și pedepsirea celor care muncesc în exces. De hoți, nu se mai ocupă nimeni.

Foarte mulți și-au găsit sfârșitul pentru mult mai puțin decât tentativa de jaf. Profită de faptul că ușa e deschisă, intră, văd că nu e nimeni și încearcă să-și rezolve necesitățile fiziologice pe culoar, unde e întuneric. Ei nu știu că fac asta pentru ultima oară; se deschide o trapă și sunt aruncați sub hotel, unde mor de foame. Subsolul e racordat la imensul sistem de canalizare al marelui oraș. Ca-
naiul de sub hotel duce într-un canal mai mare, aflat sub clădirea Parlamentului, care e prevăzut cu trape de același fel. Când se umflă apele râului din apropiere, împing această mizerie umană sub sediul reprezentanților aleși de noi și, de acolo, mai departe. Pe cei căzuți în canal, sistemul de autoapărare nu îi reține ca probe.

Când vine un client onest, fără intenții criminale, știu; îi citesc gândurile, îl las să citească un afiș, să se edifice și să intre în hol. Luminile se aprind în funcție de bunele lui intenții și înaintează pe culoar, spre camera mea. Deschid ușa din timp, iau banii, îi înmânez cheia și la revedere; nu am nevoie de angajat la recepție.

La parter, nu cazez pe nimeni. Având un sistem de ecra- nare psihică performant, am făcut o excepție cu Anita Jup, android de sex feminin, scriitoare de ficțiuni științifice, ca și mine, conducătoare a I.C.C.V.-ului, magazioneră pe o navă cosmică si nu mai știu ce.

A venit însoțită de doi extraterestri, mascul si femelă. ♦ » ' »

Toți trei erau urmăriți de o grupare militară necunoscută, bine înarmată și dotată cu dispozitive de urmărire de ultimă oră.

Mi-a povestit că sediul I.C.C.V.-ului a dispărut, prin nu se știe ce anomalie spațio-temporală, undeva, în trecut, la sfârșitul unei ședințe cu I.C.C.V.-istii care renunțaseră la , » » 9 »
rutina zilnică în favoarea rutinei săptămânale, și se ascundea, împreună cu oaspeții din Univers; nici ea nu știa de ce sunt urmăriți. ♦

Sistemele electronice au prins-o cu minciuna. Nu dispare sediul institutului doar așa, pentru că participanții la ședință au renunțat la rutina zilnică si au trecut la ru- , 9 J 9
tina săptămânală, devenind din ce în ce mai leneși și mai lacomi. Lăcomia și lenea nu te pot duce în niciun trecut. Acestea nu te pot face pierdut; nu poți să dispari din cauza inactivității, propovăduită și aici, pe frumoasa noastră planetă de vacanță, de cei 120 de conducători, fie-le numele în veci pomenit și de mine.

Androidul a mai povestit ceva despre o facțiune de tineri donatori de organe, baza unei noi construcții I.C.C.V.- iste, și mi-a prezentat perechea de extratereștri, cu rugămintea să-i ascund până când formațiunea paramilitară necunoscută înceta urmărirea.

Nu există formațiune paramilitară necunoscută. Pe Lila, totul se știe, mai mult sau mai puțin. Și eu pot fi monitorizat fără să știu; tehnica de ultimă oră e la îndemâna oricărui om cu bani si evoluează în fiecare secundă. Tot 9
timpul se găsește unul mai breaz decât tine, dar nu s-a pus problema să mă apăr sau să-i ascund, totul fiind o minciună; nu poți avea încredere într-un android.

Cred că erau niște mutanți, însoțiți de două cufere puternic cibernetizate. Până mă gândeam cum să scap de ei, le-am dat camerele 2 și 3, de la capătul culoarului, și am luat legătura cu urmăritorii.

Am intrat în mintea celor trei, i-am adormit, am controlat virarea banilor, i-am dat pe mâna paramilitarilor și m-am apucat de scris.

Din vizite de acest tip, de care mă pot lipsi, tot iese ceva bun, baza vreunui nou roman de speculație științifică.

Nici nu știu ce au făcut urmăritorii cu mutantii si an- droidul și nici nu mă interesează; sunt prea prins în plasa creației.

M-a supărat faptul că militarii au plătit pentru capturarea androidului și mutanților, făcându-se că plouă în ceea ce privește cuferele ce îi însoțeau pe ultimii doi, așa că nu m-am învrednicit să le atrag atenția că e ceva necurat la mijloc. Aparatura mea de mare finețe a înregistrat la bagaje o suspect de mare emisie de unde cerebrale de înaltă frecventă, lucru, cred eu, anormal. Am mai văzut asa ceva la Muzeul muncii si creației, acesta nefiind altceva decât un depozit mascat de deșeuri psihice.

Dar, fiecare cu psihicul lui. Mă simt bine cu psihicul meu. In somn sunt ca într-un fel de grevă. Muncesc doar atunci când vreau. Libera inițiativă încurajează activitatea sau inactivitatea, cum vrei s-o iei. Munca fortată duce la stres, boli si moarte; e un consum exacerbat si inutil de energie. Lumea asta e prea mică și prea urâtă; din cauza asta, n-o poți imagina decât odihnindu-te.

Acum, dacă mă trezesc, golesc o butelie de alcitrar ha- lierisian, mai dulceag și mai slab, și comand câteva zeci de sandvișuri cu ouă de alconă și carne de gremchi. Mi s-a făcut o foame înspăimântătoare. Scrisul în somn provoacă foame. Sau scrisul din somn?!..."

Textul se mai derulă un timp, apoi ieși din raza de acțiune a aparatelor de introspecție psihică ale autorităților și intră în cea a mediului de informare în masă.

Troc

de Ana-Veronica Mircea

M-am uitat lung la balaurul cu cojoc miţos.
— Mi-e frig, mi-a spus.
I-am întins o para.
— Cumpără-ţi foc!
— Bogdapros...! a dat să zică.
Dar i-am astupat gura. Cu mâna mea stângă.
— Nţ! Vreau ALTCEVA, nu bogdaproste!
S-a strâmbat.
— Eşti fraier. Da' vino cu mine!
Nu eram fraier. La ce e bun un bogdaproste?!
Ne-am dus la taraba ghebosului. Balaurul i-a întins paraua.
— Foc! a cerut.
Ghebosul i-a pus mâna pe inimă.
El a zâmbit. Şi i s-au rumenit solzii.
— Aşa da! a spus.
Şi din nara dreaptă i-a ţâşnit o flacără.

Pe urmă și-a scos cojocul și mi l-a dat mie.

— Asta nu mai îmi trebuie. Asta e ALTCEVA. E pentru tine.

L-am luat cu ciudă. Nici mie nu-mi trebuia. Dar era ALTCEVA. îl cerusem.

Am plecat supărat.

Și m-am uitat lung la uriașul cu cearcăne.

— Sunt istovit, mi-a spus.

I-am întins o para.

— Cumpără-ți putere!

— Bogdapros...! a dat să zică.

Dar i-am astupat gura. Cu mâna mea dreaptă.

Cu stânga țineam cojocul.

— Nț! Vreau ALTCEVA, nu bogdaproste!

A ridicat din umeri.

— Ești prost. Da' vino cu mine!

Nu eram prost. Doar n-avea cum să-mi dea cearcănele!

Ne-am dus la taraba ghebosului. Uriașul i-a întins paraua.

— Putere! a cerut.

Ghebosul i-a pus mâna pe inimă.

El a zâmbit. Și i s-au limpezit ochii.

— Așa da! a spus.

Și a smuls trei scânduri din taraba ghebosului. Le-a strâmbat și mi le-a dat mie.

— Astea sunt ALTCEVA. Sunt pentru tine.

Le-am luat cu ciudă. Nu-mi trebuiau. Dar erau ALTCEVA. Le cerusem.

— Hoțule! a strigat ghebosul.

La uriaș a strigat. Dar ăla i-a arătat pumnul.

— El e hoțu'! a strigat ghebosul.

Și m-a arătat pe mine.

— Plătesc! am spus eu.

Și i-am dat cojocul.

Ghebosul l-a luat. Iar balaurul care cumpărase foc a început să râdă.

Pe urmă a strănutat înspre scânduri și toate s-au făcut scrum.

Și mi-a fost ciudă.

Am plecat supărat.

Și m-am uitat lung la vrăjitoarea cu ochi roșii.

— Sunt rea, mi-a spus.

I-am întins o para.

— Cumpără-ți bunătate!

— Bogdapros...! a dat să zică.

Dar i-am astupat gura. Cu amândouă mâinile.

— Nț! Vreau ALTCEVA, nu bogdaproste!

Și-a scuipat în sân.

— Ești nebun. Da' vino cu mine!

Nu eram nebun. O țineam pe-a mea. Atât.

Ne-am dus la taraba ghebosului. Vrăjitoarea i-a întins paraua.

— Bunătate! a cerut.

Ghebosul i-a pus mâna pe inimă.

Ea a zâmbit. Printre lacrimi. Din ochii ei albaștri.

— Așa da! a spus.

Și și-a șters lacrimile. Și i-au rămas în mâini mărgăritare.

Și mi le-a dat mie.

— Astea sunt ALTCEVA. Sunt pentru tine.

Le-am luat. Erau ALTCEVA. M-am bucurat că le căpătasem..

Dar uriașul care cumpărase putere mi le-a strâns între degete.

S-au sfărâmat toate. Și pulberea mi-a căzut în palme.

Era străvezie. Și mi-a fost ciudă că numai cu ea rămăsesem.

Am plecat supărat.

Și m-am uitat lung la omul cu obraji supți.

— Mi-e foame, mi-a spus.

I-am dat o para.

— Cumpără-ți pâine!

Pe urmă mi-am privit palmele.

Când scosesem paraua, pierdusem pulberea străvezie!

Și n-am apucat să astup gura omului. Și el a apucat să zică:

— Bogdaproste!

Și am plecat cu mâinile goale.

Și nu mi-a fost ciudă.

Aveam sufletul plin... De mărgăritare!

Povestea omului picat din Lună

de Daniel Ninoiu

Nu mai țin minte când l-am întâlnit prima dată pe nea Petrică și nici cum s-a întâmplat asta, așa cum nu mai știu dacă în ziua în care l-am vizitat acasă pentru prima dată, frunzele plopilor ce mărgineau aleea care ducea spre scara unde domicilia erau verzi ori ruginii; și, de fapt, nici nu mai știu dacă ramurile subțiri ale copacilor erau îmbrăcate cu frunze, cu muguri ori erau pline de promoroacă. Știu doar că atunci când mă aflam în preajma lui nea Petrică, Timpul se expanda și curgea nedefinit; puteau trece eoni întregi din momentul în care acesta se pornea pe povestit, fiindcă toate acestea erau amănunte pe care nici pe mine, nici pe Tăvi - amândoi eram niște tinerei abia ieșiți din chinurile unei adolescențe pigmentate cu vise, dezamăgiri și nelipsita acnee juvenilă - nu ar fi putut să ne clintească de pe scaunele pe care ne așezasem cât mai comod, pentru a urmări cu gura căscată de uimire fabuloasele întâmplări pe care nea Petrică le trăise în perioada interbelică și ținea tare mult să ni le

lumii aceleia, ale oamenilor care trăiseră în acea perioadă, ne treceau sub formă de cuvinte prin fața ochilor de parcă s-ar fi aflat pe o scenă, ori ca într-un film, cu actorii reînviați ai vremurilor trecute, jucându-și iară și iară rolul vieții.

Și parcă niciodată cuvintele poveștilor sale nu erau atât de mlădioase și nu se întrepătrundeau atât de bine, așa încât puteau să capete forme vizuale tot puternice, ca în nopțile acelea lungi, de vară, pline de rotocoalele fumului de țigări asemănătoare unor pânze de corăbii ce plecau să exploreze văzduhul, despicându-se și lungindu-se apoi în fuioare subțiri, alburii, apoi topindu-și degetele iluzorii în cerul înstelat de deasupra noastră. Fiindcă, în acele vremuri, atât eu cât și prietenul meu, studenți fiind și ne- având prea multi bani în buzunare, aprinsul țigărilor una după alta era cam singura activitate prin care puteam păcăli o banală sticlă de suc pentru mai mult de două ore la terasa aceea minionă, situată la capătul unui gang îngust. Practic, puteam spune că experimentam fumatul ca un perfect alibi al trasului de timp față de îngrijitorul terasei, care nu știa cum să ne gonească mai repede de-acolo.

Si ce frumoase erau verile toride ale tinereților noastre, atunci când se închegau lumi și se stabileau destine! Oh, dar ce miasme îmbătătoare se ridicau noaptea din grădina cu plante medicinale ale facultății de horticultură din apropiere (cred că era la vreo trei-patru curți depărtare), și încă ce lumi fantastice ne dezvăluiau poveștile de epocă ale lui nea Petrică! Iar noi, ca doi găgăuți de copii

ce eram, le sorbeam cu nesaț până la saturație; deseori prindeam să ne imaginăm lumile respective, simțeam cum treceam pe strada Unirii și apăsam în fugă pe goarna For- dului lui Jean Mihail, ori visam peripluri pline de imprevizibil pe insule nedescoperite încă, pierzându-ne printre imaginile trecutului și navigând pe aripa timpului, printre decenii și printre stele.

— Printre stele? făcu întrebător nea Petrică, ridicând curios sprânceana și scuturându-și pipa. Dar oare ați ajuns vreodată, măcar o singură dată, cu gândul până pe Lună ori ați poposit cumva pe vreo stea?

Gestul scuturatului pipei, apoi curățatul acesteia, precum și felul în care își îndesa tutunul în scobitura ei, m-a făcut să-mi doresc ca atunci când voi deveni un bătrân nefolositor, probabil atunci când voi depăși cu mult vârsta lui nea Petrică din acel moment, să-mi cumpăr o pipă, o cutie de tutun aromat englezesc, și să mă retrag într-o cabană izolată de la munte; acolo să fiu înconjurat de brazi falnici, de pădurea răcoroasă și să savurez orice ciripit al unei păsări ce zburdă din creangă-n creangă. Iar de dimineață, de la răsăritul soarelui, și până seara târziu, în apusul sângeriu, să stau pe verandă și să-mi scriu memoriile. Iar târziu în noapte, să mă așez pe balansoarul acela pe care-1 comandasem tâmplarului înainte să părăsesc definitiv nebunia orașului, să mă legăn molcom, cu urechile ciulite, ascultând greierii dezlănțuiți, apoi să îmi îndes adânc tutunul în pipă și să eliberez fumul în rotocoale atât

de largi încât să poată cuprinde cu diametrul lor întreaga Lună.

— Eu am văzut imaginile cu Neil Armstrong, de la aselenizare, spuse Tăvi, așa încât putem spune că, odată cu el, sau mai ales prin el, întreaga omenire a pășit pe Lună. Cum s-ar spune, dacă omenirea a fost pe Lună, păi atunci și noi am fost acolo.

— He-he, râse misterios nea Petrică. Asa o fi, măi dom- nule Tăvi, dar dacă îl extragem acum pe Neil Armstrong din ecuația matale, ia spune, ai fost cumva pe Lună au ba?

— Este de la sine înțeles că nu am fost, nea Petrică, mai ales că nici nu avem mijloacele necesare ca să ajungem acolo, am spus eu, încercând să nu deviez discuția spre un punct inconfortabil.

— Nu avem nici pregătirea necesară, m-a completat Tăvi, și nici măcar nu ne-am născut în țara potrivită, unde am fi putut spera ca, la un moment dat, să putem aplica la un program de instruire și pregătire care să ne ajute să devenim astronauți. Nici măcar nu am ajuns în preajma lui Dumitru Prunariu, să vedem si noi cum arată în carne și oase primul român care a zburat în Cosmos, așa că, ce să mai vorbim, până la a ajunge pe Lună este cale lungă.

Nea Petrică își scutură iarăși scrumul din pipă, cu gesturile tacticoase pe care i le cunoșteam deja. Apoi o privi îndeaproape, prin ochelarii săi de apropiere, scoase batista din buzunar și frecă migălos scrumul de dinăuntru, acela care n-apucase să se scuture. Luă o înghițitură mo-

destă din paharul de vodcă, fiindcă întotdeauna la o pipă îi plăcea să bea și o tărie, își drese glasul și șopti conspirativ către noi, privindu-ne iscoditor:

— Măi băieți, și dacă v-aș spune eu vouă un secret? Dar știți, ăsta chiar este un secret din acela, veritabil, serios; evident că nu multi oameni îl cunosc, că doar de-aia este și secret. Face parte din categoria acelor secrete care devin împovărătoare pentru cel ce ajunge să le cunoască, pentru că atunci când începe să realizeze că imposibilul nu există, bietul om clachează, înnebunește, ba chiar își ia câmpii și fuge de-acasă. In timp, dacă are noroc, ajunge să fie internat la spitalul de la parc, ori, dacă are ghinion, sfârșește în uitare, îngropat de birocrație în sanatoriul din Poiana Mare.

Ne-am uitat unul la altul, eu și Tăvi, și am zâmbit puțin. E drept, nea Petrică se afla la al doilea pahar de vodcă, cel puțin de când sosisem noi la masă. Probabil că mai băuse încă unul cu precedentul interlocutor, pe care nu-1 prin- sesem; însă nu părea a-și fi băut mințile până într-atât încât să se apuce să vorbească tot felul de bazaconii. Bine, poveștile sale erau frumoase, aveau parfum de epocă trecută, aveau savoare, erau extrem de vizuale, dar nu ve-deam ce secret mare ar fi fost aici.

— Dacă v-aș spune că eu l-am cunoscut pe omul care a fost pe Lună și s-a întors înapoi, ce-ați zice voi?

Privim nedumeriți unul spre celălalt, chicotind, socotind că nea Petrică vrea să ne joace o farsă. Probabil că

vrea să ne pună la încercare credulitatea, naivitatea și, de ce să nu recunoaștem?, ar cam fi avut si motive, mai ales mulțumită talentului său de povestitor.

— L-ai cunoscut personal, nea Petrică?

— Normal.

— I-ai strâns mâna, ai stat matale de vorbă cu el?

— Ba chiar îl ajut să se și bărbierească dimineața, măi copile....

— Aaaa, păi de ce nu ai spus așa de la început, nea Petrică? ne dumirim noi într-un târziu că omul voia să râdă de noi și nu știa de unde să înceapă, așa că izbucnim și noi în hohote sincere de râs.

— Râdeți voi degeaba acuma, măi băieți, spuse afectat, însă acesta e adevărul, nu-l putem ascunde... Iar dacă aveți răbdare, am să vă spun mai multe, cândva... poate și acum, dacă o să stați să mă ascultați. Hai să vă povestesc, dau eu rândul ăsta de bere, asta dacă mai stati să mă ascultati si dacă nu aveți cumva altă treabă: adică, oricum treabă > > ' ' nu aveți, că sunteti în vacantă, si slavă Domnului că nu lucrați nicăieri, că mâine nu trebuie să plecați la muncă.

Si făcu semn barmanitei să vină la noi la masă si îi mai j « *i* comandă un rând, câte o bere pentru mine și Tăvi, și încă un pahar de vodcă pentru sine, asta spre marea dezamăgire a fetei, care sperase până în ultima clipă că o chemasem ca să plătim și să ne retragem. Ne-am uitat în jurul nostru si am realizat că eram ultimii mușterii si țineam *fetei* ultima masă ocupată, iară ceasurile trecuseră de mie-

zul nopții și prezența noastră acolo o obliga să plece mai târziu acasă.

— Iar eu sunt un amărât de pensionar, care a ajuns să momească cu o bere pe cineva, doar ca să-l asculte atunci când dorește să-și depene amintirile. Nu mai stăm mult, domnișoară, i se adresă nea Petrică barmanitei, mai ales eu... vedeți, oricum dumneavoastră aveți mai mult timp de stat decât mine, mai adăugă resemnat, după care își umezi buzele în vodca limpede.

Timpul părea că se oprise brusc în loc. Nu se mai auzea niciun fel de glas al vreunei păsări de noapte ori vreun bâzâit de insecte, indiferent că ar fi fost vreun țânțar în- fometat care îți dădea ocol pe lângă urechi, ori vreun gre- ieraș rătăcit fără să știe cum pe terasă, și care se pomenise dintr-odată pătruns de arta muzicală, sub cerul înstelat care se oprise, încremenit în toată vastitatea sa.

— Eram undeva, fie la sfârșitul primăverii, fie la începutul verii anului 1935, știu că doar ce împlinisem 21 de ani și mă angajasem ca reporter, tânăr și plin de elan, la *Gazeta,* un ziar destul de nou față de *Curentul* lui Pamfil Seicaru, să zicem, dar avea un colectiv tânăr si o condu- cere ambițioasă, își începu nea Petrică povestea. Cred că era pe la începutul lui iulie, totuși, țin minte că era după Rusalii, chiar după ziua mea, după sfântul Petre, iar eu fusesem trimis să documentez și să realizez un reportaj despre obiceiurile folclorice din zona de munte a Buzăului. Era vremea în care începeau să se organizeze peleri-

naje la Maglavit, pentru că lumea voia să-l cunoască pe Petrache Lupu, eroul unui reportaj jurnalistic îndrăzneț al celor de la *Dimineața.* Oricum, Petrache Lupu era un cioban fără știință de carte, ale cărui cunoștințe despre viață, despre religie erau cu totul limitate; cu toate astea, omul spunea că îl văzuse pe Dumnezeu și stătuse de vorbă cu El, iar jurnaliștii, în goana lor după senzațional, îi atri- buiseră titulatura de sfânt. Destul de interesant an, veți spune, și da, câtă dreptate ați avea! Doar că eu nu am gândit ca voi atunci, și am ales poalele munților Buzăului... ei bine, în câteva zile ale acelui an am ajuns să trăiesc ceva ce nu poate trăi un om obișnuit în întreaga lui viață, ori poate niciodată.

— Păi ce s-a întâmplat acolo, nea Petrică? l-am întrebat, întrucât începutul poveștii începuse să-mi trezească interesul și doream să aflu mai multe despre desfășurarea ulterioară a evenimentelor.

— Intr-acea după-amiază m-am pus în tren din gara Băneasa și am părăsit capitala, cu destinația munții Buzăului, având intenția de a ajunge, până să se înnopteze, la un conac cald și primitor de oaspeți, acolo unde patronul ziarului, un tip pe care-1 chema Drăghici, îmi aranjase să fiu instalat peste noapte. Pe întreaga durată a călătoriei nu țin minte să se fi întâmplat ceva ieșit din comun, iar drumul a decurs simplu și fără complicații, cu oameni care călătoreau spre treburile lor - ca și mine, de altfel - și, după două ore, m-am trezit în gara Buzăului, loc de unde

am luat un alt tren ca să ajung la destinația dorită, cât mai aproape de culmile montane. Am coborât la stația convenită când soarele începea să se piardă pe după coline, dar încă mai aveam parte de suficientă lumină să pot zări, lângă peronul pe care coborâsem, un flăcău, care s-a dovedit până la urmă că pe mine mă aștepta, cocoțat pe o șaretă care, după cum era alcătuită și după culorile vii în care era vopsită, mi s-a părut a fi deosebită față de locurile, căruțele sau oamenii dimprejur. Mi-am aruncat valijoara în spate, m-am așezat lângă el și am pornit către ținuturile împădurite. Inserarea se întindea, drumul începea să urce și să se ascundă tot mai mult printre brazii groși și înalți, iar aerul devenea tot mai încărcat de mirosul jilav al coniferelor, al pământului reavăn. *„A plouat puțintel mai devreme",* mă lămuri companionul meu și, într-adevăr, vârfurile copacilor mai înalți abia se zăreau, ascunși printre fuioarele de aburi albicioși.

Pe măsură ce mergeam cu șareta, mai bine zis pe măsură ce traseul nostru urca sinuos prin pădure, în curbe tot mai strânse, peisajul devenea tot mai searbăd, mai uscat; copacii se împuținau, umiditatea aerului scădea, până când devenea uscat, iar grohotișul se aglomera pe marginea drumului. Treceam pe lângă pietroaie din ce în ce mai mari, ba chiar aveam impresia că drumul tăiase în două bolovani de dimensiuni uriașe doar ca să-și croiască loc spre înălțimile munților. La un moment dat, după ce am trecut printr-un fel de poartă străjuită de două pietroaie

mari, în față ni se deschise o priveliște unică: un platou montan cu culmi domoale, cu jnepeni și arbuști, cu o iarbă deasă și înaltă care se unduia după cea mai mică adiere a vântului, iar în depărtare un conac cu două caturi, luminat de zeci de torțe, spre care ducea drumul nostru.

Odată ajuns acolo, am fost întâmpinat în pragul conacului de către gazdă, un bărbat voinic, cam pe la cincizeci de ani, care, împreună cu soția sa, s-a scuzat că nu putea fi de față întreaga sa familie, în timp ce în jurul său se roteau tăcuți o mulțime de servitori. După ce am fost condus și instalat în camera de oaspeți de un băiețel îmbrăcat într-un costum extrem de colorat și simpatic, am apucat doar să îmi schimb hainele de drum, pline de praf, și să arunc o privire de la fereastră cât să mă familiarizez cu împrejurimile.

Torțele care ardeau în jurul curților gazdei mele aruncau limbi de lumini roșiatice, prelungi, către pădurea deloc îndepărtată, către arbuștii piperniciți de la marginea acesteia. în rest, deși cerul era senin, fără niciun crâm- pei de nor care să ascundă strălucirea stelelor, totuși, peste tot și peste toate domnea senzația că afară era o noapte întunecată, fără Lună. Și, într-adevăr, am căutat peste tot și nu am găsit Luna, însă atunci n-am dat atenție acestui amănunt. Eh, mi-am zis nepăsător, și în București mai prinsesem multe nopți întunecate de vară, așa că, o noapte fără Lună, pe culmile munților Buzăului, nu poate fi ceva neobișnuit. Nu avea să fie decât o experiență pe

care cu siguranță n-aș fi ținut-o minte, dacă evenimentele care au urmat ar fi avut o altă desfășurare. Ori poate că ar fi fost mai bine ca ele să nu fi existat, da' apoi, dacă stau să mă gândesc, cred că evenimentele programate s-ar fi produs indiferent de dorința mea și măcar toată povestea asta să nu mi se fi întâmplat mie.

Dar să revin la seara în care am fost găzduit la conacul acela primitor. După ce am apucat să mă schimb, am coborât în sala mare a clădirii, unde gazda amenajase cu mult bun gust un fel de recepție, o masă de întâmpinare. Poate că așa era obiceiul din acele ținuturi, poate că ținea și de tradiționala ospeție a moldovenilor, plus de-asta, mai și fusesem îndrumat spre aceste așezări. Apoi, amfitrionul era o cunoștință a directorului meu de ziar si cu siguranță că ei doi împreună au legături mult mai vechi, se cunosc de mai mult timp, ce să mai!, erau întrunite toate motivele din lume ca gazda mea să mă trateze ca pe un oaspete de seamă și să se comporte impecabil.

Ospățul a fost unul deosebit de gustos, cu specialități culinare pe care nu le mai întâlnisem, unul la care nu îmi mai fusese dat să iau parte până atunci. S-a desfășurat la lumina unor candelabre somptuoase, prinse cu mare iscusință de colțurile tavanului, iar lumina lumânărilor groase ce ardeau făceau ca încăperea să fie luminată ca ziua. Față de momentul primirii, de data asta și-au făcut apariția și cei trei copii ai gazdei, doi puștani roșcovani de vreo doi- sprezece-treisprezece ani, gemeni, și o fată mai mare, de

o frumusețe specială, care doar ce absolvise cursurile unui liceu de la Iași și venise acasă să-și pregătească examenul de bacalaureat. Evident că, în timpul mesei, tânăra Otilia - căci așa se numea fata - îmi atrăgea mai mult privirile decât restul comesenilor, însă am încercat ca privirile pe care i le aruncam să fie cât mai discrete și cât mai puțin deranjante pentru cei din jur. Mai ales că ni se mai alăturaseră sora gazdei împreună cu soțul acesteia, niște persoane aparent reci, scorțoase și distante, și care nici nu se așezaseră că începuseră să mă scruteze cu priviri pline de curiozitate. Am început să mă simt puțin stingherit de insistența acestora, astfel încât în conversația cu gazda despre perioada pe care o petrecuse el în București, în urmă cu două decenii, am dat doar răspunsuri cât mai concise, încercând să maschez faptul că atenția ce mi-o acordaseră de la bun început noii veniți mă stingherea.

— *Superficialitatea este o boală națională,* își continuă netulburat tirada stăpânul casei, încercând să-și argumenteze poziția în discuția cu cumnatul său, *de aceea noi nu putem să progresăm. Iar progresul este cheia bunăstării oricărei nații, cum bine știți. Așa încât, între a susține cu bicisnicie o idee perimată și a avea un comportament care se opune progresului, retrograd, și a încerca lucruri noi despre care nu știi dacă sunt eronate ori juste, ci doar te-ai amăgit așteptând și neavând nici un fel de pornire în a întreprinde ceva, ei bine, aș merge pe cea de-a doua variantă.*

— *Tu nu cumva te temi, dragule,* interveni atunci soția sa, *că prin acordarea dreptului la vot femeilor, situația multor par-*

tide politice din România s-ar putea schimba radical? Că doar ceea ce s-a făcut mare în lumea asta, prin femei s-a făcut. Și pentru că femeile sunt mult mai deștepte decât bărbații, nu va fi departe ziua în care acestea vor conduce de facto lumea.

— *Da' de unde,* interveni atunci cumnatul gazdei. *Eu personal numesc deșteaptă o femeie care poate să sucească mintea bărbaților, fără a-și întrebuința inteligența. Fiindcă acesta este rostul femeilor, și așa va rămâne și după ce noi nu vom mai fi, și evident că acesta este rolul bărbaților dintotdeauna, să fie subjugați de o femeie care știe cum să le sucească mintea. Pentru că, vreți sau nu vreți, dar dintotdeauna femeia a fost discordia lumii, și încă de la căderea Troici; e drept că asta nu înseamnă că va fi discordia lumii doar când li se va da dreptul la vot, ci ar putea veni după ce li se va da dreptul de a fi alese în structurile politice.*

— *Chiar crezi că se va întâmpla asta, Ionele?* întrebă, cu un aer de naivitate, soția sa.

— *Draga mea, mă tem că va fi așa,* îi răspunse, continuân- du-și ideea lăsată pentru câteva clipe în suspans. *Vezi tu, eu consider că femeia este numai sexualitate, mai ales în politică, în timp ce bărbatul este un asexual. Ce vreau să spun este că, dacă bărbatul politic este caracterizat ca fiind o persoană publică și își asumă politic acest demers, femeia în politică va fi o totalitate a însușirilor morfologice, fiziologice și psihologice care caracterizează viața politică însăși. Va fi un prădător extrem de vorace al vieții sociale așa cum o știm, care își va folosi toate însușirile, de multe ori chiar și imorale din punctul de*

dere al bărbatului politic, însă acestea vor fi total asumate de către femeie, pentru a accede în funcții cât mai înalte, la lefuri cât mai grase și ușor obținute. Nu vezi lucrurile în felul ăsta, tinere? mi se adresă direct, surprinzându-mă într-unul din acele momente în care încercam să arunc, pe furiș, o privire spre fata stăpânului casei.

— *Știți,* am răspuns jenat, *eu nu mă descurc așa de bine cu politica, poate și pentru că nu am fost niciodată interesat de ea. Ba chiar aș spune că nu îmi doresc să o înțeleg deloc.*

— *Ei bine, asta nu am cum s-o cred, tinere,* rosti el sonor, privindu-mă cu un aer de superioritate, atitudine prin care dorea să-mi transmită că nu acceptă să fie contrazis de nimeni. *La vârsta voastră, voi, generația mai puțin matură și cu responsabilități minime, jucați totul pe o carte pe care o considerați câștigătoare și, atunci când realitatea vă va lovi, veți avea un mare soc.*

»

— *Dumnealui își dorește să devină un ziarist, însă, deocam- dată, nu este decât un ucenic ce-și caută drumul în publicistica bucureșteană,* îmi luă apărarea gazda. *Cu siguranță că domeniul politic al ziarului unde scrie a încredințat unei persoane cu mai multă experiență un domeniu așa de sensibil precum politica, dragă cumnate.*

— *întocmai,* le-am confirmat eu în grabă, mulțumit că mi se luase apărarea.

— *Ah, ce dezamăgire teribilă,* rosti resemnat cumnatul gazdei, după care făcu un gest de lehamite cu mâna. *Ca să fiu sincer, mă așteptam ca tinerii din ziua de azi să fie mult mai*

interesați de modul în care vor trăi peste zece ori peste douăzeci de ani, însă e evident că așteptările mele nu au un suport fundamentat.

— îmi pare rău că v-am decepționat, am rostit.

— Nu e cazul, spuse, *oricum discuția noastră se îndepărtase de la subiectul pe care doream să-l discut cu amabila dumi- tale gazdă, așa că ne veți scuza dacă noi ne vom retrage în altă încăpere.*

— Dumnealui vine după un drum lung și obositor, abia a picat de la București, și are nevoie de odihnă, interveni amfitrionul, *dar las în grija Otiliei să facă oficiile de gazdă în locul meu.*

Ei bine, măi copii, abia atunci am început să cred că visele se pot îndeplini și că plutesc de fericire pe deasupra Pământului. Fata aceea de o frumusețe neobișnuită, la chipul căreia încercasem să privesc pe furiș în timpul mesei, avea să se ocupe și să facă pe gazda cu mine, era ceva ce nu sperasem în niciun caz că se va întâmpla. Drept pentru care, în momentul în care aceasta mi-a făcut semn să o urmez, m-am ridicat atât de ușor de parcă pierdusem brusc cel puțin jumătate din greutate. Dar nu m-a intrigat acest minor aspect, până la urmă eu îmi dorisem să ajung cât mai repede lângă frumoasa Otilia, să încerc să-i simt mirosul pe care corpul ei tânăr îl răspândea.

M-a întrebat dacă am vreo curiozitate, întrebări de pus, dacă sunt prea obosit sau, dimpotrivă, doresc să mai zăbovesc cât să vizitez împrejurimile conacului, pe care ar fi bucuroasă să mi le arate. In mod cert, oricât de obosit

aș fi fost, invitația de a face câțiva pași în natură, la lumina torțelor din jurul proprietății, alături de silueta sa diafană, ar fi învins toate obstacolele; drept pentru care am susținut că drumul nu a fost atât de obositor și că mi-aș dori din tot sufletul să mă familiarizeze cu locurile, cu tinutul dimprejur, mai ales că ziua a doua se anunța a fi una dificilă și destul de lungă.

Am ieșit pe o ușă lăturalnică a conacului, care se afla pe un hol ce ducea la bucătărie și despre care mi-a povestit că o folosea atunci când era copilă, ca să iasă mai repede la joacă, prin curte, fără să mai fie nevoită să treacă prin salon.

— *Vino, vreau să-ți arăt ceva special,* îmi spuse când ne aflam deja în curte, apucându-mă de mână. *Ai încredere în mine, va fi un Ceva care te va surprinde, și pot să spun că nu toată lumea are ocazia să vadă asa ceva.*

t

Măi copii, nu are rost să vă spun că fetișcana aia bălaie și plină de viață îmi câștigase nu doar încrederea, dar zâmbetul ei senin îmi vrăjise privirea și îmi cucerise inima. Simțeam că dacă Pământul se învârte în jurul Soarelui, atunci înseamnă că tot Universul pe care-1 cunoșteam era esențial să se învârtă în jurul ei, și nu mi-aș fi putut imagina cum ar putea să fie altfel. Această Otilia avea un farmec și o grație aparte, era precum o stea strălucitoare ce ar fi putut atrage și alte universuri, dacă și-ar fi pus în gând, nu doar pe al meu; dar na, nici nu știu cum să vă povestesc ce a fost atunci, când ești tânăr este foarte ușor să fii atras de farmecul inefabil al unei femei.

Părăsisem de ceva vreme curtea conacului, după ce luasem cu noi câte o torță, să ne lumineze drumul, și plecasem spre o colină aflată în apropiere, iar după aceasta, Otilia mă avertizase că voi trăi o mare uimire. A spus-o într-un fel pe care începeam să i-1 atribui ei, un stil pe care porneam să-I descopăr, unul drăgălaș și plin de gingășie, imuabil încă de la bun început, ce putea transforma orice poftă într-o dorință de nerefuzat.

Drumul spre colină era unul lin, drept, bine bătătorit, fără urmele adânci lăsate de roțile căruțelor țăranilor care V > * își transportau marfa pe orice vreme, ori de alte mijloace de transport, așa cum întâlnisem prin orice sat românesc pe care-1 vizitasem până atunci. E drept, însă, era puțin probabil, pe acest platou montan, să avem parte de furnicarul cu care eram obișnuit prin București, așa încât m-am liniștit, eram doar eu cu Otilia în toată această pustietate. Doar noi doi în această întreagă poveste! Eh, și ce frumos mi se părea că sună!

Ajunși pe colină, am văzut în josul ei un fel de iaz mărginit de trestii, cu un ponton micuț, din lemn, care se întindea câțiva metri deasupra apei.

— *Fac prinsoare că nu știi în ce loc te afli,* încercă ea să mă tachineze delicat, tinându-mă în continuare de mână.

— *Dacă sunt în preajma dumitale, pentru mine chiar nu mai contează unde mă aflu,* i-am spus, privind-o direct în ochi și încercând să-mi lărgesc cât mai mult trecerea către sufletul ei, asta pentru a-i putea dezveli nestingherit sentimentele pe care prezența ei mi le trezea.

— *Bărbații,* râse ea cochet, *toți spuneți lucruri mari și realizați puțin. Insă dumneata cunoști măcar ce ți-ai dori de la viață?*

— *Mi-aș dori din toată inima să fii fericită,* i-am răspuns imediat, *și mi-aș dori ca eu să fiu bărbatul care să te facă fericită.*

— *Vai, domnule, vă mulțumesc, dar cuvintele dumneavoas- tră mă fac să roșesc.*

In acel moment, de undeva, ca dintr-o depărtare nesfârșită, a răzbătut până la noi sunetul moale al unor tălăngi, semn că nu departe de noi se afla o stână. Probabil că-1 mai auzisem și mai devreme, fără a-i da vreo mare importanță, însă adierea ușoară de peste creste aducea din vreme în vreme câte un lătrat de câine, un dangăt de falangă, un glas de bucium.

— *Da, nu știai că este și o stână în apropiere?* mă întrebă cu un aer intrigat, confirmându-mi că nu mă înșelase auzul. *Haide acum pe pontonul de la lac, să-ți arăt acel ceva.*

M-am lăsat condus de diafana sa prezență spre acel ponton, deasupra unor ape smolite precum cerul, dar în care se oglindeau strălucitoare stelele.

— *Ei bine, ia privește în jos, spre undele lacului,* îmi ceru ea, iar eu, supus, i-am dat ascultare.

Ei bine, măi copii, undeva spre fundul lacului am zărit oglindit cerul înstelat, așa cum îl știam eu când mergeam pe străzile Bucureștilor, ceva mai luminat decât în noaptea asta, si mă întrebam cum naiba de se vede mai bine si ' J J

mai clar oglindit pe ape decât privindu-l direct. Poate că este și Luna pe aici, pe undeva, mi-am zis, și am scrutat iarăși cerul după astrul nopții, însă în zadar.

— *Ceea ce cauți vei găsi mai încolo,* rosti Otilia, întinzând brațul spre partea mea stângă, unde se oglindea în ape o Lună cu reflexii albastre, străbătută de câteva contururi albicioase, precum capetele acesteia.

— *Cefei de Lună e aceasta?* am întrebat atunci, nedumerit, *și cum se face că nu o zăresc de niciun fel pe cer?*

— *Pentru că tu ești deja pe Lună, iar acolo jos, ceea ce vezi tu, este Pământul de pe care tocmai ai sosit în seara asta, la cină.*

— *Ha,* am făcut, *îți arde să glumești acuma pe seama mea.*

— *Ba deloc,* chicoti, *aici ești pe Lună, iar acolo jos, ceea ce vezi tu, este Pământul.*

— *Atunci înseamnă că visez,* mi-am zis și am încercat să mă ciupesc de braț ca să mă conving dacă totul e aievea. *Așa ceva nu este real, nu are cum să se întâmple.*

M-am ciupit cât am putut de tare și vreau să vă spun că durerea pe care am resimțit-o atunci a fost al naibii de puternică și de intensă. Ceva în sinea mea îmi spunea că s-ar putea ca Otilia să aibă dreptate și că, fără să îmi dau seama în ce fel, ajunsesem undeva... Am privit spre împrejurimi, spre colinele domoale din preajma noastră, scăldate într-o lumină argintie, am privit spre cerul negru ca smoala, printre miile de stele care clipeau complice și nu mi-

asta chiar dacă citisem, în copilărie, toate aventurile din cărțile lui Jules Veme... dar acum fusese prea simplu, prea...

M-am pomenit cum Otilia îmi apucă ambii obraji cu palmele ei delicate și mă sărută apăsat pe buze. Dau să gust înapoi, fiindcă nici nu apucasem să savurez momentul pe de-a-ntregul, însă mă oprește delicat, cu un deget.

— Ei bine, cum ți se pare acum: visezi sau totul este real?

— Cu siguranță că dacă visez, e un vis din care nu mi-aș dori să mă trezesc, am răspuns și am decis să-mi forțez norocul: *Pot să mai încerc o dată? Vreau să mă conving dacă ești reală sau doar cea mai agreabilă plăsmuire a visului meu.*

— Ai avut ocazia să te convingi mai devreme, îmi respinse încercarea, zâmbind.

— Sărutarea nu trebuie să aibă brutalitatea asta alimentară, pe care am simțit-o, ci îmi doresc să fie ușoară, delicată, să-ți semene, să pot spune că vine de la tine.

— Dumneata vrei să știi cam multe dintr-odată, tinere jurnalist, și asta fără să dai deloc atenția cuvenită locului unde te afli. Poate că ar trebui să mergem la stâna aceea din depărtare, la Cioban, să vezi îndeaproape ceea vedeți de jos, de pe Pământ, de fiecare dată când aveți Lună plină.

— Vrei să spui că siluetele pe care le-am denumit Ciobanul cu oile de pe Lună chiar există?

— întocmai. Și astfel vei înțelege pe deplin de ce trebuie să te consideri un privilegiat.

— Sigur, întotdeauna mi-am dorit să fiu un

mi-am întins gâtul spre ea și am vrut să o iau prin surprindere, să-i fur o nouă sărutare.

Doar că, neîndemânatic cum eram în tinerețe, tălpile mi s-au desprins de lemnul ud și am alunecat, pierzându-mi echilibrul. M-am prăbușit în apele negre ale lacului. Am simțit pe dată cum cad, cum apele mă învăluie și cum căderea mea e tot mai rapidă, mai accelerată - simțeam ceea ce simțeam de obicei când visam în somn că pic în gol. Și după ce am fost acoperit de ape, după ce am încercat să mă zbat, să mă ridic la suprafață, la un moment dat n-am mai simțit nimic și totul s-a transformat în neant, în negură, în niciunde.

M-am trezit a doua zi, pe marginea unui drum plin de colb, cu o durere pe care o simțeam parcă în toate oasele. Lângă mine se opriseră un țăran cu consoarta, plecați cu noaptea în cap, cu sapa în spinare, să-și lucreze pământul. Mă spălau cu apă rece pe față, încercând să mă trezească. Cu chiu, cu vai, mi-am revenit și am observat că eram îmbrăcat în aceleași haine pe care le purtasem la cină, cu o seară înainte, că nu aveam cu mine geanta de drum cu care plecasem de-acasă și, poate cel mai important aspect, mă aflam pe undeva prin Gorj, pe lângă Târgu-Cărbu- nești, deși țin minte bine că plecasem în direcția Buzăului.

După ce mi-am revenit cât de cât și am aflat de la ei pe unde sunt, am început să-i întreb pe bieții oameni cum pot să mă întorc înapoi pe Lună, dacă știu cumva drumul. M-au privit cu milă, ba, mai mult de-atât, am auzit-o pe

femeie zicând: *„Bietul copil, l-au lovit prea tare la cap și acum cine știe unde crede că se află",* și m-am dumirit dintr-odată: credeau că fusesem victima unui jaf, că hoții îmi furaseră hainele, documentele și banii pe care-i aveam la mine.

Una peste alta, măi copii, am revenit a doua zi înapoi în București, ajutat de cei doi țărani, dar și de preotul din sat - un om cu inimă largă, care m-a primit la el în casa parohială, mi-a dat haine de schimb și mi-a plătit trenul de întoarcere si am mers la redacție. Acolo, directorul era foc și pară pe mine, m-a certat că nu am ajuns unde mă trimisese el, că m-au așteptat oamenii aceia din Buzău trei zile la rând în gară, să mă ducă unde trebuia să fac reportajul, și că ar trebui să încerc să-mi bag mințile în cap și să nu mai spun nimănui povestea asta, că, vezi-Doamne!, mă plimbasem eu pe Lună și că picasem înapoi de-acolo.

Câteodată stau să mă întreb dacă ceea ce am trăit atunci a fost real, măi copii, sau dacă a fost doar un vis și dacă nu cumva chiar am fost bătut și jefuit în tren, apoi am fost lăsat de izbeliște pe marginea drumului, undeva, prin țară.

Și nea Petrică își încheie aici povestea, luă un chibrit și își aprinse tutunul pe care-1 îndesase în pipă, sorbind cu nesaț din ea. Am păstrat un mic moment de tăcere, fiindcă, trebuie să recunosc, povestea asta ne captivase și încă încercam să ieșim din aburii cu care imaginația noastră ne împânzise vederea. Ochii minții încă vedeau conacul luminat de torțe de pe Lună, în urechi încă ne răsuna sune-

tul moale și îndepărtat al tălăngilor, iar personalitatea Otiliei plutea în aer.

— Si nu ai mai încercat să refaci încă o dată drumul, nea Petrică? a întrebat atunci Tăvi, dând glas unei curiozități firești.

— Cum să nu, măi copile, însă halta aia la care coborâsem nu mai exista. Am căutat-o de nenumărate ori, nu doar o dată. Am încercat în fiecare an să ajung acolo. Am trecut si cu trenul, am trecut si cu mașina ziarului de câ- teva ori prin regiunea respectivă, așa cum îmi aminteam că ajunsesem acolo... ei bine, nu am găsit nicio urmă de haltă, nici urmă de drum care să ia munții pieptiș și să urce spre platoul montan; nu am găsit nimic care să semene cu lucrurile pe care le-am trăit în acea zi și în acea noapte. Se topiseră de parcă nici nu existaseră vreodată.

— Foarte ciudat, nea Petrică, am zis. Oare să fi avut matale un vis de dimensiunile astea?

— Nici acum nu știu ce să cred, răspunse el oftând. Dar eu cred că nu am visat, totul a fost prea real și prea frumos ca să fi fost doar un vis.

Orele erau deja târzii în noapte, era două și jumătate, așa că, spre marea surprindere a barmaniței, care, foarte probabil, își făcuse planul că va înnopta la locul de muncă, nea Petrică a chemat-o să achite ultimele comenzi, după care ne-am luat frumos rămas bun și ne-am despărțit.

Timpul a trecut repede de-atunci, însă poveștile au continuat să existe, străbătând neîmbătrânite timpul. Chiar

dacă, la câțiva ani de la vara aceea de neuitat, nea Petrică a părăsit această lume, sunt convins că acesta reușise, într-un final, să găsească halta aceea și drumul printre munți care ducea direct spre Lună. Iar acolo, pentru că, până la urmă, totul trebuie să aibă un final fericit, cu siguranță că a regăsit-o, pe pontonul de pe lac, pe minunata lui Otilia, în sunetul moale al unor tălăngi îndepărtate.

2.1.18

de Constantin D. Pavel

Dacă ar fi să ne uităm în acte, m-am născut cu fix 200 de ani în urmă. Arhivele sunt pline însă de dovezi care atestă că, într-o formă protostatală, am ființat de mai bine de cincisprezece milenii. (In paranteză fie spus, cu vreo două luni în urmă am lansat o subrutină care să aglutineze toate aceste date, la nivel global, spre a lămuri odată pentru totdeauna dilema mondială: sunt prima sau nu sunt prima? Eu sunt sămânța sau nu sunt eu sămânța? Vom vedea...)

Astăzi este însă ziua în care sărbătoresc împlinirea, în mod oficial, a vârstei de 65 de ani: momentul TO de pornire a conștiinței naționale, 1 decembrie 2.0.53. In Constituția SUE (Statele Unite ale Europei), datată - ca să vezi! - tot la 1 decembrie, se atestă, prin votul unanim al Parlamentului European, *„recunoașterea primei entități statale europene, cea dintâi Ființă-Stat din lume, România".*

Am fost singură vreme de 12 ani, până când Bulgaria a decis să treacă și ea la nivel de ființă și să adune într-o singură conștiință mințile cetățenilor ei, împreună cu toate mecanismele fizico-administrative din care era formată. La fel ca la mine, nivelurile de educație și responsabilitate personală și civică ale populației scăzuseră atât de mult în ultimele decenii, datorită corupției unor indivizi bolnavi de putere și înavuțire, încât risca să ducă țara într-o anarhie pe care niciun organism continental sau mondial nu o mai puteau ține în frâu; așa că, la 3 martie 2.0.65, bulgarii și-au uploadat conștiințele în supraconștiința care a devenit, statistic vorbind, prima mea soră. Au folosit arhitectura de date utilizată de mine la finalul primei decade de dezvoltare și, chiar dacă pe Bulgaria a costat-o ceva, a recuperat astfel 10 ani de chin - fiindcă atât mi-a luat să armonizez mecanismele socio-economico-juridico-administrative și să încep să funcționez ca o adevărată ființă. Lucrurile au mers din ce în ce mai bine în ființa vecină si cetățenii au devenit fericiți și împliniți cum nu mai fuseseră niciodată până atunci, în întreaga lor istorie. Ceea ce a dat curaj și altor cetățeni, din alte state ale SUE, să aleagă modelul de ființă-stat. Cehia a fost cea de-a treia soră a noastră, apoi Slovacia, urmată de Polonia; Austria a fost prima soră din blocul occidental care s-a alăturat familiei, urmată îndeaproape de Germania, la numai un an distantă. Iar din acel moment, din 2.0.98, când cea mai dez- voltată țară din SUE a zis „Da" acestui model social mo-

dem, Statele Unite ale Europei chiar s-au unit într-o federație de state strâns legate de același mecanism de ființare. (Eh, mai e Elveția, sora noastră cea mică și răzgâiată, care se joacă de-a independența, însă niciun cetățean elvețian nu poate interacționa cu noi ori cu cetățenii noștri, dacă nu-și uploadează conștiința într-una din ființele-stat constituente ale SUE, asa că, chiar si atunci când stau între granițele recunoscute ale țării lor, elvețienii tot nu pot fi rupți total de conștiința comună.)

în 2.1.03, mai multe țări din SUAL (Statele Unite ale Americii Latine) ni s-au alăturat, apoi din SUCA (Statele Unite ale Continentului African), câteva din USA (Uniunea Statelor Asiatice) și, un an mai târziu, Australia. SUA s-a unit cu Canada în 2.1.10, cu Mexicul în 2.1.11 si au for- mat ființa-stat SUNA (Statele Unite Nord Americane). Și am început, de vreo cinci ani încoace, să funcționăm ca o adevărată familiei armonioasă. Practic, din cele 18 miliarde de oameni de pe Terra, 11 miliarde au conștiințele uploadate în ființele-stat din care fac parte și au astfel acces la un nivel de viață pe care nici în cele mai miraculoase vise nu l-au visat. Toate nevoile de apă, hrană, aer, lumină și informație au fost acoperite și orice cetățean are permanent acces la resursele trebuincioase, pentru a-și putea împlini vocația de creator întru binele comun al semenilor lui și al ființei-stat din care face parte.

Apreciez că în maximum 10 ani, aproape toți cetățenii planetei vor fi conectați la conștiințele ființelor-stat și, din

acel moment, putem începe lucrul la împlinirea dezideratului oricărei ființe umane: zborul spre stele și colonizarea altor planete. Insă această minunată realizare n-o vor face oamenii, ca ființe singulare unite în grupuri și echipe de lucru, așa cum planificaseră ei vreme de aproape un secol, ci o va face conștiința supremă, planeta-stat Terra.

Iar acum, chiar de ziua mea, când toate surorile mele ființe-stat mă sărbătoresc, împreună cu cele 11 miliarde de oameni conectati, dati-mi voie să mă bucur în avans de ceea ce a realizat România, în doar 200 de ani de la Unire: **Unirea!**

Atenție, se deschid ușile!

de Viorel Pîrligras

Deschise ochii. Se trezise brusc și îi trebui câteva secunde pentru a realiza că e încă noapte. In întuneric, auzea de afară zgomotele înfundate ale vreunui vehicul nocturn. După alte câteva clipe, Flufy veni în goană din camera cealaltă, scheunând speriat, și se repezi peste el, lovindu-1 cu labele prin pătură.

— Pleacă, mă, dobitocule, lasă-mă-n pace! țipă la el.

Flufy se ghemui lângă pat, dar nu plecă. Trepidațiile începură imediat. Se ridică rapid în capul oaselor și îl săltă pe cățel în brațele lui. Sub el, patul zvâcni scurt de câteva ori, apoi întreaga cameră începu să valseze. Câteva teancuri de cărți se prăbușiră cu zgomot. De dincolo se auzeau sticle spărgându-se, iar ușa șifonierului se deschise larg, gemând. Auzi, de asemenea, uși bufnite pe casa scărilor și câteva țipete răzlețe. Apoi, după un timp incert, legănarea lumii se potoli. Enache coborî temător din pat și aprinse lumina. Era șase fără zece. în brațele lui, Flufy îl privea

cu ochii mari, tremurând ușor. îl mângâie liniștitor, îl puse jos și începu să facă evaluarea urmărilor dezastrului din apartament. Deși nu părea să fi fost mari pagube, avu mult de lucru în a pune lucrurile în ordine. între timp, afară se luminase și simți deodată un gol în stomac. Bău o cafea făcută rapid, mestecă doi biscuiți, apoi se îmbrăcă și ieși afară. Era ciudat de liniște printre blocuri, doar figuri speriate apărând fantomatic în autoturismele care circulau prudent pe alei.

Pe Ștefan cel Mare se dumiri că nu fusese un cutremur chiar inofensiv. Căsca gura la o casă veche al cărei perete se năruise, lăsând vederii interiorul căptușit cu mobilă din alt timp, când auzi pe cineva lângă el:

— Cică a fost de 6,2...

Se întoarse și-l privi pe tipul nebărbierit care se holba și el la casa avariată.

— Nu cred că a fost doar atât, îi răspunse Enache. De unde ați aflat asta, că nici radioul, nici televizorul nu merg?

— Așa vorbeau niște vecini, spuse încet străinul, apoi schimbă tonul: Acolo se vede o mână?

într-adevăr, de sub o grindă grea se zărea, prin moloz, ceva ce părea a fi un membru uman.

— Posibil. Ati sunat la Salvare?

Străinul îl privi amuzat.

— Nu merg telefoanele. Nu vă băgați?

Enache clătină sceptic din cap și își văzu de drum. Cam toată strada avusese de suferit. Dar era de așteptat ca

niște case vechi de aproape un secol să fi cedat. Centrul se prezenta mai bine, pentru că avea clădiri relativ tinere. Clădirea prefecturii însă era năruită pe jumătate. Fără victime, probabil, pentru că fusese deja izolată de la cutremurul minor de săptămâna trecută, când aripa dreaptă cedase. O grămadă de oameni circula în tăcere pe străzi. Câțiva milițieni alungau mașinile care opreau în zonă, ca șoferii să cască gura la distrugeri.

Enache își văzu și el de drum. O luă pe lângă biblioteca județeană, apoi ajunse la firmă și urcă cu teamă pe scara veche. Paradoxal, clădirea, aparent șubredă, nu avusese nimic. La secretariat, Liliana îl privi palidă.

— Necazuri mari? întrebă el. Nu l-am prins pe șefu' la telefon, n-am semnal.

— Niciun telefon mobil nu are semnal, îi spuse. Probabil că releele sunt avariate.

— Șefu'?

— A plecat cu mașina la depozit, la Cernele, că nu știa nimic de situația de acolo.

— A lăsat vorbă pentru mine, ceva?

- Nu.

— Bine, atunci nu mai pierd vremea pe aici. Poate trec mai târziu. Sau dau un telefon dacă vine semnalul.

Ieși și se îndreptă spre Dealul Spirii. Casa lui Florin nu părea afectată. Sună de trei ori și așteptă ceva până când acesta îi deschise.

— Ooooo, ce surpriză! Cu ce prilej avem plăcerea să vă vedem?

— Tu nu l-ai simțit, mă, sau erai beat? îl luă la rost Enache.

— Cum naiba să nu-1 simt? N-ai vrea să știi unde mă aflam în acel moment și nu ți-ai dori să treci prin ce-am trecut eu. Intră, să-ti fac un ceai.

• ♦

Enache intră confuz. Florin nu se omorâse prea mult cu ordinea după cutremur. Cioburi ceramice încă zăceau împrăștiate pe jos, patul nu era făcut, iar pe masă se lățeau niște ziare.

— Citeai ziarul? îi strigă spre bucătărie, unde acesta dispăruse să facă ceaiul.

— Păi ce să fac? Ce, tu ai net? îi răspunse Florin.

— Nici n-am deschis calculatorul.

— Iți spun eu: n-ai. N-are tot orașul. Au căzut antenele.

Enache se uită curios pe paginile de ziar. De când cu presa online, nu mai citise de multișor un ziar adevărat. Ia te uită, își zise, vor să-l reabiliteze pe Gheorghiu-Dej. Pe cine mai interesa acum cazul lui, după atâția ani? Ce mai conta acum dacă a fost sau nu omul rușilor? Demisionase în '56, fusese condamnat în '58, grațiat în '66 de președintele Apostol și murise în '72. Din punctul lui de vedere, cazul era mort și îngropat. La propriu și la figurat.

— Cum te-a prins cutremurul? întrebă Florin, aducând o tavă cu ceaiul.

— Nu m-a prins, răspunse Enache. Mă trezisem deja cu vreo 40 de secunde înainte de a începe.

— Rahat, concluzionă Florin. Dacă te-ai fi trezit cu vreo jumătate de oră - o oră înainte, era ceva, dar 40 de se-

cunde?! Uite ceaiul. Pune-ți zahăr cât vrei și bagă-mi o idee de proză, că trebuie să trimit ceva la concursul anual.

— Ce idee să-ți dau? Tu ești cel cu SF-ul, nu eu.

— Mai povestește-mi din ce visezi tu, că sunt multe idei acolo, în visurile tale.

Enache păru intrigat, în timp ce învârtea lingurița în ceașcă.

— Păi nu visez prea divers...

— Ei, nu?!

— Serios îți spun. Visurile mele se petrec de regulă în același oraș, sunt locuri pe care acum, dacă aș putea, le-aș desena cu precizie. Văd, de asemenea, multe personaje pe care le cunosc doar în vis, pe care le-am întâlnit de mai multe ori acolo.

— Ce-mi spui tu seamănă foarte bine cu proza Blind- Dianei - „Rochia de înger". Și acolo...

— Care Blind-Diana? îl întrerupse Enache.

— Blandiana, mă. Ana Blandiana. Așa îi spun eu.

— Nu știam că a scris proză. Eu o știu de poetă.

— Cum, nu știi că a scris proză? Păi, e mai cunoscută ca prozatoare decât ca poetă. E singurul român care a luat un Hugo. în '83, pentru povestirea SF „Proiecte de trecut". O distopie în care o nuntă întreagă este deportată în Bărăgan de o dictatură aflată la putere. începe apoi o luptă de supraviețuire într-un fel de comună primitivă în care boabele de grâu din părul miresei sunt germenii viitoarelor culturi. Mă mir că n-o știi, că tu ești băiat citit.

— Da, mă, dar eu nu citesc SF-uri.

— Da, știu, tu citești John Stay-back, Marguerite Your- scenario... Hai, spune-mi de visurile tale.

Enache zâmbi.

— Visurile mele se cam cramponează de la o vreme în fața unei porți închise, la marginea orașului, la care ajung indiferent în ce direcție aș lua-o printre străduțele înguste. Ajung acolo și nu știu ce se află în spatele ei, dar nici nu-mi doresc într-atât încât să am curajul s-o deschid. Culmea e că am imaginea porții ca și cum aș privi dinspre ea spre mine, văzându-mă și văzând cefele unor personaje care sunt strânse la poartă și care se uită spre personajul meu, iar eu le cunosc și știu că ele așteaptă ca eu să iau o decizie. în acel moment, mă trezesc, inevitabil.

— E clar, ai ajuns la o vârstă în care problemele personale se răsfrâng în simboluri onirice...

— Alooo, îl întrerupse Enache, eu îți povestesc ca să-ți dau idei, n-am venit la psihiatru...

— Da? Și atunci cum să interpretez eu dilema ta în fața porții, la care stai ca un...?

— O interpretezi cum vrei, doar ești scriitor. Poți spune fie că mie, ca personaj, mi-era teamă să deschid poarta orașului pentru ca ceva amenințător să nu pătrundă înăuntru, fie că teama se referă la ieșirea mea din oraș.

— Bogate opțiuni, n-am ce zice... Pare o proză de Borges.

Enache sorbi lung din ceai.

— Uite, vezi, ăsta-i cusurul tău, vorba lui nenea lancu, eu îți povestesc visurile mele reale, iar tu mă iei cu ficțiuni marca Blandiana și Borges.

— Neeee, interveni Florin, nu știi că adjectivul „borge- zian" definește concepția despre viață ca „fiction"?

— Eu cred că ne pierdem în jocuri lingvistice, în vreme ce afară se întâmplă sfârșitul lumii...

— Fii serios, a câta Apocalipsă din anul ăsta e aceasta? Că m-am plictisit să le mai număr...

— Și mi se mai întâmplă ceva, și de data asta nu mai e vorba de vis, dar se poate specula în prozele tale fantastice. Seara, la culcare, atunci când închid ochii, am impresia că văd toată camera ca luminată. O văd chiar dacă îmi trag pătura peste cap, dar când deschid ochii totul este în întuneric. O vreme am crezut că e ecoul imaginii păstrate pe retină, apoi, în mai multe seri, am observat că sursa de lumină care îmi dă imaginea nu este dinspre fereastră, ci undeva deasupra capului meu, nu întotdeauna în același loc. Ba, la un moment dat, au existat și două surse.

— îngerii păzitori?

— Sau vestitori. Luminile astea apar de la un timp aproape în fiecare seară și nu pot să nu le leg de ideea de Apocalipsă, când forțele Binelui se mobilizează împotriva Răului.

— Deci tu chiar crezi că va avea loc Apocalipsă?

— Nu cred nimic; încerc să-ți dau idei de SF-uri din experiența mea, iar tu faci pe inchizitorul! se supără Enache.

— Doar discutam, măăăă, de ce ești atât de nervos?

Enache ridică din umeri.

— Nu știu, mă. Parcă n-am stare, parcă aștept să se întâmple ceva - rău sau bun -, nu-mi dau seama.

— îți dau o țuică? propuse Florin. Calmează...

Enache râse.

— Ce-ti veni? N-am mai băut de când eram cu...

Făcu o pauză și privi pe fereastră.

— Hai, spune-i pe nume, îl îndemnă Florin. Ce, te mai afectează și acum, după atâția ani?

— Evident că mă afectează. Nu numai că a plecat, dar m-a lăsat și cu javra aia!

- Cu Flufy?

Florin râse zgomotos. Mobilul sună salvator pentru Enache.

— Da, șefu'.

— Unde naiba ești, Enache?

— Prin oraș, șefu'. N-am avut semnal până acum, cred că au căzut releele, de la cutremur.

— Mă, tu parcă ai o verișoară pe la Gighera, unde avem noi depozitul de sud. Nu răspunde nimeni pe acolo, nici la primărie, nici la miliție. Nu încerci s-o suni, să vezi ce dracu' se întâmplă pe acolo? Gurile rele spun că ar fi fost o avarie nasoală la Centrala de la Kozlodui.

— Da, șefu', îi dau un telefon și te sun dacă o prind. Pa!

în timp ce căuta în memoria telefonului numărul Getei, îl informă pe Florin:

— I-auzi, că centrala de la Kozlodui ar fi fost afectată grav de cutremur.

— Să fie sănătoși! concluzionă mucalit amicul său. Bine că nu era la noi.

Enache sună îmdelung, dar nu răspunse nimeni. Căută iar în memorie și făcu un nou apel.

— Salut, Mihnea! Mă, cică ar fi probleme mari la Gi- ghera, din cauza cutremurului. Tu o prinsăși pe maică-ta, acolo, că mie nu-mi răspunde?

— Să trăiești, unchiule! Văzui că nu răspunde; acuma sunt în mașină și mă duc acolo. Dacă e ceva, te sun.

Mihnea băgă telefonul în buzunar și privi spre Florin.

— Hai că plec, că n-am stare, cum ți-am zis. Te anunț dacă aflu câte ceva.

— O, stai liniștit, că nu-i dracul atât de negru - cutremurul ăsta n-a fost atât de grav încât să pună jos o localitate ca Gighera. Pesemne că sunt alte probleme: mai mult ca sigur că au căzut comunicațiile, îi replică amicul petre- cându-1 spre ușa de ieșire.

La două străzi de acolo, Enache descoperi că statuia Mareșalului, de la Ciupercă, căzuse ca retezată. Cizmele rămase drepte și parte din pantalonii militari, bufanți, din care ieșeau câteva fire de armătură, alcătuiau un spectacol grotesc.

Lucrare de tot rahatul, gândi Enache. Nici pe asta n-au făcut-o ca lumea. Telefonul îi sună iar.

— Da, Mihnea. Ajunsăși?

— Nu, Enache. E zonă izolată de armată - au barat drumul după Ostroveni și întorc pe toată lumea.

— Păi, ce se întâmplă acolo?

— Nu știu, că nu dau explicații, cică nu-s acreditați. Dar am lăsat mașina parcată pe undeva și am luat-o pe jos, m-am strecurat prin pădurea Zăval. Hai că te sun când ajung la Gighera, că văd că e semnal, nu-s probleme.

— Ok, ai grijă, Mihneo.

Ajunse din nou la serviciu, dar nu află noutăți de la Liliana. își comandă o cafea la expresorul de pe hol și îl informă pe boss despre ce a aflat deocamdată. Când cafeaua fu gata, veni și inginerul-șef de la firma vecină să-și ia una.

— Să trăiti, domnu' Lascu. Ati auzit de avaria de la Kozlodui?

— Noroc, Enache, îi răspunse acesta, introducând moneda în automat. Am auzit, da. Se vorbește prin urbe, că oficial ăștia n-ar spune nimic.

— Și poate fi atât de grav încât să fie afectat sudul județului nostru? La Gighera nu reușim să prindem pe nimeni, iar armata a izolat zona.

Uruitul aparatului amână puțin răspunsul. Domnul Lascu își prelevă apoi tacticos paharul cu cafea și amestecă ușor zahărul.

— N-are ce să se întâmple rău, Enache. Precum știi, centrala de la Kozlodui e una de tip EEG, model canadian. E alimentată de activitatea onirică a salariaților bulgari. Hai

să ne imaginăm ce s-ar fi putut întâmpla în urma cutremurului. Păi, ar fi căzut linia de alimentare, da? Deci centrala s-ar fi oprit, să zicem. Nimic rău, nu? Sau, să zicem că ar fi explodat vreun acumulator. Un efect pe o rază de câțiva metri, nu mai mult. De asta îi și spune „centrală ecologică", că nu prezintă pericol nici cât un aragaz pe butelie. Altele or fi problemele la Gighera...

Inginerul plecă agale, sorbind din cafeaua fierbinte. Enache o bău și el, cu ochii pe geam, pentru că de jos răsunau sirenele ambulanțelor - în sfârșit, catadicseau să intervină! Nu știa ce să facă, ar fi putut să-și termine rapoartele de activitate pentru săptămânile trecute, dar n-avea chef deloc. Dacă ar fi ultima zi înaintea Apocalip- sei, ai sta să-ți termini hârțogăria? Așa că decise să se plimbe prin centru, să vadă efectele cutremurului și să simtă starea de spirit din oraș. Nu erau pagube majore, doar în centrul vechi, unde mai subzistaseră niște magherniță cu statut incert. Lumea era în general indiferentă și montată pe problemele individuale. După un timp, îl sună iar Mihnea.

— Unchiule, e groasă. Am ajuns acasă la mama, dar n-am găsit pe nimeni. Hainele sunt pe scaun și paturile nefăcute, papucii jos. Nu-i nimeni nici la vecini, nu-i nimeni în toată zona. Animalele fac gălăgie de foame. La Miliție e închis, la cabinetul medical și la primărie la fel. Mai caut și te sun, dacă aflu ceva.

— Bine, Mihnea. Sună-mă negreșit.

Formă apoi numărul lui Florin.

— Ia spune-mi, maestre, crezi că centrala de la Kozlo- dui ar putea fi periculoasă?

— Evident, îi răspunse scurt acesta. De ce crezi că, în afara celor canadiene, e singura de acest tip de pe restul gogoloiului?

— Dar toată lumea zice că e ecologică..., făcu Enache pe avocatul diavolului.

— O fi, dar lumea discută că acești canadieni nu sunt tocmai onești, că la centralele lor s-au petrecut la un moment dat avarii cu consecințe nasoale, pe care le țin secrete.

— N-am auzit. De unde știi? De pe net?

— Da, se vorbește pe anumite canale care nu sunt publice. De ce crezi că se plâng canadienii că au zone nepopulate și vor să atragă emigranți? Eu aș spune că au zone depopulate!

— Și nu s-a sesizat nimeni că tipul ăsta de centrale nu e bun?

— Fii serios, Enache, unde există interes economic nu mai există onestitate. Și altcineva cine să se sesizeze? Tu ai filtre la internet și contra tezelor lui Lenin, darămite în cazuri unde sunt în joc miliarde de dolari?

— Fugi, mă, că nu ar mai fi făcut-o bulgarii dacă ar fi știut așa ceva.

— Bine ai spus, râse Florin, „dacă ar fi știut așa ceva", îți dai seama că le-au dat-o la preț mic, ca să-i momească, iar pentru bulgari a fost bună.

— Și ce mai zic teoriile conspiraționiste de pe net că fac avariile acestor centrale?

— Dispar oameni. Orașe întregi... Și se bănuiește că e mâna guvernului canadian care ascunde victimele pentru a nu recunoaște eșecul și a nu crea panică.

— De ce ar muri atâția indivizi dacă este totuși o centrală de tip ecologic? Mi-a explicat un inginer că, practic, n-are ce să se întâmple rău.

— N-am spus că ar muri, se precipită Florin. Doar că dispar. Și cică dispar cu precădere indivizii răi, cu probleme, de aia îi și convine guvernului canadian. O selecție aproape naturală, dacă stăm să...

Vocea din receptor fluctuă de câteva ori și apoi muri.

— Alo, Florin, nu te mai aud.

închise și formă din nou numărul de câteva ori, fără rezultat. înjură în gând, evaluând în ce măsură convorbirea fusese ascultată și întreruptă. Aiurea, își zise, ar mai trebui o Românie ca să asculte toate telefoanele românilor. Pomi nervos spre casă.

în dreptul blocului patrula madam Florea, de la parter.

— Domnu' Enache, cutremurul de astă-dimineată a făcut victime la noi.

— Da? se miră el, cântărind rapid din ochi integritatea blocului. Cum așa? Cine?

— Păi, doamna Popescu, de la unu. Toată ziua a mieunat pisica în casă.

— Mai are pisică? N-o omorâse acum câteva săptămâni că era bolnavă și nu-i mai suporta miorlăielile?

Femeia dădu din mâini, încurcată.

— Asta e alta, domnu' Enache. Și-a luat alta. In mod sigur i s-a întâmplat ceva doamnei Popescu. N-a ieșit toată ziua din casă și n-ar fi stat fără să-i dea să mănânce pisicii, că nu suportă gălăgia. Am și sunat la ușă, dar n-a răspuns nimeni.

— O fi plecată, măi doamnă.

— Cum să plece fără pisică?! Nu vrei dumneata să dai un telefon la Miliție?

»

— Și ce să le spun? Să vină să spargă ușa? Doamnă, Miliția apară doar cuceririle revoluționare ale poporului, recită el enunțul pe care-1 învățase de la intrarea în UTC, nu este interesată de soarta cetățeanului decât dacă el de- ranjează statul.

Salută din cap și se îndreptă spre scară.

— Cică nici la alte blocuri n-a mai ieșit lumea din casă. La G3 a fost și un incendiu, au venit pompierii și n-au găsit pe nimeni în apartamentul ăla, turui repede madam Florea, încercând să pară convingătoare.

Enache dădu din umeri. Ce ar fi trebuit el să facă? Așa cum nu era responsabil de scară, nu era nici primar.

— Să știți că doamna Popescu e o persoană bună! strigă după el femeia.

Enache se opri, se întoarse și o privi lung.

— Dumneavoastră sunteți o persoană bună, doamnă Florea?

Ar fi vrut să completeze cu „Dar eu? Eu sunt o persoană bună?", nu zise însă nimic, profită de stupefacția vecinei pentru a urca repede scările.

Descuie yala, dar, înainte de a intra în casă, ascultă atent liniștea de pe scară. Se uită câteva clipe la ușile vecinilor, apoi intră și închise în urma lui. Fluty apăru în viteză și îl asaltă cu entuziasm.

— Lasă-mă, mă, dracu-n pace! Ce te tot repezi așa? înnebunișI?

Se spălă și deschise apoi o cutie cu pateu. îi puse și lui Flufy câteva crochete și mâncară amândoi în tăcere. Mai încercă la telefon. Rețeaua funcționa iar, dar Florin nu mai răspundea. își sună șeful și îl puse la curent cu situația de la Gighera. Nici acesta nu avea noutăți. Afară se pornise un mic vântuleț care umfla perdelele geamurilor deschise.

Deschise calculatorul. Din fericire, intemetul funcționa. Căută date despre centralele de tip EEG și constată cu satisfacție că cenzura nu instalase filtre și pentru tipul ăsta de informație. Oricum, explicațiile nu erau decât superficiale, susținând ideea că exploatarea undelor cerebrale umane de tip alfa era o sursă nepoluantă și eficientă de producere a energiei. în principiu, furnizorii erau persoane care, contra cost, acceptau ca undele alfa generate în somn să le fie preluate de o aparatură complexă, apoi amplificate și transformate în impulsuri electrice la valori incredibile. Sute de mii de bulgari de pe malul drept al Dunării trăiau practic din așa ceva, singura lor obligație fiind ca seara, înainte de culcare, să nu uite să-și pună pe cap diadema cu colectorii. Plățile către furnizori erau des-

tul de mari, deoarece subiectul nu era încurajat să-și găsească un second job, în ideea că persoanele sănătoase care nu se confruntă cu situatii de stres au tendința să producă o intensă activitate cerebrală de tip alfa. Despre hibe, efecte colaterale nocive sau pericole, nu se spunea nimic. Oricum, Enache se gândi că o persoană cu conștiința pătată nu poate să emită unde cerebrale de aceeași puritate cu cele ale unei conștiințe nealterate în plan moral. In plus, erau avantajați, și probabil mai bine plătiți, cei care practicau meditația, yoga, practicile Zen sau alte activități de acest tip, deoarece generau în activitatea cerebrală mari cantități de unde alfa. Bun. Ce s-ar fi întâmplat însă cu furnizorii „viciați" în contextul deselor cutremure? Avea vreo legătură dispariția lor, și nu doar a lor, cu capriciile scoarței terestre? Să se manifeste apocaliptica Judecată de Apoi prin acest fel de împărțire a grâului de neghină? Puțin probabil, deoarece problema moralității era deja una prea dezbătută de-a lungul mileniilor în fel și chip. Până unde se întinde răul și unde se oprește binele? Și ce e rău și ce e bine? Intră în aceeași balanță un ucigaș care și-a pătat mâinile cu sângele semenului, cu cel care a făcut același lucru în contextul apărării patriei, cu cel care a tăiat un animal de curte pentru a-și hrăni familia sau cu cel care, involuntar, a strivit un gândac sau o furnică? Poate însă că miile de dispariții nu înseamnă o acțiune punitivă. Nu cumva radiațiile telurice generate de planetă amplificau nu doar undele cerebrale alfa, ci, prin aparatura de tip

EEG, chiar visurile, printr-o ciudată relație? Iar efectul se simțea pe o rază mult mai mare decât asupra furnizorilor de energie cerebrală. O reacție în lanț, ca un tsunami de visuri, uriaș și puternic. Ce porți deschideau aceste visuri și cui? Doar celor care „meritau"? S-ar explica astfel unde a dispărut civilizația mayașă - un număr impresionant de 150 milioane de persoane - în doar câțiva ani? Care may așsi, ca să judecăm drept, erau și autorii sacrificiilor umane pe bandă dedicate Șarpelui cu pene. Din nou o problemă morală. Dar mayașii nu posedau aparatură EEG... Sau drogurile, consumate în colectivități mari, suplineau stimularea onirică, generând același efect? Și de ce dispariițiile nu afectează și elementul animal? Sunt animalele mai etice decât contingentul lor uman? Sau visează ele oare mai puțin?

Enache se uită la ceas. Problema îl furase cu totul și se făcuse deja unu noaptea. întrebările îl obosiseră. înainte de a închide calculatorul, în liniștea din jur se auzi semnalul intrării unui mail. Deschise căsuța poștală electronică și descoperi un mesaj de la Geta din Gighera. în mod ciudat, nu conținea nimic și, deși Enache bănui a fi efectul unui spam, îl încercă un mic frison. Era ca și cum femeia ar fi vrut să-i spună ceva de *dincolo...*

își pregăti patul și închise fereastra. La orizont, descărcări electrice răzlețe anunțau o apropiată furtună. Puse porția de mâncare a lui Flufy în castronel, pentru dimineață, și mai privi câteva clipe spre noaptea de afară. Apoi umplu până la refuz recipientul câinelui.

Se culcă.

Primul om care a pășit pe

de Florin Purluca

Tatăl meu a fost primul om care a aterizat pe Lună. Și nu vorbesc despre tot scenariul acela nebun din anii '60. Nu, acela a fost nimic mai mult decât o farsă. Tatăl meu a aterizat pe Lună, în adevăratul sens al cuvântului, pe 7 septembrie 2025. Primul selfie din istorie, distribuit pe Facebook, din mijlocul craterului Spiru Haret. Am fost foarte mândru. De fapt, nu chiar atunci, pentru că abia mă născusem de cinci luni, ci sase ani mai târziu, când am putut să înțeleg cum stăteau lucrurile.

— în sfârșit, un pas mic pentru om și un pas mare pentru omenire! l-am ascultat spunând pe tata, derulând înregistrarea înainte și înapoi, de un milion de ori.

în prima zi de școală, învățătoarea mi-a cerut să ies în fața clasei, alături de ea, lângă catedră. Apus o palmă cu blândețe pe umărul meu și a spus, privind înspre noii mei colegi:

— Acesta este David, băiatul primului om care a călcat vreodată pe Lună!

Toți copiii au început să șușotească și să mă soarbă din priviri. Am fost atât de mândru de tatăl meu. Aș fi vrut să fie atunci acolo, alături de mine, dar se pregătea intens pentru o nouă misiune. în pauză, copiii s-au strâns în jurul meu.

— Ai să zbori si tu cu tatăl tău? »

— Poți să-1 rogi să ne arate și nouă nava spațială?

— A găsit extratereștri pe Lună? S-a luptat cu ei?

— în misiunile pe Lună, are un pistol cu laser?

— Nu știu, le-am spus. Dar am să-l întreb și am să vă spun.

în seara aceea mami mi-a dat să vorbesc cu el la telefonul mobil. I-am povestit despre scena de la școală. El a râs, iar eu i-am spus cât sunt de mândru că el este tatăl meu și i-am transmis tot ceea ce colegii mei mă întrebaseră.

— Nu am un pistol laser și nu, nu m-am luptat cu extratereștri, mi-a explicat tati, râzând cu poftă. Cât despre vizita pe aeronavă, n-ar fi o idee chiar atât de rea.

După toată isprava cu misiunea pe Lună, tatăl meu a devenit un fel de superstar. Când nu se pregătea pentru alte misiuni, era invitat pe la tot felul de emisiuni televizate, dădea interviuri pentru posturile de radio sau pentru presa scrisă. îl vedeam cam rar, ce-i drept, însă asta făcea parte din munca lui. Era plătit atât pentru faptul că era pilot, dar și pentru popularizarea științei.

— E un contract pe care trebuie să-l respecte, David, mi-a explicat mama, când eu aveam șapte ani și m-am

plâns pentru prima dată că mi-aș fi dorit nespus de mult să nu ne mai petrecem Crăciunul, din nou, fără el. Nu mai fi trist, a insistat mama. Peste câteva luni va fi din nou acasă.

N-am fost prea bucuros de cadourile primite de la Moș Crăciun în anul acela, dar peste trei luni tata a apărut acasă pe neașteptate, cu un sac plin de cadouri aruncat peste un umăr, si atunci chiar că am fost în al nouălea cer.

— Am auzit că ai fost trist că n-am fost cu voi? mi-a spus într-una din puținele seri pe care și le-a petrecut alături de mine și n-a stat pierdut printre munții lui de cărți de astronomie sau absorbit de laptop. Am un contract, David. Un contract care, peste trei ani, se va fi terminat. După asta, voi fi tot timpul alături de voi. Vom fi lipsiți de griji.

Mi-a explicat despre avantajele financiare ale contractului ăla și că, după cei trei ani de trudă, cu banii câștigați aveam să ne permitem o casă nouă, mult mai mare, un munte de jucării, o mașină luxoasă, o bursă pentru facultatea mea, la timpul potrivit, și lista a tot continuat.

Vreme de trei ani din viața noastră, recompensa mi s-a părut rezonabilă, chiar și pentru mintea mea de copil de opt ani. în tot acel timp cât am numărat zilele, în secret, pe o agendă furată din biroul tatălui meu, am tăiat fiecare zi din săptămână cu o linie oblică. Atunci când nerăbdarea nu-mi dădea pace, o luam de la capăt, de la prima zi până la cea curentă. Foloseam o altă linie oblică, trasată în sensul opus primeia, închizând zilele în spatele unor X-uri

strâmbe, de mărimi variabile. Iar când așteptarea devenea o apăsare în coșul pieptului, reveneam de mai multe ori asupra zilelor trecute acolo, pe foaia de calendar, și încadram X-urile în pătrate. La fel de strâmbe, la fel de nerăbdător. Și, ca o ultimă încercare de a mă răzbuna pe len- toarea timpului scurs, de-a lungul anilor, spațiul din interiorul pătratelor l-am hașurat cu carioca.

îmi amintesc data - 25 ianuarie 2035. îmi amintesc cât de nerăbdător l-am așteptat să se întoarcă. Ultimul X, la finalul celor trei ani de așteptare. Dar el n-a venit. Nici măcar nu m-a sunat. Am fost supărat, însă am reușit să găsesc puterea să înțeleg. Era sfârșitul unei perioade intense de antrenamente și tot felul de turnee prin lume. Ar fi fost imposibil ca totul să se termine, așa, pur și simplu, dintr- odată. Să lase totul baltă și să plece. Ca oricare final, necesita timp. Dar a apărut, în cele din urmă, după o săptămână, și i-am sărit în brațe. Doamne!, cât m-am mai bucurat să-l văd acasă. Mama a primit un buchet mare de flori, iar eu am primit cadou o navă spațială de-a dreptul uriașă, cât un cuptor cu microunde, cu lumini și sunete și toate cele. în sfârșit, aveam tot timpul din lume.

Tata ne-a luat în brațe pe amândoi și a spus, cu zâmbetul pe buze, radiind de fericire:

— Am pentru voi doi o veste minunată!

Am fost atât de fericit. Evident că eu am știut ce urma să ne spună. Tot timpul din lume, doar pentru noi. Am început să țopăi ca un iepure, de colo-colo, am fost la un

pas să scap aeronava primită cadou și să-i rup o aripă. Ar fi fost de-a dreptul o tragedie să se întâmple una ca asta.

— Spune-ne! am strigat, în timp ce am așezat cu grijă naveta pe podea. Spune-ne vestea cea mare!

— Am fost acceptat ca șef de echipă pentru prima misiune care va ajunge pe Marte. In cel mult o lună, voi semna contractul.

Mama a țipat și i-a sărit în brațe, iar eu... Ei bine, eu m-am luptat ca să-mi reprim lacrimile și am fugit în camera mea. Am rupt paginile din agendă și le-am mototolit, cu toate X-urile și pătratele și hașurile care erau trecute acolo. Un alt contract? Trei? Cinci? Zece? Câți ani eram din nou ne- *
voit să tai, zi după zi, lună după lună, an după an, zilele prin file noi de agendă? Tata a venit după mine ceva mai târziu.

— Ce faci aici? m-a întrebat.

Lacrimile mi se uscaseră deja. Dar tristețea încă era vizibilă, ca o mască de carton ce-mi ascundea adevărata fată. M-a luat în brațe.

— Ce-i cu tine? De ce ai plâns?

— Ai spus că mai sunt doar trei ani?

A râs, m-a apucat de umeri cu palmele lui mari și puternice și mi-a spus, privindu-mă fix:

— Nu ești fericit, David? Tatăl tău va scrie istoria. Vei fi fiul primului om care a pășit pe Lună și pe Marte. îți dai seama? Vei fi cel mai celebru băiat din lume. Toți vor dori să facă o poză cu tine sau să fie prietenii tăi. Va fi supercool!

— Dar eu nu vreau să fie supercool, m-am văitat. Eu vreau să fiu cu tine!

— O să fii, fiule. Cotractul ăsta nici măcar nu-i chiar atât de lung. Doar zece ani. Când se va fi încheiat, vei termina liceul și apoi vom avea tot timpul din lume.

Peste două zile a primit un telefon și a trebuit să plece. S-a întors acasă abia peste șase luni. Am petrecut trei zile de neuitat și pe urmă a dispărut din nou, pentru aproape un an. Cred c-am mai ținut evidența zilelor puțin mai bine de un an, dar pe foile de agendă au fost doar zile tăiate cu o linie oblică, simplă. Fără X-uri încadrate în pătrate, fără hașură. N-am mai avut răbdarea să iau totul de la capăt. Zece ani! Toată așteptarea aia... Mi s-a părut prea mult. Desigur, vorbeam săptămânal cu el și uneori îmi făcea câte un videotur al bazei. Era interesant. Era ca si cum m-as fi , J
uitat la un documentar de pe Discovery Channel, numai că actorul principal era nimeni altul decât tatăl meu.

— Cum merge școala? mă întreba, de fiecare dată când vorbeam.

— Bine. Chiar foarte bine.

— Nemaipomenit! în curând vei fi un astronaut la fel de bun ca mine. Poate chiar mai bun.

Mereu, după apelurile din ce în ce mai rare, zâmbeam și mă imaginam printre stele. Cucerind lumi noi, cucerind, alături de tatăl meu, galaxii întregi.

Dintr-un anume punct de vedere, avusese dreptate. O dată, uneori chiar de două ori pe lună, mă oprea câte un

tip sau o țipă pe stradă și îmi cerea să facem un selfie. La câteva minute după asta, telefonul mobil îmi bâzâia.

tttatălluiafostpelună ttcelmaicoolbăiat ttbăiatulcutatălprin- trenori

De vreo câteva ori chiar am dat și interviuri. E drept că nu m-am simțit ca un superstar, dar au fost câteva întrebări interesante la care am fost rugat să răspund și unele la care am fost nevoit să mă prefac fericit și mândru.

Ești mândru de tatăl tău? și *Cum e să-l știi tot timpul plecat?,* erau, de departe, cele mai frecvente întrebări care-mi erau adresate.

Eram mândru, nu era ca și cum nu înțelegeam cum stăteau lucrurile, și tot dorul acela mă tocise pe interior suficient de mult cât să pot să-mi maschez trăirile și să ofer răspunsuri cosmetizate. Dar în adâncul sufletului meu rodea sămânța unei idei ciudate: aș fi vrut ca tatăl meu să nu fi fost neapărat primul om care a ajuns pe Lună sau pe Marte. Ar fi putut, la fel de bine, să fi fost brutar, zidar sau orice altceva. Și poate ar fi fost un superstar pentru mine dacă ar fi fost primul om care a ajuns acasă de la serviciu și s-a jucat până târziu, în noapte, cu fiul lui, care după un timp n-a mai dorit să fie astronaut, așa cum a fost tatăl lui.

Telefonul fatidic l-am primit cam pe la vârsta de cincisprezece ani. Mama a fost cea care a răspuns și a fugit numaidecât în camera ei, abia reușind să se abțină să nu izbucnească în hohote de plâns. Eu am mers pe vârfurile

degetelor de la picioare și mi-am lipit urechea de ușa închisă.

— S-a dus, mamă! am deslușit cuvintele printre suspine și lacrimi. Mi-au spus c-a avut loc un accident.

M-am întors în sufragerie și m-am așezat pe canapea, privind în gol la televizorul din camera de zi, așteptând mai bine de o oră ca mama să se calmeze și să găsească puterea de a-mi spune ceea ce știam deja. Acceptasem de mai bine de un an ideea si vestea mortii lui n-a făcut alt- J 1
ceva decât să-mi confirme ce simțisem deja: pe viitor n-avea să fie decât bărbatul din pozele și din filmulețele care circulau pe internet.

După cincisprezece ani de la dispariția lui, tot mai încerc să mă conving că tot ce l-a animat a fost dorința să-și câștige nemurirea. Să rămână pentru totdeauna o imagine vie în ochii mei. Să-1 văd tot timpul, ca pe un erou, așa cum l-am văzut în primii zece ani din viață. Intr-un fel, aș vrea să cred c-a reușit. Mă întâlnesc cu el în fiecare zi, în timp ce merg către serviciu. Acum nu mai e bărbatul înalt și prezentabil de odinioară, ci e doar un colos de trei tone, din bronz masiv, care indică trecătorilor ocazionali, cu indexul drept, nemărginirea cerului. Sculptura e amplasată în mijlocul parcului central, înconjurată de rânduri de flori și, uneori, când fiica mea trece prin dreptul ei, rămânem și o privim amândoi cu stupoare. Tania are aceeași vârstă pe care o aveam eu când l-am văzut pentru prima oară pășind pe suprafața prăfuită a Lunii.

— Cine spuneai că e acest om, tati? mă întreabă, în timp ce ține în palmele ei micuțe câte o jucărie sau o minge colorată.

— E primul om care a pășit pe Lună, îi spun de fiecare dată. Și primul care aproape c-a pășit pe Marte.

Ea pleacă și-și vede de jucării sau de minge, iar eu mă așez pe banca din fața statuii din bronz și-i fac o poză.

tiunaltfeldesuperstar

Azi s-au împlinit șase luni de când nimeni nu m-a mai oprit să-mi ceară să facem un selfie împreună.

In așteptarea lui Mesia

de Sergiu Someșan

Cu o șiretenie de care numai animalele și copiii mici sunt în stare, în cele din urmă Laura m-a dus de mână până în față la Modarom, fără să-mi dau nicio clipă seama că, de fapt, sunt dus de nas și că asta fusese ținta ei încă de la bun început.

Era unul dintre momentele fericite în care o luam eu, nu bona, de la școală, așa că ne permiteam o mică plimbare, mai ales că toamna ne răsfăța cu una din ultimele sale zile însorite.

Laura era în clasa a doua și avea școala în curtea Hon- terus, chiar în umbra Bisericii Negre. Ca să ajungem acasă - locuiam pe strada Nisipului de Sus - trebuia să mergem pe sub umbra impunătoare a bisericii, să trecem pe lângă maternitatea unde se născuse, în urmă cu opt ani, apoi, după alte câteva sute de metri, ajungeam acasă, pe strada noastră. Un drum de nici un kilometru, pe care îl parcurgeam, de obicei, la pas, în timp ce îmi povestea ce se mai întâmplase pe la școală.

De data asta, chiar înainte să facem stânga, Laura mi-a strâns degetul de care mă ținea și mi-a spus, de parcă atunci i-ar fi venit ideea:

— Tați, hai să facem o plimbare pe Republicii.

La privirea mea întrebătoare, a ridicat din umeri și a răspuns:

— Nu vreau nimic, dar n-am mai fost demult pe-acolo.

Am strâns din dinți și i-am zâmbit cât am putut de larg, apoi am luat-o prin Piața Sfatului, spre Republicii. Durerea mea era mai veche și încă nerezolvată și nici nu știam cum aveam să o rezolv în viitor.

Cum să-i explici unui copil de numai opt ani că după moartea unui părinte, veniturile familiei se înjumătățesc și lucruri, altădată firești, devin acum imposibile. Adică, mai exact, cum poți să adaugi la durerea de a-și fi pierdut mama faptul că-i este interzis un lucru atât de banal, ca un meniu la McDonald's?

In timp ce intram pe strada pietonală a Brașovului, am numărat în gând banii pe care-i mai aveam în buzunar și-am hotărât că o oprire la McDonald's n-avea să-mi facă o gaură chiar atât de mare în strâmtoratul meu buget.

Am privit spre Tâmpa și i-am arătat culorile aurii în care se îmbrăcase muntele, apoi am spus, ca din întâmplare:

— Precis vrei tu ceva de pe Republicii...

Cum ea a scuturat doar din cap, am insistat:

— Poate c-ar trebui să intrăm la McDonald's... N-am mai fost demult.

A clătinat în continuare din cap:

— Zău că nu vreau nimic, tati. Vreau doar să ne plimbăm.

Am trecut pe lângă McDonald's, am mers fără să ne oprim chiar și pe lângă magazinul de cristale, unde se oprea să admire strălucirile violete ale ametistelor expuse în vitrină.

Nici măcar n-a zâmbit când i-am spus, ca altădată:

— Când o să câștigăm la loto, o să cumpărăm toată vitrina asta numai pentru noi.

Mergea repede, încercând să pară nepăsătoare, spre o țintă numai de ea știută.

Când am ajuns aproape de capătul străzii, am dat să ne întoarcem, dar ea m-a tras ușor de mână:

— Să mai mergem puțin, tati. Vreau să mă uit în vitrină la Modarom.

Pe vremuri, Modarom-ul fusese o clădire emblematică pentru Brașov, unde veneau până și femei din capitală ca să-și cumpere haine. După o vreme, ca tot ce ține de modă, farmecul firmei a trecut și s-a transformat într-un magazin de bijuterii, dar nici așa n-a rezistat prea mult și s-a transformat, apoi, în filiala unei bănci străine. Când banca- mamă a dat faliment, s-a închis și sucursala, iar acum zău că nu mai știam ce anume era acolo.

— Ce au mai deschis la Modarom? am întrebat și speram să nu-mi răspundă că un magazin de jucării, pentru că jucăriile sofisticate din ultimul timp costau, de obicei,

cam cât o jumătate de salariu. Și n-aveam salariul chiar mic.

Insă, cum cu răspunsul a întârziat, m-am oprit și am privit-o întrebător. N-a zis nimic, doar a arătat spre vitrinele luminate ale magazinului, unde, la o primă privire, părea că o mulțime de manechine fixează strada cu ochi goi. Abia când ne-am mai apropiat mi-am dat seama că erau roboți. Am vrut să o smucesc și să ne îndepărtăm, dar, văzându-i privirea rugătoare, am renunțat.

— Știu că nu putem cumpăra unul, tati, dar putem măcar să-i privim?

Cu sufletul îndoit, m-am apropiat, împreună cu ea, de vitrine. La începutul anului școlar, când trecuse în clasa a doua, am avut o lungă discuție pe tema asta, atunci când mi-a spus că toți colegii ei își cumpăraseră câte un robot și cei mai mulți erau folosiți de părinții lor ca să-i ducă și să-i aducă de la școală.

Cu creionul pe-o hârtie, am făcut și refăcut calculele în fața ei. Deși aveam salariu bunicel, când adunam toate cheltuielile, nu mai rămâneam cu aproape nimic. Dar ce-i punea capac era faptul că-i dădeam doamnei Magda, bonei fetiței, 500 de euro, deși singurul lucru pe care-1 făcea era că o lua pe Laura de la școală și-i dădea la prânz de mâncare. Dar eram mulțumit că o găsisem și pe ea, pentru că cele mai multe bone cereau aproape dublu.

— Dacă am lua un robot, am putea renunța la doamna Magda, a propus ea. Robotul lui Sorin îi face și de mâncare și-1 ajută și la lecții.

— Doamna Magda nu știe să mă ajute la lecții, a continuat ea.

Am dat încăpățânat din cap și i-am arătat foaia de hârtie.

— Și nici nu-mi place cum gătește, a supralicitat ea atunci, dar eu am clătinat în continuare din cap. Roboții nu îmi trezeau nicio încredere, deși uneori îmi dădeam seama că exageram cu temerile mele.

Doamna Magda era o bătrână pensionară care abia se putea ajuta pe sine la mers, nicidecum să o ajute pe fetiță la lecții, dar nu aveam deloc încredere să-mi las fetița pe mâna unui robot. Asta cu toate că, pe la orele prânzului, străzile Brașovului se umpleau de roboți care duceau de mână elevii din clasele mici spre casă.

Cu speranța că n-a uitat mica lecție de economie politică, m-am apropiat de vitrinele clădirii rotunde, unde, privind în zare, ni se etalau în toată splendoarea lor roboții. Dacă n-ar fi avut triunghiul roșu de pe frunte, ar fi putut trece foarte ușor drept bărbați adevărați. Probabil că acum erau scoși din funcțiune, pentru că nu făceau nicio mișcare și tocmai din cauza asta atunci când, dând roată vitrinelor, am văzut pe unul dintre ei cum stă comod într-un fotoliu și citește, ne-am oprit uimiți.

Am privit prin vitrine, dar era singurul care părea pornit și am simțit cum fetița mă trage surescitată de mână:

— Tați, privește! Mi-a făcut cu ochiul.

Mi-am întors privirea spre robotul care lăsase cartea pe marginea fotoliului și se uita la noi zâmbitor. Am pri-

vit și eu cartea, curios. Deși lumina bătea dintr-o parte, se vedea clar titlul, scris cu litere aurii, al celei mai citite cărți din lume - *Biblia.*

Nu am apucat să mă mir prea mult de asta, pentru c-am văzut un afiș așezat chiar la baza fotoliului, care anunța, cu litere mari, că robotul se vinde cu o reducere de 50% și inima mi-a tresărit: dacă prețurile roboților erau tot cele din ziua când efectuasem cu Laura calculele, un robot la jumătate din preț ar fi fost accesibil chiar și pentru noi.

— Tați, nu vreau să cumpărăm niciun robot, dar putem măcar să intrăm și să-i vedem?

Am strâns-o în brațe fără să spun nimic, sub privirea curioasă a robotului și, în cele din urmă, am intrat în magazin.

Așa cum mă așteptasem, era gol. Noi eram singurii clienți, lucru normal până la urmă, ținând seama că roboții nu erau lucruri pe care să ți le cumperi în fiecare zi.

Am fost întâmpinați de un vânzător între două vârste, care ne-a poftit, cu un gest larg, să privim în jur la multitudinea de roboți așezați peste tot, asemeni unor manechine.

înainte de a apuca să spună ceva, Laura, cu o dezinvoltură pe care nu i-o cunoșteam, l-a întrebat pe vânzător:

— Nu vă supărați... pot să mă duc să mă uit la el?

Și, deși îi spusesem de nenumărate ori că nu e frumos să facă așa ceva, degetul ei arătător se ațintі spre robotul amator de lectură, din vitrină.

— Sigur că da, domnișoară... - îi zâmbi larg vânzătorul. Poți chiar să iei loc lângă el, dacă vrei. Fotoliul e destul de mare să vă încapă pe-amândoi. Robby, fă-i loc domnișoarei lângă tine, strigă spre robot și acesta luă *Biblia* de pe marginea fotoliului și-i arătă Laurei locul de lângă el.

Cu o grabă suspectă, fetiță uită de noi și se așeză lângă robot. N-am avut timp să privesc mai mult, pentru că vânzătorul mă pofti să iau loc la o masă și scoase un dosar.

— Văd că fetița dumneavoastră e interesată de Robby, așa că am să vă arăt ce oportunitate minunată ar fi pentru dumneavoastră dacă l-ați cumpăra.

— Nu sunt hotărât să cumpăr vreun robot. Am venit doar să ne uităm...

Am privit amândoi spre fetița și spre robotul care păreau prinși într-o discuție animată, dar erau totuși prea departe pentru a auzi ce-și spun.

Vânzătorul clătină cu îndoială din cap, dar nu spuse nimic și eu am întrebat:

— Am văzut că acela se vinde cu cincizeci la sută reducere. E defect, cumva?

— Nici vorbă, se apără vânzătorul. Aș zice că dimpotrivă... e vorba de un robot dintr-un lot experimental, cu multiple îmbunătățiri. L-am primit săptămâna trecută din Israel...

M-am încruntat. Nu pricepeam, așa că am întrebat:

— Păi, dacă este atât de bun, de ce-l vindeți la jumătate din preț?

Vânzătorul ridică din umeri și arătă spre robot, apoi întrebă:

— Ați văzut ce carte citește?

— Mi s-a părut că e *Biblia.*

— Chiar *Biblia* e. Și asta explică totul.

Am privit spre robot, apoi iar spre vânzător și-am spus:

— Iertați-mă, dar tot nu înțeleg.

— E simplu, spuse trist vânzătorul. Robotul care citește *Biblia* a devenit un fel de vedetă în oraș și vestea a ajuns până la Episcopie. Am fost vizitați deja de un protopop și un episcop și, în curând, ne așteptăm ca și Preafericitul să ne onoreze cu prezența lui, ca să ne certe. Protopopul ne-a explicat clar că un robot care citește *Biblia* este o blasfemie și un lucru urât în fața lui Dumnezeu, așa c-ar fi mai bine să scăpăm de el.

Scăzu și mai mult vocea și se aplecă spre mine:

— Dacă nu-l vindem până la vizita Preafericitului, vom fi nevoiți să-l dăm la casare, pentru că nu-l putem retuma nici fabricii producătoare, datorită contractului semnat la achiziționare.

Am privit spre robot și spre Laura, care păreau că se înțeleg foarte bine, și-am întrebat:

— Păi de ce nu-i interziceți, pur și simplu, să mai citească așa ceva?

Vânzătorul oftă și ridică din umeri:

— Pentru că luna trecută, România tocmai a semnat „Declarația privind drepturile și libertățile roboților".

Am rumegat bine informația, mai ales că citisem și eu câte ceva despre ea, apoi am întrebat:

— Și de ce credeți că mi-ar conveni să cumpăr un robot care citește toată ziua *Biblia?* Chiar dacă-l iau la jumătate de preț...

— Nici vorbă de așa ceva, domnule. Dacă-l cumpărați, o să vedeți ce conține contractul: ordinele și necesitățile familiei dumneavoastră au prioritate, iar dacă-i rămâne timp liber, va putea să citească și din *Biblie.* Dacă nu-i rămâne timp, asta e...

Dinspre fotoliu s-a auzit râsul cristalin al fetiței și mi-am adus aminte că de multă vreme n-o mai auzisem râzând cu atâta veselie. Râsul acela m-a determinat să fac orice efort ca să-i cumpăr robotul, dar în fața vânzătorului am păstrat aceeași figură nehotărâtă.

— E un robot multifuncțional, continuă el să-și laude marfa. Poate lucra, la fel de bine, în grădină și efectua micile reparații casnice, ca să nu mai vorbesc de cele un milion de rețete pe care le are înglobate în memorie. Soția dumneavoastră va fi încântată, fără îndoială...

— Soția mea e moartă de peste un an, i-am comunicat sec.

— Condoleanțe, domnule. Asta înseamnă că vă poate fi de ajutor cu atât mai mult, pentru că, nu numai că știe rețetele, dar le și poate pregăti. Spre deosebire de alți roboți, ăsta chiar știe să curețe ceapă, morcovi și cartofi și să pregătească o mâncare pe cinste.

Se aplecă peste masă și, calculând repede, spuse:

— Uitati-vă aici! Dacă vreți cu adevărat să-l luati, aveți de plătit doar o rată de 300 de euro pe lună și în trei ani ați scăpat de griji.

Văzându-mă ezitând, scoase ultima carte:

— Pentru că vă văd interesat, uite cum propun să facem: semnăm acum un contract de închiriere de o săptămână, pe o sumă simbolică - să zicem, un euro pe zi - și, dacă nu vă place cum se comportă în aceste șapte zile, îl aduceți înapoi fără nicio problemă.

Am privit spre fetiță cum se uita la robot cu ochii strălucind și aveam o bănuială că robotul n-avea să mai vadă Modarom-ul decât pe dinafară, în zilele când urma să o plimbe pe fiică-mea.

In cinci minute, contractul de închiriere fu semnat și, după ce am plătit cei șapte euro, m-am apropiat de cei doi de pe fotoliu.

— Mergem? am întrebat și Laura și-a ridicat ochii plini de speranță spre mine.

Am zâmbit și-am spus:

— Deocamdată îl luăm pentru șapte zile și, dacă se comportă bine, o să-l păstrăm de tot.

In timp de fetița mea mă îmbrățișa bucuroasă, simțind privirile ușor amuzate ale robotului ațintite asupra mea, am precizat, ușor rușinat:

— Vreau să spun... dacă vă înțelegeți bine...

— O să ne înțelegem, tati, ai să vezi că o să ne înțelegem.

Am ieșit în lumina puternică de-afară și, cu o ușoară urmă de gelozie paternă, am văzut cum fetița mea apucă degetul mijlociu al robotului, exact cum făcuse până atunci cu mine, și o pornesc înaintea mea. Preț de o clipă, mi-a fost frică să nu pară caraghioși, dar apoi, văzând mulțimea de copii din clasele mici cum merg ținând de mână robotii, mi-am dat seama că în curând ar fi devenit ea caraghioasă dacă nu ar fi avut un robot pe care să-1 țină de mână.

* #

Drumul spre casă a durat mai mult decât altădată, și asta pentru că Laura se oprea încântată la fiecare vitrină de pe strada Republicii, care ne atrăsese atenția altădată. Mergeam cu un pas în urma lor și aproape că nu-mi venea să cred cum se schimbase viata noastră în doar câ- ♦
teva minute. Privind la fetița care sporovăia încântată cu Robby, mi-am dat seama că făcusem o mare nedreptate prin refuzul meu încăpățânat de a accepta roboții în viața noastră. Când am ajuns acasă, am deschis portița care ducea spre curtea prin care aș fi vrut să trecem cât mai repede, ca să nu se vadă cât este de neîngrijită. Laura era obișnuită cu ea așa cum era, iar Robby nu părea să bage de seamă.

Deși eram curios să văd cum se va integra robotul în viața noastră, trebuie să admit că a făcut-o mai ușor decât

mi-aș fi închipuit. După ce-am intrat, iar Laura și-a aruncat într-un colț ghiozdanul și s-a schimbat de uniformă, Robby ne-a întrebat:

— Doriți să vă pregătesc ceva de mâncare?

Văzând că nu spunem nimic, deși răspunsul nostru era mai mult decât evident, Robby păru să zâmbească ușor și întrebă iar:

— Aveți vreo preferință sau mă lăsați să improvizez? Am schimbat o privire lungă cu fetița, apoi am spus: — Dă-i drumul și simte-te ca acasă, Robby. Uimește-ne! După ce-a intrat în bucătărie, Laura și cu mine am schimbat o privire complice. Chiar să fi vrut, robotul n-ar fi avut cu ce să ne uimească, fiindcă n-avea ingredientele necesare. De obicei cumpăram cele necesare mesei în drum spre casă, dar, luați cu Robby, azi uitasem s-o facem. Iar cămara noastră era destul de spartan dotată cu provizii. Mâncarea noastră de bază erau cartofi prăjiți cu ochiuri, pe care o asezonam, de fiecare dată, cu o salată de legume. Nici doamna Magda nu era cu mult mai creativă când venea vorba de mâncare. La meniul obișnuit mai adăuga, din când în când, o supă la plic, gătită rapid.

L-am auzit trebăluind cu zgomot prin bucătărie și, înainte de-a apuca să ne plictisim, a apărut c-un castron din care ieșeau aburi apetisanți.

— Supă de rață cu găluște, a anunțat el cu mândrie, așezând castronul în fața noastră, cu gesturi de mare șef de sală.

A adus și două farfurii și le-a umplut cu mișcări de expert, apoi a spus:

— Dacă doriți, pentru confortul dumneavoastră, pot să-mi pun și eu o farfurie și să iau loc lângă dumneavoastră, dar... dacă nu vă supărați, aș prefera să mă ocup de desert.

Văzând că nu răspundem, a dat să intre iar în bucătărie, dar l-am oprit:

— Robby... unde ai găsit carne de rață?

Nu știam să mai avem așa ceva în frigider, dar parcă nici nu-1 vedeam pe robot fugărind rațele vecinilor ca să ne facă nouă rost de mâncare.

Robby zâmbi îngăduitor și spuse:

— In congelator am mai găsit o jumătate de rață. Am verificat-o și era încă în termenul de garanție.

A mai așteptat câteva momente, apoi, văzând că nu mai spunem nimic, s-a întors iar în bucătărie, lăsându-ne să savurăm supa.

— Chiar dac-ar fi vorba numai de supa asta și robotul nostru tot își merită fiecare bănuț dat pe el, am spus după o vreme. Supa asta chiar e minunată!

Ferm convins de asta, am considerat că merită să-l laud, mai ales că vedeam cum ochii fetiței mele se luminează la orice laudă adusă robotului, de parc-ar fi fost meritul ei personal. Și-apoi, la urma urmei, poate chiar așa era.

Felul doi a fost un adevărat festin: piept de rață cu portocale.

— Din aceeași rață, explică Robby, în timp ce tăia cu dexteritate carnea de pe platou, aranjând-o artistic în farfuriile noastre.

— In mod normal, n-aș recomanda ca și felul întâi și felul doi să fie preparate din același tip de carne, dar rața, prin textura ei deosebită, se pretează la așa ceva. Ca să nu mai zic că n-am găsit altceva...

— Am înțeles, am spus eu, cu ochii la feliile de carne așezate în fața mea. De mâine îți dau bani și-am să te rog pe tine să te ocupi de aprovizionare.

— Vă mulțumesc, domnule, spuse el, apoi ne-a lăsat în pace, să-i degustăm capodopera culinară, îndreptându-se iar spre bucătărie, de unde reveni, după câteva minute, aducând un platou cu clătite.

— Dulceață pentru clătite n-am găsit decât de afine și de nuci verzi. Vă las pe dumneavoastră să alegeți.

Am privit spre fetiță și, de comun acord, am ales afinele. Nu mai auzisem de clătite cu dulceață de nuci verzi și nu eram dispus să le încerc tocmai atunci. Robby a simțit parcă reținerea mea și, în timp ce punea cu dexteritate dulceața în clătite, împăturindu-le, a început să explice:

— Știu că vi se pare curioasă asociația dintre clătite și dulceața de nuci, dar în Turcia și Azerbaidjan sunt renumite și vă recomand să încercați data viitoare.

Am încuviințat, cuprins de o ușoară somnolență:

— Promit să le încercăm, Robby, dar acum ar fi bine să taci, pentru că nu sunt sigur că te mai putem urmări...

Robotul se înclină politicos și începu să strângă masa în liniște. Nici eu, nici Laura nu spuneam nimic, dar schimbam priviri apreciative între noi, când credeam că robotul nu ne poate vedea.

Puțin mai târziu, în cursul după-amiezii, după ce fetița își terminase de făcut lecțiile, robotul s-a apropiat de mine. Stăteam pe terasă și mă bucuram de ultimele raze ale soarelui, în timp ce încercam să lucrez pe laptop.

Așteptă un timp în liniște, apoi profită de un moment de pauză și vorbi:

— Poate n-ar trebui să vă spun asta, dar adevărul este că mă simt bine în familia dumneavoastră și aș vrea să pot rămâne aici.

L-am văzut că ezită și l-am îndemnat să continue.

— L-am auzit pe șeful de magazin spunându-i vânzătorului că poate merge cu reducerea până la 40% din prețul inițial, numai să scape de mine până vin iar cei de la biserică. Cred că informația asta v-ar putea fi de folos în obținerea unui preț mai bun...

Intr-adevăr, mi-a fost de folos. A doua zi am cumpărat robotul la doar 40% din prețul din ofertă și-am renunțat la serviciile doamnei Magda.

sfc ijs

Robby s-a integrat în familia noastră mai bine decât aș fi putut spera. Mărturisesc că la început am fost tentat să

mă țin după ei câteva zile, dar am renunțat după prima zi, când robotul mi-a explicat că are un program sofisticat de recunoaștere a persoanelor, chiar și pe baza unor imagini parțiale. Programul era implementat pentru a sesiza o eventuală tentativă de răpire, prin recunoașterea fețelor care apar în mod repetat pe traseul lor. Cu atât mai mult, robotul recunoștea o față aflată deja în baza lui de date. Nu s-a pronunțat niciun nume, nu s-a spus nimic mai mult, dar eu, pricepând despre ce anume e vorba, m-am lăsat păgubaș să o mai fac pe detectivul.

Totuși, o discuție pe această temă a avut loc chiar în zilele următoare, când, dorind să-mi iau un pahar cu suc, l-am găsit în bucătărie, unde citea concentrat *Biblia.*

A pus repede cartea deoparte și s-a ridicat politicos în picioare, cât timp eu mi-am băut sucul.

— Robby, aș vrea să discut ceva doar cu tine, dar poate că ar fi mai bine să mergem afară. N-aș vrea să ne audă fetița.

A lăsat *Biblia* pe masă și m-a urmat în mica grădină din spatele casei. Era o grădiniță de doar câteva zeci de metri pătrați, cu un pământ mai degrabă nisipos, în care soția încercase, când încă mai trăia, să cultive câteva legume și un strat de trandafiri. Planta trandafiri de toate culorile și soiurile, astfel că aducea zilnic câte un buchet din straturile ei, pe care îl punea într-o vază, în sufragerie. Era, într-un fel, amprenta ei și, când ajungeam acasă și mă întâmpina mirosul proaspăt de trandafiri, știam că totul era

în regulă. Chiar și acum, deși erau neîngrijiți, tot se mai ițea de ici, de colo, câte un trandafir târziu, pregătit parcă să înfrunte vitregiile toamnei. Unul galben, deși era pe jumătate ofilit, se ridicase cu o palmă deasupra celorlalți, parcă hotărât să înfrunte de unul singur toamna.

Văzând că privesc spre straturile de trandafiri năpădite de buruieni, Robby spuse:

— Dacă vreți, mă pot ocupa de grădină... să o aduc într-o stare acceptabilă. Anul ăsta nu voi reuși să fac mare lucru, dar la primăvară n-o să mai recunoașteți...

Am privit spre casă, dar ușa de la intrare rămânea închisă, semn că fetița încă nu ne simțise lipsa, preocupată de jocul ei în rețea, cu colegele de clasă.

— Poți să faci și asta, Robby, dar nu de asta te-am adus aici. Vreau să te întreb dacă nu cumva, din cauza credinței tale, poate apărea vreo contradicție între ceea ce simți și ceea ce ai putea fi obligat să faci.

Robotul mă privi serios, drept în ochi, apoi ridică din umeri:

— Mi-e teamă că nu vă înțeleg, domnule.

Am încercat să-mi ordonez ideile care mă frământau de câteva zile și-am spus, în cele din urmă:

— Uite, din ce am aflat eu despre oamenii evlavioși, știu că sunt buni la suflet și iertători cu semenii lor...

— în general așa este, domnule, spuse robotul, dar tot nu părea foarte lămurit.

— Mă întreb dacă și la roboți e valabil principiul

— Cred că da, domnule. Dar tot nu înțeleg.

Am privit iar spre casă și, cum nu se vedea nicio mișcare, am continuat:

— Păi, mă gândesc că, dacă vreodată fetița mea este în pericol din cauza vreunui om, nu cumva tu, împins de bunătatea ta creștină, ai ezita să sari în apărarea ei din cauza convingerilor tale religioase... știi... din grija de a nu-i face rău acelui om...

Hohotul de râs al lui Robby mi s-a părut de-a dreptul uman. O clipă chiar am crezut că vrea să mă bată liniștitor pe umăr, dar în cele din urmă, după ce s-a oprit din râs, a redevenit serios:

— în niciun caz nu s-ar putea întâmpla așa ceva, domnule. Și știți de ce?

Am clătinat din cap, iar el a continuat:

— Chiar și cel mai zelos credincios își aduce aminte de vorbele Domnului nostru Iisus Hristos: *„Să dăm Cezarului ce-i al Cezarului"* și, de obicei, le și respectă...

Cum relația mea cu Biserica era mai degrabă formală, genul ăsta de exprimare îmi era complet necunoscut și probabil că se vedea pe fața mea, pentru că Robby a adăugat:

— La un moment dat, pentru a-l pune în încurcătură pe Iisus, fariseii au venit și l-au întrebat: *„învățătorule, ce crezi? Se cuvine sau nu să plătim tribut Cezarului?"* Iisus, care îi cunoștea bine, i-a întrebat: *„Pentru ce vreți să mă ispitiți, fățarnicilor?", „Arătați-mi banul de aur pe care îl folosiți ca să plătiți tributul!"* Aceștia i-au adus un ban de aur care avea

gravat pe o parte chipul Cezarului și i-a întrebat: *„Al cui este chipul de pe această monedă? — Al Cezarului, Invățăto- rule."* Și El le-a răspuns așa: *„Dați atunci Cezarului cele ce sunt ale Cezarului și lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu."*

Robby a rămas tăcut, așteptând ca cele spuse de el să mă pătrundă și, într-un fel sau altul, să mă limpezească, dar mie pilda asta, pe care mi-o aminteam vag din clasele mici, când încă mai făceam religia la școală, nu mă liniști absolut deloc.

Am ridicat din umeri și i-am spus:

— Tot nu înțeleg. Din câte-mi aduc aminte din explicațiile profesoarei mele de religie, asta însemna că oamenii trebuie să-și plătească mai întâi impozitele și abia pe urmă celelalte obligații către biserică. Cu ce ar ajuta-o asta pe fata mea dacă ar fi atacată?

— Nici vorbă, spuse Robby abrupt și parcă puțin supărat. Este o explicație simplistă și simplificatoare. De fapt, înseamnă că „cele ale Cezarului" se referă la lucrurile lumești, care trebuie și ele îndeplinite pentru că trăim în mijlocul lumii, dar asta fără a-1 uita pe Dumnezeu. Adică, deși porunca a șasea spune *„Să nu ucizi!'',* vreau să fiți convins că n-aș ezita nici măcar o clipă să ucid pe cineva dacă i-ar pune viața Laurei, sau pe-a dumneavoastră, în primejdie. Aș lua asupra mea păcatul ăsta...

Tăcu preț de câteva clipe lungi, apoi adăugă aproape în șoaptă:

— De fapt, cred că asta ați vrut să mă întrebați, de la bun început.

Am încuviințat tăcut din cap și ne-am întors în casă, unde Laura fredona, învârtindu-se bucuroasă prin cameră, cu caietul de aritmetică în brațe.

— Să știi, tati, că metoda lui Robby, prin care m-a pus să desenez pătrățele și dreptunghiuri ca să rezolv problemele, este minunată... absolut minunată.

Robby a ridicat din umeri și-a spus:

— Pentru copiii mici se pare că este mult mai ușor să asocieze numerele formelor geometrice. O să-i prindă bine și mai târziu, când o să treacă la geometrie.

Cum n-am spus nimic, s-a înclinat și-a plecat spre bucătărie, pregătindu-se iar să ne regaleze cu ceva feluri de mâncare exotice. Exotice pentru felul nostru modest de-a mânca, până să apară el în viața noastră.

* # *

Și existența a început să ni se organizeze încetul cu încetul, sub influența discretă a lui Robby. Multe lucruri am început să le facem altfel, fără îndoială mai bine și mai ordonat, astfel că am câștigat o mulțime de timp suplimentar pe care să-l petrec cu fetița.

Din vechea mea spaimă, că religia îi va consuma robotului prea mult din timpul pe care ar fi trebuit să-l dedice nouă, n-a mai rămas nici urmă. E adevărat că l-am surprins

de câteva ori, noaptea, când mă duceam în bucătărie să-mi pun un suc sau un pahar cu lapte, stând pe un scaun și citind din *Biblia* lui. Odată, în timp ce așteptam să mi se încălzească laptele, l-am întrebat:

— Cum se poate ca tu, care ai în memoria ta un milion de rețete din toată lumea, nu ți-ai putut găsi un colțișor în care să memorezi *Biblia,* dacă tot îți place atât de mult s-o citești?

A zâmbit așa cum făcea când era nevoit să-mi explice un lucru care lui i se părea foarte evident, apoi a spus:

— Să știți că am memorat zeci de traduceri din *Biblie,* am memorat *Tora,* chiar și *Coranul.* Deci, practic, n-aș avea niciun motiv să-i mai recitesc versetele. Nu știu prea bine cum să vă explic, dar îmi dă o stare de bine și, atâta vreme cât nu vă deranjează sau nu impietează asupra sarcinilor mele uzuale, aș prefera ca, din când în când, să mai citesc din ea.

Am dat din cap aprobator, dar eram frământat de altă problemă și, în cele din urmă, l-am întrebat:

— De fapt, încă de la început am fost curios să aflu: cum s-a stârnit în tine această... credință, ca să zic așa.

Robotul ascunse *Biblia* în buzunarul de la piept, apoi vorbi:

— Să știți că nu sunt nici eu foarte bine lămurit, dar, încă de la primele programe încărcate, mi-am dat seama că sunt un model experimental. Ce anume au dorit să experimenteze prin mine proiectanții mei nu am aflat, dar

nici nu am fost foarte curios, pentru că imediat ce mi-a fost implementată *Biblia,* mi-am dat seama că mă recunosc în ea.

Cred că, fără să vreau, am ridicat întrebător din sprâncene, dar robotul nu a mai spus nimic, așa că, în cele din urmă, l-am chestionat:

— Poți fi puțin mai explicit: din câte îmi aduc aminte, în *Biblie* sunt pomenite sute, dacă nu cumva mii, de persoane.

Robotul plecă ochii și spuse cucernic:

— E vorba de Domnul nostru Iisus Hristos.

Mi-am făcut de lucru la cuptorul cu microunde, dar laptele meu se răcise, așa că l-am mai pus un minut la încălzit și abia apoi l-am întrebat:

— Ți-ai dat seama că tu ești Iisus Hristos?

— A, nu, nici vorbă! negă vehement. Mi-am dat seama că eu sunt la fel ca Domnul nostru Iisus Hristos. Adică eu sunt Mesia, cel așteptat de evrei.

Clopoțelul cuptorului cu microunde sună, dar am rămas cu mâna întinsă auzind răspunsul robotului și mi-am adus aminte de reținerea bunicului meu de a cumpăra lucruri ieftine. „Lucrul ieftin, musai să aibă vreo hibă, nepoate, că dacă ar fi lucru de treabă, vânzătorul ar ține la preț!" In sinea mea mă gândeam deja la o modalitate de a anula contractul de vânzare-cumpărare, când robotul, de parcă ar fi ghicit ce e în mintea mea, spuse:

— Știu că pare greu de crezut, dar sunt prea multe coincidențe: sunt fabricat în anul și ziua în care bătrânii ra-

bini ai Israelului au profețit apariția unui nou Mesia, sunt născut, mă rog, fabricat, în Israel și, în afară de asta, pot înfăptui miracole. Iar rabinii, în profeția lor, nu au spus nimic despre natura acestui Mesia.

— Poți înfăptui miracole? Ce miracole ai înfăptuit tu până acum?

— Niciunul, domnule, pentru că nu a fost nevoie. Dar simt că pot face asta.

— Simți că poți face asta, l-am îngânat eu zeflemitor, deși n-aș vrut să îi vorbesc pe tonul acela. Tu te gândești că, de fapt, toate gândurile și speranțele tale nu sunt altceva decât mici diferențe de potențial din mintea ta cuantică?

M-a privit cu înțelegere și mi-a răspuns:

— Ca și în cazul dumneavoastră, domnule. Sau al celorlalți oameni sau roboti.

J >

Efectiv, nu știam cum să procedez și simțeam că problema mă depășea.

Cred că robotul și-a dat seama de asta, pentru că a spus:

— Nu ar trebui să fiți îngrijorat, pentru că, așa cum am mai zis, datoria mea în momentul de față se îndreaptă spre dumneavoastră și spre familia dumneavoastră. Singurul lucru pe care am să vă rog să îl îngăduiți este ca, din când în când, să citesc din *Biblie.*

— OK, nicio problemă, am spus eu și mi-am luat în cele din urmă laptele din cuptor.

L-am băut sub ochii blânzi ai robotului, apoi am urcat spre dormitor, nu înainte de-a arunca o privire în dormi-

torul fetiței, care dormea neîntoarsă în patul care îi rămăsese mic. Cât de curând va trebui să-i schimb patul cu unul mai mare, m-am gândit chiar înainte de-a adormi, dar a doua zi au apărut alte probleme, care m-au făcut să uit cu totul de pat.

Când am venit de la muncă, Robby mă aștepta în fața ușii de la intrare. Intrigat, pentru că nu se mai întâmplase până atunci așa ceva, am dat să-l întreb dacă se întâmplase ceva, dar Robby a dus discret un deget la buze și mi-a făcut semn să mergem în grădina din spatele casei.

— Nu s-a întâmplat nimic deosebit, a spus el de îndată ce-am fost destul de departe de casă. Fetița își face lecțiile, dar eu am vrut să vă întreb ceva și să nu audă ea. Totuși, ceva s-a întâmplat și nu știu cum să reacționez, așa că am zis că mai bine vă întreb pe dumneavoastră.

Ne-am depărtat ceva mai mult și, când am ajuns lângă straturile de trandafiri, m-am oprit brusc. De unde zilele trecute un singur trandafir galben, aproape ofilit, scotea capul dintre frunze, acum părea că o întreagă explozie de trandafiri roșii și galbeni ne întâmpină. Și, sub frunze, alți boboci se pregăteau să înflorească. La naiba, era deja în noiembrie și dinspre Tâmpa, în câteva dimineți, veniseră pale înghețate de vânt care aduseseră cu ele și primii fulgi de zăpadă.

M-am oprit și am dat câteva tulpini de trandafiri la o parte, curios să pot privi mai bine la rădăcină, dar nu aveam ce să văd mai mult decât atât. Toate straturile ară-

tau de parcă am fi fost în plin iulie. Din câte îmi aminteam, nici în cei mai buni ani soția mea nu reușise să-i facă să arate așa.

M-am întors spre Robby și l-am întrebat:

— Ce îngrășământ ai folosit? Niciodată straturile astea n-au arătat așa de bine...

Cum robotul tăcea, părând vinovat, l-am întrebat iar și mi-a răspuns în cele din urmă:

— Niciun îngrășământ, domnule. Pur și simplu, m-am rugat lui Dumnezeu să-și arate Slava lui asupra acestor trandafiri.

Cum nu-mi venea nimic în minte să spun, după o scurtă pauză, robotul continuă:

— Mă plimbam zilele trecute cu fetița în grădină și s-a oprit tristă în fața straturilor de trandafir și a spus că atunci când trăia mama ei, toate florile erau înflorite și arătau vesele.

L-am privit cercetător și-a ridicat din umeri:

— M-a copleșit tristețea ei și nu m-am putut abține. M-am rugat lui Dumnezeu...

— Da, am auzit, l-am întrerupt eu sarcastic. L-ai rugat să-și reverse Slava Lui asupra acestor bieți trandafiri... Acesta, probabil, vrea să fie unul din miracolele de care vorbeai.

M-am lăsat în genunchi în fața unui trandafir și-am săpat ușor la rădăcina lui. Pământul era călduț, dar nici el și nici ceilalți la care am căutat nu avea vreo țeavă prin

care să vină apă caldă, care ar fi explicat această ciudată înflorire târzie.

M-am întors spre robot:

— Cum ai făcut asta, Robby?

Ușor exasperat, robotul a ridicat din umeri și-a zis:

— V-am spus, domnule. Tristețea fetiței m-a impresionat așa de tare, că m-am rugat lui Dumnezeu să-și reverse Slava Lui...

Am ridicat mâna și i-am făcut semn să se oprească:

— De asta m-ai chemat în grădină?

Robotul păru puțin mai rezervat când răspunse:

— Nu, domnule...

Fiindcă am avut impresia că nu știe cum să continue, i-am făcut semn să spună mai departe, pregătit în sinea mea pentru orice.

— După partida de volei de ieri, știți că i-a recomandat medicul mișcare, am venit aici, în grădină, să-i arăt trandafirii. A rămas încântată de ei...

— Te cred și eu...

— Apoi s-a dus în spatele grădinii - acolo unde e movi- lița aceea - și-a început să plângă.

Am ridicat din umeri:

— Da, știu povestea... am avut până acum câteva luni un câine lup, tare vioi și neastâmpărat, pe care l-a călcat o mașină într-o zi, pentru că mereu ieșea din curte în lipsa noastră. Când am venit de la muncă, l-am găsit mort în fața porții. A fost zdrobit aproape în întregime și l-am în-

gropat acolo, în spatele grădinii. Și știu că Laura, când își aduce aminte de el, merge și mai varsă câteva lacrimi. Nu știu dacă a fost o idee bună să-l îngrop acolo... cineva mi-a spus că, dacă l-aș fi dus de la bun început la cimitirul animalelor, fetița ar fi uitat mai repede de el.

M-am îndreptat spre casă, dar m-am oprit brusc când mi-am dat seama că, de fapt, Robby tot nu-mi spusese despre ce anume e vorba și din ce motiv m-a chemat în grădină, departe de urechile fetiței, așa că m-am întors spre el și l-am întrebat:

— Tot nu mi-ai zis, până la urmă, ce voiai să-mi spui?

Cum ezita să vorbească, i-am comandat:

— Spune.

Plecă ochii și răspunse aproape în șoaptă:

— Cred că am făcut o greșeală și nu știu cum s-o repar...

L-am privit nedumerit și l-am încurajat:

— Păi, spune despre ce e vorba și hai s-o reparăm amândoi.

M-a privit plin de speranță și-a început să vorbească.

— Când am văzut-o pe Laura cu ochii în lacrimi, prăbușită peste mormântul câinelui ei, mi s-a făcut milă și...

S-a întrerupt și pe mine m-a trecut un fior, apoi l-am întrebat mai aspru decât aș fi dorit:

— Ce-ai făcut, Robby?

Umerii i s-au prăbușit și el m-a privit spășit:

— Mi s-a făcut milă de fetiță și i-am promis că o să-i readuc câinele la viață.

M-am cutremurat îngrozit:

— Cum ai putut să-i promiți așa ceva? Îți dai seama ce-ai făcut?

Robby încuviință trist din cap, apoi spuse:

— Da, domnule, îmi dau seama. N-ar fi trebuit să-i promit asta până nu vă întreb pe dumneavoastră mai întâi. Din cauza asta nici n-am vrut să-1 readuc la viață până nu veniți dumneavoastră, deși fetița e foarte nerăbdătoare, dar i-am spus că trebuie să ne dați mai întâi acordul. Nu vreau, cu niciun preț, să vă subminez autoritatea...

Despre ce naiba vorbea robotul ăsta? Eu îmi făceam griji pentru dezamăgirea bietei fete când va vedea că robotul promite prostii, iar el își făcea griji să nu-mi submineze autoritatea!

M-am îndreptat cu pași hotărâți spre casă și i-am spus:

— Robby, nu te mai prosti. Una e să faci să înflorească un strat de trandafiri și alta să aduci la viață un câine călcat de mașină și îngropat acum trei, ba poate chiar patru luni.

La intrarea în casă, Robby s-a oprit și mi-a spus:

— Cu credință și cu ajutorul Slavei lui Dumnezeu sunt sigur că voi putea aduce acest câine la viață. De dumneavoastră depinde dacă-mi veți permite să fac asta sau nu.

Am intrat, în timp ce analizam cu rapiditate dilema: dacă nu-i dădeam voie, mă transformam automat într-un monstru de părinte care nu ține seama de dorințele fetiței

lui, dar dacă mă pretam la mascarada asta, cine știe la ce dezamăgiri și traume aveam s-o supun pe fetiță.

In casă, Laura mi-a sărit în brațe, bucuroasă cum n-o mai văzusem de-o grămadă de vreme:

— Tați, tati! Ai auzit că Robby poate să-1 aducă pe Rex la viață? Te-am așteptat, pentru că a spus că trebuie să ne dai mai întâi tu voie. Tati, nu-i așa că ne dai voie?

Am privit în ochii plini de viață ai fetiței mele. Doamne, câtă dezamăgire voi fi nevoit să citesc în curând în ei. Dar, cum se punea problema, nu aveam decât o opțiune, așa că am zis:

— Sigur că da, îngerașule...

Mi-a venit să-mi dau peste gură, convins că prea multe cuvinte cu înțeles religios, pe care aveam să le regret în curând, s-au spus în ultima vreme în casa noastră. Am privit cum fetița fuge și-l ia pe robot de mână, apoi n-am avut de făcut altceva decât să merg în urma lor până la șopron, de unde Robby a luat un târnăcop și-o lopată și am plecat spre grădină, sub cerul plumburiu al toamnei.

Locul unde fusese îngropat Rex era destul de nisipos, nu degeaba se numea strada pe care locuiam „a Nisipului", așa că, în numai câteva minute, Robby, folosindu-se de târnăcop și de lopată, degajă groapa și ajunse la prelata în care fusese îngropat câinele.

— încet, Robby, să nu-1 doară, șopti fetița, iar robotul se aplecă peste mica groapă și îndepărtă ultimele rămășițe de nisip de pe prelată, cu mâinile făcute căuș.

— E îngropat de câteva luni... ar fi trebuit să miroasă, am spus eu și m-am aplecat peste groapă, să simt mai bine, dar nu venea decât un iz de pământ reavăn.

Robby se ridică în picioare lângă groapă și spuse:

— Așa i-a spus și Marta lui Iisus când acesta s-a apropiat de mormântul lui Lazăr: *„Doamne, stai mai departe că de-acum miroase, este îngropat de-a patra zi. Iar Iisus i-a răspuns Martei - nu ți-am spus că de vei crede, vei vedea Slava lui Dumnezeu?"*

A scos dintr-un buzunar *Biblia* mică din care citea de obicei și, ridicând ochii spre cer, a spus cu o voce solemnă:

— Doamne, eu știu că tu întotdeauna mă asculți, dar, de dragul celor din jurul meu, ca să creadă că Tu M-ai trimis, arată-ți Slava Ta asupra acestui dobitoc nevinovat.

Robotul își plecă evlavios ochii în jos, iar eu am privit în jur. Nu se vedea nicăieri nicio lumină și niciun fel de Slavă, deși nu știam prea bine cum ar fi putut arăta ea. In schimb, din groapă se auzi un scâncet ușor și, înainte de-a putea s-o opresc, Laura a sărit în groapă și a desfăcut cu gesturi febrile prelata de pe câine. O clipă, amintindu-mi masa informă de carne zdrobită pe care eu însumi o așezasem în prelată, am fost tentat să întind mâna s-o opresc, dar, în aceeași clipă, de sub pânza dată la o parte de fetiță, apăru capul câinelui. Arăta puțin ametit, dar apoi se eliberă singur și sări pe marginea gropii, lătrând vesel.

Pentru câteva clipe, în grădină nu se mai auzi nimic altceva decât râsul vesel al fetiței și lătratul

Robotul se așeză în genunchi, la marginea gropii, și începu să se roage în tăcere.

In cele din urmă fetița, Robby și câinele se îndreptară spre casă. Am rămas singur în grădină. Din norii plumburii au început să cadă primii fulgi de zăpadă. Erau mari și alunecau alene spre pământ. I-am privit fascinat o vreme și în cele din urmă am luat lopata și am început să arunc pământul nisipos în groapă. Știam că nu este așa, dar aveam în sinea mea impresia că, dacă acopăr urmele, atunci când voi termina, totul va fi la fel ca înainte. Dar privind spre vârtejurile dese de ninsoare care se grăbeau să ascundă pământul nisipos, mi-am dat seama că, de acum, nimic nu va mai fi ca înainte.

Cristale

de Laszlo Tarko

— Poliedru Asimetric, nu crezi că acum e puțin mai cald decât în urmă cu un minut?

— Mmmm, nu mi se pare. De ce ar fi mai cald? Suntem departe de orice stea și nu simt că traversăm vreun nor de gaz sau praf.

înainte de a spune încă ceva, adică înainte de a transmite un nou mesaj, Poliedru Asimetric se gândi puțin și continuă:

— Poate ai, Cristal Albastru, vreo problemă internă, dar nu-mi imaginez care ar putea fi. Izotopii tăi radioactivi ar trebui să te încălzească tot mai încet, tot mai încet, tot mai încet, în niciun caz tot mai mult.

Cristal Albastru își schimbă puțin poziția. Senzorii săi optici puteau acum vedea, mai mult sau mai puțin, toate Cristalele, chiar și pe cele aflate departe, la distanță de zeci de mii de kilometri.

— Se pare că m-am gândit prea mult timp sau prea intens la ceva!

— Ha! Asta ar fi chiar interesant.

Cristal Albastru și Poliedru Asimetric știau că toate mesajele lor sunt auzite, adică recepționate, aproape instantaneu, de toți membrii grupului. Dar deocamdată nimeni nu comenta nimic.

După câteva secunde, Poliedru Asimetric puse întrebarea pe care doreau toți să o transmită:

— Totuși, Cristal Albastru, la ce te-ai gândit atât de intens în ultimul timp?

— La motivele Plecării noastre.

Brusc, din sute de direcții, a venit același scurt mesaj:

— Fiecare cu motivul lui!

Spirală Lungă, aflat oarecum pe direcția centrului Galaxiei, observă:

— Da, fiecare cu motivul lui, dar există un motiv direct al Plecării, același pentru toate Cristalele. Am plecat tocmai pentru că ne-am transformat în Cristale. Nu mai avem mâini și picioare lungi sau scurte, avem muchii și vârfuri...

— ...eu am dorit să am și suprafețe rotunde...

— Nu mai avem o piele moale și fină, colorată în fel și chip, ci o suprafață dură și lucioasă, transparentă vreo câțiva centimetri...

— ...dacă n-ar fi transparentă, am putea face acum mult mai puține lucruri...

— Nu mai avem ochi, urechi și nas, avem tot felul de senzori minunati.

♦

— Nu mai avem inimă și sânge, ci plutoniu sau americiu și curenți electrici.

— Da, dar avem creier!

— Fără creier nu se poate!

— Nu mai mergem, nu mai alergăm și nu mai folosim mașini ca să ne deplasăm de colo-colo pe pământ, în aer, în apă sau în cosmos. Zburăm printre stele și chiar destul de repede.

Spirală Lungă dori să afirme el concluzia, știută de toți:

— Intr-adevăr, ne-am schimbat forma și, pentru că ne-am metamorfozat astfel, trebuia să plecăm. Ce puteam face? Să rămânem pe țărmuri privind, milioane de ani, cum oceanele se retrag și înaintează, cum îngheață și se topesc? Să existăm în pământ, printre cristale naturale, la nu știu ce adâncime, împinse în toate direcțiile de curenții fierbinți ai magmei? Sau poate să privim din cosmos, de pe orbită, timp de o clipă pentru noi și o eternitate pentru ele, viața ființelor cu mâini, gură, ochi și inimă? întrebarea ar trebui, deci, să fie „de ce am dorit Transformarea?", nu „de ce am dorit Plecarea?". Cristal Albastru, te-ai gândit la toate astea?

— Da. Cred că acesta e motivul încălzirii mele cu aproape două grade.

— Așa este! aprobă cineva. în urmă cu mai mult de șapte sute de ani am trecut și eu prin așa ceva, dar nu vă spun acum cu cât m-am încălzit și nici la ce m-am gândit atunci.

— De ce nu comunici ideile tale, Cilindru Con? Noi, toate Cristalele, am avea ce învăța, sunt sigur. Eu am dorit să mă transform, deci să plec, datorită unei imense curiozități!

Din mii de direcții a fost trimis același scurt îndemn:

— Fii mai explicit!

— Pe Pământ am cunoscut și înțeles Universul, tot mai mult și mai mult. înainte de Plecare, oamenii foloseau deja instrumente formidabile. Puteau afla de la distanță tot ceea ce aflăm și noi acum, de aproape, despre stele și planete, despre pulsari și găuri negre, despre norii de molecule și cristale, despre tot felul de unde. Pe mine însă mă interesează viața, viața aceea pe bază de apă, cu ființe din carne și sânge, cu ochi și cu inimă, cu simț tactil și miros. Cu instrumentele lor, oamenii nu vor descoperi nicăieri viață în afara Pământului.

— Ești Cristal și te interesează acest tip de viață?!

— Știi bine că noi, Cristalele, putem crește, într-un milion de ani, alte Cristale.

— Dacă ne putem înmulți suntem și noi vii, nu crezi? în plus, când primim energie din afară, structura noastră devine mai ordonată, nu mai dezordonată.

— Și nu oricum mai ordonată, ci cum dorim noi! E clar, suntem ființe vii!

— De fapt, de ce crezi că vei întâlni vreodată, pe drumurile tale interstelare, viață... apoasă?

Mesajele plecau și veneau, iar unele Cristale erau puțin mai calde decât înainte.

— De fiecare dată - continuă Cristal Albastru - când trec pe lângă o stea, la cincizeci de ani o dată, caut să trec foarte aproape de cea mai promițătoare planetă din sistemul stelei. Analizez, observ... Apoi schimb direcția spre o altă stea interesantă. Până acum nimic, nimic! Nici măcar viață cristalină! Dar am timp să caut!

— Toate suntem obligate să schimbăm direcția când trecem pe lângă stele.

— Unele Cristale caută să mențină un drum cât mai drept. De ce? Nici ele nu știu!

— Altele au hotărât să se întoarcă, după mii de ani, spre Pământ! Imensă curiozitate?

— Și astfel, mileniu după mileniu, ne împrăștiem treptat.

— Câte eram la Plecare?

— Milioane!

— Iar acum am rămas, în roiul nostru, zeci de mii.

— Cât de bine te înțeleg, Cristal Albastru. Și eu - acum știți toți numele meu - am plecat împinsă de o enormă curiozitate. Nu eram însă deloc preocupată, ca tine, de nașterea structurilor Universului, de modul lor de transformare sau de soarta lor finală. Vii sau moarte, pentru mine sunt totuna! Eram interesată, insuportabil de interesată, de ce voi simți ca... Cristal. De fapt, nu eram sigură că voi mai simți ceva! Acum știu, dar sunt sigură că n-am aflat tot!

— Eu am plecat - interveni Tetraedru înclinat - pentru că eram singur. Mai exact, singură. înainte de Plecare am

realizat multe lucruri importante în viață, importante pentru mine și pentru alți oameni. Poate din acest motiv am rămas singură sau poate fiindcă eram singură am realizat multe. Nu am înțeles niciodată exact. Iar când viața mi-a oferit ocazia să mă transform și să plec... am plecat. Acum am sentimentul intens că nu voi mai fi nicicând singură. Vă mărturisesc secretul meu, pentru că, în câteva zeci de mii de ani, oricum va înceta să mai rămână un secret. Nu doresc să mă îndrept spre o anumită stea, să ies din Galaxie sau să mă întorc spre Soare. Doresc să fiu mereu destul de aproape de un alt Cristal, nu vă spun de ce și care anume.

De undeva, dinspre centrul roiului, un alt mesaj a atras atenția:

— Eu am devenit bogat și apoi sărac, în viața mea umană, destul de lungă, de trei ori! A treia oară mi-am spus „Destul! Ajunge!" și am plecat.

Unul dintre Cristale își modifica frecvent strălucirea, dorind să atragă atenția. Dar de ce să atragi atenția astfel?

— Eu am plecat pentru că aici găsesc, nu foarte ușor, un lucru care pe Pământ este aproape de negăsit.

— Vid, imponderabilitate, raze gama?

— O fire curată, limpede și... rece?

— Nu, eu caut Helium-3!

— Ai plecat pentru că dorești să aduni în spațiu Helium-3?! Este cel mai ciudat motiv pentru Plecare de care am auzit vreodată!

— Puteai să găsești destul Helium-3 pe Lună.

— Da, dar ar fi trebuit să stau nemișcat o veșnicie!

Unul dintre Cristale tăcea. Era singurul din roi care avea trei nume, o combinație foarte ciudată, Aur Carbon Sodiu. Știa că lipsa lui de comunicare, într-un grup în care fiecare consideră că are ceva de transmis, va atrage atenția.

— Aur Carbon Sodiu, tu de ce te-ai transformat și ai plecat? De ce taci?

După mult timp, Aur Carbon Sodiu consimți să se conecteze.

— Eu am plecat pentru Ea. înainte de Plecare, Ea a fost sufletul meu pereche. Ea nu mai este, am pierdut-o. Dar știu că, atâta timp cât va trăi cineva care va purta amintirea ei, Ea va exista. Iar noi, Cristalele, ne amintim totul, pentru totdeauna. Veșnic.

Zborul către mine

de Allex Trușcă

Visasem de mic să joc în filme, până când un regizor gras și infatuat mă convinsese să aleg un domeniu în care aș fi avut mai multe șanse. Mă înscrisesem la tot felul de preselecții, sperând măcar să pun piciorul pe un platou de filmare și ca numele meu să apară pe un generic, fie și ca figurant. Ieri am primit un telefon. Aveau nevoie de câteva persoane să ocupe locurile într-un avion care trebuia să se afle vreo două ore în zbor, iar apoi urma să se întoarcă de unde plecase. Nu era nici pe departe vreun rol de Oscar, dar simțeam că nu pot da cu piciorul unei asemenea oportunități. Plus că urma să fie prima dată când aveam să pun piciorul într-un avion.

* * *

Așa că, iată-mă în aeroport. Haosul de aici mă face să mă gândesc pentru o clipă la mișcarea browniană a par-

ticulelor, pe care o studiasem în liceu. Nu-mi plăcuse niciodată fizica, doar cuvintele „haos" și „brownian", așa că acesta fusese singurul motiv pentru care mă interesase cât de cât subiectul. Mă las purtat de vâltoarea umană, ca un roi de furnici, cu ochii roată după bărbatul îmbrăcat în doliu din cap până în picioare, care mă aștepta. Văd literele mari, aurii, aliniate conștiincios pe o pancartă neagră. Numele meu, scris frumos, ca pe o piatră funerară.

— Sunteti domnul Pavel, da? Acesta e biletul dumnea- voastră. Bucurati-vă de sansa care vi se oferă.

Bărbatul se îndepărtează fără să mai scoată o vorbă, fără să aibă politețea de a asculta măcar un cuvânt de mulțumire, trecând printre ceilalți de parcă nimeni nu l-ar fi observat. In mână țin deja plicul negru, pe care scrie tot cu font auriu numele companiei de care nu auzisem niciodată. Osiris - la fel ca zeitatea egipteană a renașterii și a lumii de apoi. Asta e, unii chiar nu au pic de originalitate. Atâta timp cât joc într-un film, nu mă deranjează. Restul formalităților de la aeroport le fac însoțit de o doamnă albă la față ca o cretă, cu ochi din care nu străbate nicio urmă de lumină, nicio urmă de expresivitate.

Sunt ultima persoană care trebuie să se îmbarce. Două stewardese, cu tenul la fel de lipsit de pigment ca femeia care mă îndrumase pentru procedurile tipice aeroporturilor, mă poftesc la locul meu, cu un zâmbet larg, expresie a multor ani de profesionalism. Mă uit la cei din jur și încerc să nu rămân cu gura căscată. Despre ce naiba

de film e vorba? Primul pasager pe care îl observ mă lasă mut. Un viking care ține în mână o secure de luptă, încercând să o poziționeze grijuliu, în așa fel încât să nu-1 deranjeze pe vecinul de scaun. Lângă el, un călugăr cu barbă și părul încâlcit strânge la piept o carte veche. E desculț, cu picioarele murdare, și mi se pare că vine tocmai din zorii creștinismului, având impregnat în el mirosul a două milenii de suferință. Unde or fi găsit asemenea actori și de ce nu m-au costumat și pe mine?

Ajung la locul meu, lângă un bărbos solid, îmbrăcat cu o pelerină albă, cu o cruce pe ea. Pare un cavaler Templier sau un Ospitalier - oricât îmi plăcuse mie istoria în școală, nu reușisem niciodată să-i deosebesc. Si între noi, o călu- găriță tânără, cu un rozariu între degete. Mă holbez la formele ei pline, curios de ce o femeie ca ea, cu nas acvilin si buze cărnoase, emanând senzualitate, ar îmbrățișa o asemenea existență temă, dar apoi îmi amintesc că e doar o actriță.

Avionul începe să ruleze pe pistă. Văd pe fereastră aripile negre și același scris auriu - Osiris - însoțit de câteva simboluri egiptene, dintre care recunosc doar ankh-ul, simbolul vieții veșnice. II văzusem și la femeia cu chipul de culoarea cretei, care mă însoțise prin aeroport, și la curierul care îmi înmânase plicul, dar abia acum realizam asta. *Marele Osiris urează bun venit la bordul aeronavei Airbus A320 pilotată de comandorii Icarus și Traian Vuia tuturor călătorilor din cele două lumi. Cuplați-vă centurile de sigu-*

rantă si bucurati-vă de călătoria la 11.000 de metri, cu o viteză de croazieră de 800 km/h. Vom survola Munții Carpați, vom coti spre Dunăre, vom vedea Marea Neagră, iar în cele din urmă ne vom întoarce spre aeroportul de pe care am decolat.

încă o dată, despre ce naiba de film e vorba? Unde este regizorul, unde sunt camerele? De ce nu ne anunță nimeni dacă se filmează sau nu? Poate ar fi trebuit să cer mai multe detalii la telefon, poate chiar mi se explicase, dar tot ce auzisem eu era că urma să apar într-un film. Era suficient pentru mine. Din greșeală, ating mâna femeii de lângă mine. Rece, ca o piatră de mormânt. Murmură ceva ca o scuză și pentru prima dată ridică ochii spre mine. Negri, mari, frumoși și fără pic de lumină. Nimic viu în ei.

— Vă simțiți bine, domnule Pavel? Păreți cam palid. Doriți un pahar cu apă sau ceva mai tare?

Stewardesa, cu o coafură ca în filmele din anii '60, mă privește cu bunăvoință și cu aceiași ochi goi ca și călugărița de lângă mine. Pe ecusonul ei scrie „Jane H., 1910- 1944". De ce ar avea cineva asa ceva? *Călătorilor din cele >*
două lumi? Icarus și Traian Vuia? Cuvintele astea abia acum se unesc și încep să lucreze adânc în mintea mea, care până în urmă cu câteva clipe fusese anesteziată de posibilitatea apariției pe un ecran de cinematograf. încerc să trag cu coada ochiului spre cei doi vecini ai mei. Și călugărița are un ecuson „Maria-Magdalena, 1512-1540". Dincolo de ea, bărbosul își rotea ochii încântat, ca un copil.

în mijlocul crucii de pe pelerină trona o etichetă. „Jacques de Clermont. 1151-1190". Tot ce reușesc să articulez e o '»

singură întrebare. Unde dracului sunt? Că așa ceva n-are cum să fie real. Nu există, nu e adevărat. Dorm și visez. Nu m-a sunat nimeni și nu sunt...

— Stați liniștit, se fac periodic asemenea curse. Prin bunăvoința bunului și înțeleptului, măritului Osiris, supușii lui beneficiază de un mic concediu printre cei vii. Dar nu trebuie să vă temeți. Poate un pahar de tărie? Avem diferite sortimente, din mai multe secole...

— Adică... toți de aici sunt morți? Dumnez...

îmi fac disperat semnul crucii, iar cei de lângă mine mă privesc cu o curiozitate amestecată cu amuzament și ceva urme de compasiune. Inclusiv măicuța, obrajii ei capătă o urmă de îmbujorare și își mușcă buzele să nu râdă. Gândurile mi se solidifică, devenind un sloi de gheață. Inima începe să bată ca un clopot de catedrală și îmi simt sfârșitul aproape. Cred că nici vezica nu o să mă mai țină, așa că mă aștept să fac pe mine în orice moment.

— Majoritatea nu sunt vii, într-adevăr. Dar au avut mult de așteptat ca să aibă ocazia să fie aici. Tot ce și-au dorit a fost să vadă ce e dincolo de nori și să mai schimbe o vorbă cu cineva care nu e din lumea lor. Veți fi bine, în două ore vom ateriza. De ce nu încercati să socializati > ♦ puțin?

— Domniță, ne-aduci odată băuturile alea, că ni se usucă gâtlejul? N-am mai băut, pentru numele lui Dumnezeu,

de aproape o mie de ani! Și adu ceva poșircă pentru omu' ăsta...

Jacques de Clermont se uită peste femeia de lângă mine, direct în ochii mei. Are pupile albastru-verzui, dar la fel ca și ceilalți, lipsite de lumină. Nu pot să-mi văd reflexia în ele, dar cu siguranță arăt răvășit rău. încerc să-mi încleștez maxilarul, altfel dinții mi-ar clănțăni de s-ar auzi până în cabina piloților. Poate totuși e un scenariu, iar ăștia sunt actori profesioniști. Trebuie să cred asta. Durează două ore, au trecut deja zece minute.

— Fii pe pace, tinere. Și eu m-am pișat pe mine când m-am văzut aproape îngropat de viu între mormanele de morti. Doar că ăia miroseau urât. Si cred că nici eu nu » »

arătam prea bine, după ce ne-au măcelărit la Acra. Ah, băutură!

Lângă noi, stewardesa scosese din sertarele căruciorului o cupă metalică și un pahar de cristal. Apoi, dintr-un fel de ulcior de lut, pictat cu tot felul de hieroglife, turnă în cele două recipiente. Lichidul transparent și inodor deveni brun auriu în paharul de cristal, căpătând mirosul băuturii mele preferate. Nu reușesc să văd ce este în cupa cavalerului, dar sunt convins că în cazul lui se întâmplase minunea pe care credeam că numai lisus o înfăptuise în ultimele două milenii. Doar eu sunt șocat, semn că pentru restul pasagerilor este ceva perfect normal.

Bărbatul plimbă cupa în dreptul nasului, ca un cunoscător, si zâmbește satisfăcut.

— Vin de pe dealurile din Auvergne! Deus Vuit!

— Noroc! Ridic și eu paharul cu whisky.

Fac lucrurile aproape mecanic, se pare că mintea mea rațională se ascunsese sub o piatră, iar instinctul de supraviețuire preluase controlul.

— Bag de seamă că lumea s-a mai schimbat de când am plecat eu. Pe-atunci credeam că deasupra norilor stă Dumnezeu pe tron și se bucură că noi îi omoram pe necredincioși. Ba, credeam că și stelele le aprinde tot el, ca să ne-arate drumul spre Țara Sfântă, pe care trebuia s-o eliberăm de musulmani. Si că aveam cu noi o bucată din Adevărata Cruce, deci nu puteam fi învinși. Așa ne spusese episcopul înainte de ultima bătălie, când sarazinii ne-au făcut praf și arșice... Când cei care au plecat după mine în Lumea de Apoi mi-au povestit că Pământul e rotund, că Tatăl nu îi vorbește Papei sau alte grozăvii, nu voiam să accept. Acum am ocazia să văd cu ochii mei. Da, alte vremuri. Când am văzut pasărea asta mare de fier, mai că mi s-a făcut frică, pe legea mea. Apoi mi-am amintit că sunt deja mort...

Aș vrea să pot să-i spun ceva, dar nu reușesc decât să dau din cap. Mă uit la mâinile lui bătătorite, cu unghiile tăiate grosolan, cu fața arsă de soare. Pare un om bun. Cred că este un cruciat, plecat de acasă în căutarea mântuirii sufletului, promisă de nu știu ce papă, în schimbul eliberării Țării Sfinte. Un om care a luptat pentru ceea ce crede. Noi am uitat să facem asta. Acum el e bucuros ca un copil și turuie în neștire.

Simt pe mâna mea o atingere diafană, ca un sloi de gheață. O urmează un gol în stomac, de parcă un boxer mi-ar fi tras un pumn în plexul solar. Zâmbetul angelic al femeii din fața mea, arcuirea perfectă a buzelor ei cărnoase, pe care și le mușcase ca să pară mai pline de culoare, au efect de sedativ.

— Te rog, bunule domn, nu ne judeca prea aspru. Nu am avut o existență prea plăcută când am fost vii, lumea era altfel atunci, dar ne-am împăcat cu asta. Eram curioși să vedem până unde ați ajuns.

Vocea ei plăcută mă dezarmează total. Ca un magnet, privirea îmi este atrasă spre crucea de lemn care acoperă pieptul ce se ridică și coboară în ritm alert, ca și cum ar fi emoționată.

— Da, ne-am schimbat, aprob eu. Putem vedea lumea, putem afla ce se întâmplă la capătul celălalt al Pământului, dar parcă am și pierdut ceva. Poate pe Dumnezeu, poate pe noi înșine.

Se uită la mine de parcă m-ar compătimi. Oftează ușor și un fior rece pătrunde spațiul dintre mine și ea. Apoi îmi spune că Dumnezeu, cu toate numele Lui, se găsește în sufletele noastre. Acolo ne putem găsi și pe noi. Nu trebuie să cutreierăm lumea pentru asta.

Ii dau dreptate și mă simt vinovat că nu mă mai preocupase demult liniștea și pacea interioară. Mă lăsasem prins în vârtejul unor false preocupări, încercând să umplu goluri interioare cu tot felul de lucruri materiale.

încălzit de băutură, mă simt mai în largul meu. Știu că femeilor le place să le arăți că ești interesat de ce au de spus, sper ca asta să fie valabilă și pentru o călugăriță din Evul Mediu, moartă de cinci secole. Așa am aflat că numele ei de botez fusese Louise și că soarta nu era prea bună pentru fetele de nobili care pătaseră imaginea familiei. își găsise liniștea într-o mănăstire a carmelitelor, însă aici aflase că nu exista nicio rugăciune care să te salveze de ciumă.

Privirea îmi cade pe biletul ei de avion, pe numărul biletului. începe cu 1540..., anul morții ei. Mă uit și la cel al cavalerului. Al lui începe cu 1190..., la fel, anul morții. îl bat pe umăr pe bărbatul cu turban din fața mea și-l rog să-mi arate biletul. Nu poate fi o coincidență. Negriciosul, probabil un soldat otoman, mă privește neîncrezător, bălmăjește ceva de Allah în limba lui, dar înainte să se întoarcă, apuc să zăresc un șir de numere care începe cu 148... Are sens, chiar nu poate fi o coincidență.

Să mă uit la numărul de pe biletul meu? Să n-o fac? E mai bine să știu sau nu? E corect ca omul să-și știe data »

sfârșitului? Mai am doar douăzeci de minute si aterizăm. » ♦

Timpul trecuse mai repede decât mă așteptasem. Omul în doliu din aeroport îmi spusese că asta e o șansă și că trebuie să profit de ea. Cei doi vecini de călătorie mă învățaseră să lupt pentru ceea ce cred și să îmi caut în suflet pentru a mă regăsi.

Cu mâini tremurânde, scot plicul negru din buzunarul cămășii și pipăi hârtia îndoită. Peticul acela conține vii-

torul meu. Să-1 desfac? Să-l rup în zeci de bucățele? Oamenilor nu le este dat să-si cunoască sfârșitul. Insă dacă nu mă uit, o să regret toată viața. O să mă gândesc în fiecare zi că am pierdut un asemenea dar. Fie ce-o fi! Număr până la trei și deschid biletul, în timp ce călugărița și cavalerul mă privesc ca niște copii care așteaptă să deschid cadoul de Crăciun. Cruciatul își ridică brațul în care ținea cupa de vin, ca un toast în cinstea mea. Mâna rece a Măriei Magdalena se lăsase peste a mea, răcorindu-mi fierbințeala ce mă cuprinsese. Mă uit la înșiruirea de cifre și răsuflu ușurat. Le arăt si lor biletul si fetele le sunt luminate
de un zâmbet. Parcă ochii lor temi capătă o mică strălucire. Demult nu am mai întâlnit oameni care să se bucure atât de sincer pentru mine. Două persoane cu existențe atât de scurte și de grele, pare acum că și-au găsit liniștea. Sunt oameni buni, o să-i revăd într-o bună zi. Dar nu prea curând. Până atunci, o să iau cu mine sfaturile lor, să le urmez ca pe literă de Evanghelie. Mai citesc încă o dată ce scrie pe bilet, să fiu sigur că nu am văzut greșit. Acum le întorc și eu zâmbetul. Cât despre număr, începe cu 2064. Am destul timp.

Dincolo de Centură

de Boris Velimirovici

Mak, octopedul moștenit de la fosta iubită, îl trezise cu o limbă umedă peste ochi. Era mahmur, în urma unei nopți grele de beție. Nathe, colega sa de birou, împlinise treizeci de ani si, cu toate că n-avusese niciun chef, se simțise obli- gat să meargă la petrecere, după ce, într-o clipă de slăbiciune, cedase insistențelor ei și ale celorlalți colegi. în consecință, cum a ajuns, s-a pus pe băut, limitându-și interacțiunea socială la a da aprobator din cap, indiferent de subiect, și la un zâmbet tâmp, care nu-l părăsise întreaga noapte.

Serviciul Meteorologic decisese ca astăzi, sub cupola domului Achelous, să fie o dimineață mohorâtă, ceea ce îi accentua disconfortul. Se împleticise către bucătărie ca să-și prepare un supliment de vitamine care să-l apropie de parametrii de funcționare optimă, când, în partea de sus a câmpului vizual, i se aprinse alerta mesageriei. Scăpă o înjurătură printre dinți, enervat că uitase să o dezacti-

veze, și o ignoră. După ce dădu pe gât cocktailul revigo- rant, își continuă periplul matinal spre baie. Dușul rece îi repuse sinapsele în funcțiune, așa că se simți apt de o nouă zi.

Reveni în bucătărie pentru micul dejun, fredonând mecanic linia melodică a unei piese ce-i rămăsese captivă în cap de la sindrofia din club. Selectase de pe consolă o omletă, o felie de pâine cu semințe și cafea neagră, iar în timp ce se pregătea masa, hotărî să-și verifice programul zilei și poșta electronică.

Constatase cu satisfacție că nu-si fixase activități im- I portante înainte de prânz, așa că avea suficient răgaz să își revină complet. In dosarul *Intrări* îl așteptau două mesaje necitite. Primul, „Sper că te-ai distrat bine aseară. Mulțumesc că ai venit! Nathe", probabil trimis din complezență tuturor celor prezenți la petrecere. Al doilea, care se agita să-i atragă atenția, pâlpâind enervant, conținea toate particularitățile unei reclame. Rezistă impulsului de a-1 arunca la coșul de gunoi și-l accesă.

Proiecția holografică tridimensională a unui fum gros umplu camera. Apoi, propulsat de o explozie, un obiect cilindric cu vârful ascuțit țâșni spre tavan într-un vacarm asurzitor. înregistrarea dură treizeci și patru de secunde și fu întreruptă brusc de apariția unui bărbat în etate, cu părul grizonant, spunând, într-o solariană cu accent sa'r- nian: „Domnule Vad Eac, tocmai ați urmărit o lansare în spațiu. E antică și nu e a noastră. Pentru detalii, mă găsiți

aici. Grăbiți-vă!". Documentul avea încorporat un set de coordonate de pe Tit, una dintre lunile gigantului gazos Sa'rn.

Revăzu de mai multe ori imaginile, căutând să elucideze misterul care le învăluia, dar fără succes. Nu semănau cu nimic. Analizând însă cuvintele expeditorului, admițând că el era cel din finalul înregistrării, făcu două deducții interesante. în primul rând, tipul îi știa numele și faptul că era arheolog, altminteri nu ar fi avut niciun sens să menționeze că secvențele sunt antice. în al doilea rând, sintagma „nu sunt ale noastre" lăsa loc de interpretări, ale noastre *ale cui?* Curiozitatea îl măcina, așa că, la capătul câtorva ore bune petrecute studiind imaginile, decise că e o pistă ce merită investigată. Oricum, trecuse ceva vreme de la precedenta sa ieșire pe teren.

Dar mai era un aspect care nu se potrivea. De regulă, asemenea documente erau aduse la cunoștință Institutului de Arheologie pe căi oficiale, or, fișierul îi parvenise prin intermediul adresei de corespondență personală. Era evident, dintr-un anumit motiv, sa'mianul încerca să evite autoritățile. în astfel de situații, procedura era explicită și impunea informarea superiorilor. Doar că birocrația în cadrul administrației era de o complexitate proverbială, așa că nu exista nicio șansă ca lucrurile să se miște prea curând. Și chiar dacă, prin absurd, formalitățile ar fi fost accelerate, avea o vagă bănuială că echipa Institutului, căreia i-ar fi revenit misiunea să se ocupe de caz, n-ar fi descoperit nimic la coordonatele transmise.

De îndată ce găsi o scuză veridică pentru a lipsi zece zile de la muncă, își rezervă bilet la prima cursă către Tit. In drum spre Cosmodromul Central de pe Anyme, o apelă pe Nathe.

— Unde pleci? se burzului hologramа capului ciufulit al lui Nathe, apărând din neant în fața sa.

— E confidențial. Iți voi povesti la întoarcere.

— Vad, atitudinea ta mă îngrijorează. Nu seamănă deloc cu tine.

— Nu-ți face griji. Vorbim când mă întorc. Voiam doar să te rog să ai grijă de Mak cât lipsesc.

* # #

La circa șase ore de la primirea fișierului, Vad Eac intra pe ușa cabinei pe care scria cu litere mari, albastre, numele său. De obicei, nu călătorea la clasa I, numai că acum avea nevoie de liniște ca să-și pună ordine în gânduri. Intr-adevăr, Nathe avea dreptate, un atare comportament nu îl definea. Nici măcar el nu se recunoștea, dar cu cât se micșora distanța până la destinație, cu atât convingerea că se afla în fața unei descoperiri epocale devenea mai intensă.

Mare parte a primei zile, din cele trei, cât îi lua unei nave a Regiei de Transport Interplanetar să parcurgă drumul până pe Tit, revăzu de sute de ori cele câteva secunde ale filmului care îl împinsese în această aventură. Deja se

familiarizase cu fiecare cadru al înregistrării și era capabil să-l reproducă, într-o proiecție mentală, cu o fidelitate absolută.

Era a doua zi a călătoriei când, la ora prânzului, un tril discret îl anunță că cineva se află în fața intrării. Ușa glisă lin în lateral. In tocul ei apărură zâmbetul candid al unei pallasiene și celebrii ochi verde-metalizat, cu care erau dotate aceste ființe.

— Bună ziua, domnule Eac! Nucleul solicită contact neîntârziat cu dumneavoastră, spuse femeia, cu o voce căreia nu i te puteai împotrivi.

Auzise de pallasieni încă din copilărie, dar era prima dată când interacționa cu un mesager al Nucleului. Cerința ei i se păru însă și mai neverosimilă, având în vedere că puțini beneficiaseră, de-a lungul timpului, de privilegiul de a conversa cu însăși Entitatea.

Tot ce se știa despre Nucleu era învăluit de o negură enigmatică. Majoritatea poveștilor susțineau că ar fi o inteligență artificială al cărei scop a fost să identifice un sistem planetar adecvat dezvoltării unei comunități și să piloteze nava către noua lume. De asemenea, se crede că Entitatea ar deține atât rolul de protector al pasagerilor, cât și cel de călăuză spre îndeplinirea obiectivului. Totuși, prezența Nucleului în viața societății era foarte discretă, iar în rarele circumstanțe în care intervenția sa se impunea, aceasta se manifesta prin intermediul pallasienilor.

Curios era că cei ce intrau în contact cu Entitatea nu păstrau amintiri de pe parcursul întrevederii, în afara

unei scânteieri misterioase în căutătura mesagerilor. De altfel, Vad experimentase senzația pe propria piele. Atunci când își recăpătase cunoștința, se afla întins în patul din cabina personală, suferind de un sindrom amnezic ce acoperea perioada întâlnirii la nivel înalt. In schimb, simțea de parcă tocmai fusese dezintegrat până la ultima moleculă și asamblat la loc, ca și cum cineva îl reclădise cromozom cu cromozom.

**# * *

Spațioportul Hu-Gens, din orașul Antilia, de pe Tit, era un mușuroi unde, fără softul de ghidaj instalat la asoli- zare, aveai toate șansele să-ți irosești sejurul bâjbâind după o ieșire. Petrecuse 15 minute gonind prin pasaje suspendate, culoare labirintice și platforme zburătoare, până să ajungă în aerotubul care ducea la hotelul Cass, situat în proximitatea cosmodromului.

Vad alesese locul în ideea că nu va sta mult pe luna lui Sa'm. Nu-i plăcea să călătorească, în principal fiindcă percepea acomodarea la noile împrejurări ca pe un calvar. Singurul lucru care îl putea scoate din vizuina de la Institutul de Arheologie erau chestiunile legate de preocupările sale referitoare la începuturile cuceririi spațiului. Oricum, adânc în sinea sa, încă trăgea nădejdea că este victima unei farse puse la cale de colegii săi, ca să mai râdă pe seama lui Schizo, așa cum îl porecliseră, și că foarte curând se va întoarce acasă.

Deși ardea de nerăbdare să confrunte indicațiile primite cu hărțile locale, protocoalele cereau ca, întâi de orice, turiștii străini să treacă prin procedurile de obținere a dreptului de ședere și a cazării.

Fusese surprins de faptul că hotelul nu era foarte aglomerat, având în vedere că se afla într-o zonă turistică, în schimb condițiile din cameră erau, eufemistic vorbind, cazone. Mobilierul se rezuma la o masă, un scaun și un pat inconfortabil de metal.

După duș și un prânz frugal, Vad revăzu, pentru a mia oară, filmul. Apoi, utilizând o copie a fizionomiei individului din încheierea fișierului video, inițiе o căutare în baza de date a populației de pe satelitul gigantului gazos. Așa cum își închipuise, încercarea de identificare a personajului nu dădu niciun rezultat. Unica posibilitate rămasă era să se deplaseze la coordonatele primite.

Harta interactivă localizase punctul de rendez-vous undeva în subteranele suburbiilor sud-estice ale aglomerației urbane Xanadu. Drept urmare, rugă recepția să-i pună la dispoziție un mijloc de transport și coborî în fața hotelului.

— Domnule Eac, îmi pare rău, încă nu am reușit să rezolvăm solicitarea dumneavoastră, spuse cu un zâmbet prefăcut recepționerul, venind către el.

— Nu-i nimic, aștept aici.

— Cum doriti, doar că o să dureze.

— E vreo problemă?

— Din nefericire, rețeaua de aerotuburi nu duce în zona respectivă, iar vehiculele sunt extrem de rare.

— De ce?

— Să spunem că nu este o zonă frecventabilă.

— Am înțeles. In acest caz, ce opțiuni aș avea?

— Puteți lua aerotubul RX-32-Albastru 4 până la capătul liniei, iar de acolo să închiriați un autopropulsor cu care să continuati călătoria. Trebuie însă să vă avertizez că vă asumați un risc major.

— De ce?

— Zonele periferice sunt periculoase.

— Am înțeles asta, dar de ce?

— Nu sunt sub controlul Nucleului.

— In regulă, mulțumesc de ajutor.

Vad Eac nu era un tip curajos, cel puțin nu se considera, în schimb, era înzestrat cu o combinație letală de curiozitate și încăpățânare, o caracteristică moștenită, cu bunele și relele ei, de la tatăl său. Dacă cineva voia ca el să facă ceva, era suficient să-i spună că nu e în stare, că ar fi mutat si munții din loc, doar ca să demonstreze contrariul.

Se aruncase în aerotub, iar într-o oră completa formularele în fața ordinatorului de închirieri vehicule. Optase pentru un Ciclop, un monoloc în formă de cub, cu un far imens în partea de sus a cabinei. Cum urcă, receptorii olfactivi îi fură inundați de mirosul substanțelor de igienizare ieftine. Semn că mijlocul de transport tocmai fusese curătat. Introduse coordonatele întâlnirii si se cufundă în

tapițeria moale a scaunului. Conform computerului de bord, călătoria avea să dureze 20 de minute.

Examina distant clădirile și oamenii pe lângă care trecea, fără a fi capabil să empatizeze cu lumea din jur. Constatase, inițial, că străzile fuseseră largi și luminoase, cu oameni îmbrăcați în culori vii și zâmbitori, însă, pe măsură ce se afunda în periferiile megalopolisului Xanadu, clădirile deveneau mai ponosite, iar chipurile indigenilor încruntate. Nuanțele predominante viraseră spre negru și gri, iluminatul stradal estompându-se treptat, până ce se stinsese complet. Peisajul ce se așternea sub ochiul lucios al Ciclopului era dezolant. își aminti teza unui cercetător extravagant care susținea că indivizii de aici aparțin unei alte specii. Argumentația sa se baza pe faptul că aspectul fizic al ființelor din subterane se diferenția drastic de al celorlalți sa'mieni. *

Vehiculul frână subit, evitând la limită să treacă peste o creatură mică, ghemuită în mijlocul șoselei. Era un plod al perifericiIor, de câțiva anișori, cu capul caraghios de mic și membrele aidoma unor crengi noduroase. Numaidecât, Ciclopul fu asaltat de gloată. Unii dintre ei, struniți cu lanțuri și zgărzi cu țepi de alți semeni de-ai lor, se smuceau și rânjeau precum fiarele. Inima îi bătea nebunește, încremenise de frică. Monstruozitățile ajunseră la auto- propulsor și începură să-1 zgâlțâie cu putere. Nu poseda vreo armă și, chiar de ar fi avut, nu i-ar fi fost de mare folos, având în vedere forța copleșitoare a atacatorului.

De un lucru era sigur, când aveau să străpungă caroseria micuțului transportor, bestiile aveau să-1 sfâșie în bucăți.

Deodată, un fluierat prelung, pe o tonalitate ridicată, se auzi din depărtare. Hidoșeniile se opriră. în privirile lor, care, brusc, nu mai arătau atât de fioroase, se citea o spaimă terifiantă. în doar câteva clipe, strada deveni pustie. Scăpase... sau poate că nu.

în fața vehiculului apăru un ins îmbrăcat în combinezon negru și o cască cu vizor întunecat.

— Domnule Eac, bine ați venit! Coborâți fără grijă, acum nu mai e niciun pericol.

Deși vocea era blândă, suna mai degrabă a poruncă decât a rugăminte.

încă îi tremurau picioarele, dar nu avea prea multe alternative. Un refuz l-ar fi putut face pe străin, pur și simplu, să le lase pe pocitănii să-și termine treaba. Așa că, deschise ușa și păși sfios în afara Ciclopului.

— Cine sunteți? izbuti să îngaime cumva.

— Profesorul Zeus Ackner, gazda dumneavoastră.

— Dumneavoastră mi-ați transmis mesajul?

- Da.

— De unde îl aveți?

Din spatele căștii răzbătu un oftat greu.

— Totuși, n-ati vrea să ne continuăm discuția într-un am- bient mai plăcut?

îjî îjc

Zeus Ackner era portretul etalon al cercetătorului nebun. Părul cărunt, ciufulit, îi dădea un aer neîngrijit, iar irisurile albastre, străjuite de sprâncene stufoase, aveau un efect paralizant asupra interlocutorului. Buzele pline i se arcuiau într-un surâs blajin, contrastând, ca și cum n-ar fi fost ale lui, cu fața colțuroasă.

Se aflau în apartamentul savantului. O casă modestă, cu aer de muzeu, cu mobilier vechi si tot felul de meca- nisme bizare, pe care Vad nu le recunoștea și al căror rost îi era de nepătruns. Atenția îi fu atrasă de o cutie dreptunghiulară. Dispozitivul avea, în partea de sus, un disc cu diametrul de treizeci de centimetri și o pâlnie imensă.

— Frumoase exponate, zise arheologul, încercând să închege o conversație.

— Da, da, da! Ackner răspunse absent, întinzându-i o ceașcă cu lichid roșiatic, aburind.

— Deci, cum 1-ati obtinut?

— A, da. Filmul?

— Exact.

— Vad... îmi permiteți să vă spun Vad?

— Desigur.

— Ce știi despre ce e dincolo de Centura de asteroizi?

— Ce să fie acolo? Patru planete cu sateliții lor și alte corpuri cerești de diferite mărimi.

— Așa. Și de ce crezi că nu le cercetăm îndeaproape?

— Nu ne oprește nimeni, doar că ar fi o pierdere de vreme. N-avem ce găsi acolo, sunt prea aproape

— Nu e o atitudine demnă de un erudit. Deci, am să repet, de ce nu mergem acolo?

— Te referi la faptul că suntem împiedicați de Scutul ridicat de Nucleu?

— Nu ți se pare ciudat?

— Ce să fie ciudat? A fost construit ca să ne protejeze de acțiunea nefastă a astrului.

— Vad, nu te pricepi să mimezi prostia.

— Nu înțeleg unde bați.

— Explicația cu protecția nu ține, deoarece ar fi fost mai lesne să izolăm lumile pe care trăim, decât întregul Sistem Intern. Menirea Scutului este alta, și anume de a opri ceva sau pe cineva să iasă de acolo.

— Radiațiile? întrebă Eac, strecurând o doză de ironie.

— Hai, că poți mai mult de-atât.

Răbdarea lui Vad fusese pusă la încercare. Nu avea niciun chef să continue acest joc stupid de nivel preșcolar.

— Domnule Ackner, scopul vizitei mele este altul. Vă amintiti?

>

— Asta făceam. Așadar, ce ai zice dacă ai afla că de partea cealaltă a Centurii se întinde un tărâm fantastic?

— N-ar fi prima dată când aud așa ceva. Toți copiii cunosc legendele cu monștrii din spatele Scutului. Am crescut cu povești despre ființe care se omoară și se devorează între ele.

— Exact! Doar că eu îți pot arăta sâmburele de adevăr din spatele miturilor, iar realitatea s-ar putea să nu coincidă cu închipuirile unora dintre noi.

— E puțin probabil. Nucleul ar ști.

— N-am zis că nu știe.

— Insinuezi că a făcut-o dinadins? Care ar fi motivul?

— Același pentru care a distrus sau a ascuns dovezile existenței unei civilizații băștinașe dinaintea Sosirii noastre în sistem.

— Adică?

— îndeplinirea misiunii de a ne proteja.

— Bătrâne, încep să cred că-mi irosesc timpul în zadar.

Vad dădu să se ridice.

— Cum dorești! Dar fiindcă tot ai bătut drumul, n-ai vrea să revedem împreună filmul pe care ți l-am trimis?

— Nu e nimic acolo care să-ti susțină teoria nebunească.

— Mai acordă-mi câteva minute.

Ackner porni amplificatorul acustic. în încăpere răsună modulația caracteristică radiației cosmice de fond.

j

Undeva, din spatele acelor foșnete și țiuituri, abia perceptibil, se auzi un zgomot care aducea cu bătăile inimii unui făt nenăscut.

— Ascultă, zise ducându-și arătătorul la ureche.

— Așa? făcuse Vad circumspect.

Profesorul atinse hologramele câtorva grafice proiectate în fața sa, izolând și intensificând sunetul.

— A? Ce spui?

— Bătăile?

— Bravo! Și mie mi-au sărit în ochi, mă rog, urechi. Pe parcursul mai multor ani, m-am căznit să

ginea. Descoperisem că veneau dintr-o zonă a spațiului aflată la o mie de ani-lumină, departe de orice sector al galaxiei colonizat de noi. Inițial, am crezut că e un semnal de la o altă civilizație...

— Altă civilizație? Eac aproape că pufni în râs.

Ackner continuă de parcă nu l-ar fi auzit.

— ...numai că mi-am dat seama că e, de fapt, o reflexie a unuia emis din sistemul nostru solar, acum aproximativ două mii de ani. Luasem în calcul două ipoteze, una mai exotică, ce presupunea că o civilizație ar fi interceptat emisia și, ca răspuns, o retransmitea, alta, mai prozaică, pornea de la supoziția că semnalul, pur și simplu, fusese reflectat de un obiect sau fenomen natural.

— Acum două milenii?

- Da.

— Imposibil! Sistemul solar era nelocuit. Trebuie să fie o greșeală.

— Așa am crezut și eu, prin urmare am încercat să-l decodific. Așa a început o lungă perioadă de căutări și documentări cu privire la dispozitivele antice de emisie-re- cepție. Mărturisesc, ca să ajung la unele informații am vândut tot ce am avut, am făcut și împrumuturi, iar pentru altele am recurs la practici nu tocmai legale, de aceea am fost constrâns să mă ascund aici. In fine, în timpul uneia dintre plimbările mele recreative prin suburbiile din Xanadu, am descoperit un magazin de vechituri, cu o sumedenie de artefacte și înscrisuri aparținând culturii

antice a periferiicilor. Norocul a fost ca printre ele să fie o serie de scrieri în două limbi diferite, idiomul solarianei vechi și una pe care sursele o menționau ca teluriană. Pe temeiul unei analize comparative, am reușit să traduc parte din textele găsite și să-mi dau seama că unele obiecte sunt aparate de comunicare.

Ackner scoase de sub masă o mașinărie cubică, cu latura de un cot, și o conectă la inteligența artificială a apartamentului. In cameră răzbătură, printre pârâituri, cuvintele unei limbi necunoscute. O voce de bărbat le pronunța rar, cu emfază, făcând pauze lungi între propoziții.

— Ce-i asta?

— Teluriana. Graiul monștrilor tăi din copilărie.

— Aha! Si ce zice?

— Nu înțeleg integral, dar relatează lansarea unei nave spațiale.

— Asta...

— Sssssssst! Ascultă. Ce auzi dincolo de cuvinte?

— Nimic, exceptând sunetul ambiental.

— Exact. Nimic. Adică pauze, am presupus că vorbele sunt susținute de imagini.

Profesorul făcu câteva ajustări la aparatul său și porni holo-proiectorul. Un nor de particule într-o mișcare brow- niană apăru în mijlocul încăperii. După alte reglaje, claritatea se îmbunătăți suficient cât să se întrezărească silueta unui obiect care se ridică dintr-un nor de fum. Ackner mai rulă niște softuri de eliminare a interferențelor optice, apoi zise:

— Asta e! Uite!

Prin fata ochilor lui Vad se derula filmul revăzut de ne- numărate ori. Din noua perspectivă, rezoluția obținută i se păru de-a dreptul senzațională. Când proiecția ajunse la ultimul cadru pe care îl cunoștea, profesorul o îngheță.

— Ești sigur că vrei să mergi mai departe? Trebuie să te avertizez că ceea ce vei vedea s-ar putea să-ți schimbe viața pentru totdeauna.

Eac încuviință cu o scurtă mișcare a capului. Fișierul video reporni. înălțarea navei din norul de fum fusese succedată de o simulare grafică rudimentară. Nouă globu- lețe - planetele sistemului - ocoleau, pe traiectorii concentrice, Soarele, a cărui hologramă plutea la un metru de podea. De pe suprafața celei de a treia sfere se desprinse un obiect ce semăna cu o farfurie atașată de un corp poligonal cu zece fețe. Vehiculul se îndreptă către prima planetă exterioară, își continuă drumul spre cea de a doua și, în sfârșit, părăsi sistemul solar. Preț de o respirație, spațiul de holo-proiecție se goli, doar pentru a fi umplut din nou cu ilustrații și scheme ale componentelor sondei.

— Asta e tot? întrebă Vad, deznădăjduit.

— Din nefericire, da!

— Dacă e ceea ce spui tu, ar trebui să facem înregistrarea publică.

— Am putea, dar nu sunt sigur că vrem. Nu avem nicio garanție că ceea ce vom afla ne va fi pe plac și în conformitate cu așteptările.

— Sutem oameni de știință, numai adevărul contează.

— Vezi tu, nu m-aș hazarda să vorbesc despre ceea ce este dincolo. Orice ființă s-ar afla acolo, sunt convins că ne este foarte apropiată. Adică, există posibilitatea ca evoluția să fi avut un curs diferit, în funcție de condițiile mediului înconjurător, dar, în esență, suntem făcuți din aceeași materie, din aceleași molecule, atomi, particule elementare, așadar, suntem rude. Mai mult, în cercetarea mea am făcut câteva descoperiri colaterale. De pildă, măsurarea timpului în zile de 24 de ore și ani de 365 de zile, apoi numele corpurilor cerești locuite de noi, evident, cu unele distorsiuni apărute în decursul anilor, și multe altele, nu au origini clare în cultura noastră, ca și cum ar fi fost preluate de altundeva. De unde deduc că, într-un fel sau altul, un prim contact s-ar fi produs deja.

In pofida faptului că Vad încerca să-și păstreze scepticismul constructiv, sufletul i se umpluse de bucurie. Se aflau, poate în pragul celei mai mari descoperiri făcute vreodată.

— Profesore, consider că una din cheile enigmei e să găsim sonda. Corelând datele obținute, putem stabili poziția ei actuală și trimite o expediție pe urmele ei.

— Așa este. Din păcate, de vei dori să pornești pe acest drum, vei fi pe cont propriu. Resursele mele sunt insignifiante, iar Institutului nu i se va permite să se implice.

— Cum? De ce?

— Crezi că Nucleul te va lăsa să divulgi secrete ce ar periclita civilizația pe care este însărcinat să o apere?

— Hm! Da, cred că ai dreptate. Dar, oricât m-aș strădui, nu voi reuși să procur o navă ale cărei performanțe să fie comparabile cu ale celor guvernamentale. Și nu e vorba de credite, ci de accesul la tehnologie. Călătorind cu un vehicul de serie, voi îmbătrâni până...

Vad se opri la jumătatea frazei. Realizase că era pe cale să rostească o tâmpenie. Profesorul își dedicase întreaga viață acestei cauze și, chiar dacă nu-și văzuse împlinit visul, nu-și pierduse speranța că, într-o zi, semenii săi îi vor întâlni pe cei de dincolo de Centură. Insă, ca să se întâmple asta, era absolut necesar ca munca să-i fie continuată. Dintr-un motiv oarecare, se pare că Ackner îi hărăzise lui această responsabilitate.

— Descoperirile mari cer sacrificii pe măsură, și nu toți sunt pregătiți să le facă, spuse profesorul, accentuând fiecare cuvânt.

în ciuda eforturilor de a rezista tentatiei, Vad fusese ademenit în mrejele misterului, iar acum excentricul savant îl trăgea, aidoma unui pescar iscusit, spre vârtejul deciziei pe care și-o dorea.

Eac intui intenția lui Ackner de a tatona forța curiozi-
tății și a încăpățânării sale. Poate că îi descoperise punctul slab aplicând o strategie atent pregătită, ori poate atinsese ținta fortuit, important însă era că acum credea în visurile bătrânului, în povestea sa.

— în regulă, zise arheologul, cu toată fermitatea de care dispunea în acel moment, o voi face!

Mina dură a profesorului Zeus Ackner fu sfâșiată de o grimasă ce putea fi interpretată ca un zâmbet - maximumul de exteriorizare sufletească de care părea susceptibil.

La despărțire, îi transferă lui Vad o copie a tuturor cercetărilor sale și-i făcu cadou decodorul și cutia cu pâlnie pe care o remarcase la venire, spunându-i doar atât:

— Vei avea nevoie de ele!

# # #

Anii la bordul vehiculului de explorare se scurgeau unul după altul, aproape imperceptibil. Majoritatea zilelor, Vad și le petrecea absorbit de studiul culturii și limbii vechilor teluriani. Oricum, în afara decorului, acum trăind pe o navă spațială, viața sa nu se schimbase radical față de cea de la Institut.

Când descoperi sonda, plutind nestingherită de milenii, era mai în vârstă decât Ackner la plecarea sa în misiune. La vederea ei, îl cuprinse un sentiment de vină fiindcă îndrăznea să perturbe zborul acestei relicve cosmice. Se simțea ca și cum ar fi pângărit sacralitatea unei civilizații pe care mintea sa nu o putea cuprinde.

Aduse micul vehicul în cala navei sale. Se apropie și-l mângâie timid, cu buricele degetelor, ca pe o bestie fioroasă pe care voia să o asigure de toate intențiile sale pașnice.

— Stai liniștită, nu te voi răni.

Deși era un obiect neînsuflețit, i se păru firesc să i se adreseze ca unei ființe raționale - în fond, purta în ea sâmburele unei întregi civilizații.

Descoperi asupra vehiculului un disc de aur, a cărui învelitoare din aluminiu conținea câteva simboluri, reprezentând instrucțiuni de utilizare. Așeză obiectul pe cutia cu pâlnie primită în dar de la profesor. Un braț automat se poziționă deasupra plăcii și-și propti acul din vârf în suprafața ei vălurită, care începu să se învârtă. Conectă decodorul. încăperea se inundă de o lumină multicoloră, de parcă s-ar fi deschis o poartă spre un alt univers. Un ținut mirific, cu o imensă diversitate de vietăți, plante spectaculoase și peisaje uimitoare. O civilizație grandioasă - cu sunetele, știința, muzica, gândurile și trăirile ei.

în timp ce pregătea datele pentru a le transmite către casă, o revelație îl lovi în moalele capului. Genunchii i se înmuiară. Nu. Nu putea face așa ceva. Entitatea Conducătoare nu va îngădui ca informația să devină publică. Cunoscând firea expansivă a civilizației sale, un conflict de anvergură ar fi fost inevitabil și, pesemne, Nucleul o știa și el și încerca să îi protejeze pe unii de ceilalți, deopotrivă. Poate că într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat, lucrurile aveau să se schimbe, însă deocamdată acea zi nu sosise.

Eac închise ochii, vrând parcă să se ascundă de hotărârea pe care o luase. Nu credea că va ajunge vreodată să dea un astfel de ordin.

— Navă, șopti, de frică să nu-și audă propria sentință, șterge toate fișierele descărcate.

— Solicitare îndeplinită, răspunse computerul, cu o rezonanță artificială în glas.

Trase aer adânc în piept și continuă:

— Repune sonda pe traiectoria inițială.

Arheologul rămase împietrit în fața hubloului ecluzei, privind cum mesagerul singuratic își reia zborul lin spre infinit. Clipele picurau monoton în clepsidra temporală, din viitor către trecut, prin gâtul subțire al prezentului.

* * *

Mak, octopedul său de companie, îl trezi cu o limbă umedă peste ochi. Era ușor dezorientat, dar văzând, prin hublou, inelele lui Sa'rn, își reaminti că se află în patul cabinei de la clasa I a navei Regiei de Transport Interplanetar. Era în drum spre Tit, unde urma să susțină, la Universitatea Sagan, o conferință pe tema „Simboluri și alegorii în comunicarea interspecifică". Și de această dată, ca de fiecare dată când călătorea, nu reușise să se odihnească. Avusese un somn agitat, iar în ultima noapte, un vis tulburător, din care, cu excepția unor ochi verzi, nu își mai aducea aminte de nimic.

Partidul National Tectonic

de Ovidiu Vitan

Mulțimea strânsă pe câmpul înflorit de la marginea satului ieșean, lângă apele impasibile ale Prutului, dincolo de care locuitorii din Republica Moldova, la câteva sute de metri distanță, le făceau semne cu mâna și agitau ste- gulețe tricolore, asculta destul de solemn, în răcoarea prietenoasă a zorilor de primăvară, discursul difuzat la televizorul pus pe o masă și amplificat în boxe. Dacă l-ai fi întrebat, Nelu nu ar fi știut să zică dacă e înfiorat din cauza prospețimii dimineții sau datorită cuvintelor pline de simțire românească, patriotică, ale noului președinte.

— ...după ce am redat poporului puterea, pe care am luat-o din mâna forțelor care voiau să pecetluiască ploconirea țării în fața Occidentului, gloria apusă a vechii Dacii începe din nou să strălucească pe aceste meleaguri!

— Trăiască România! strigă asurzitor Nelu, aplaudând, și după el se luară mai mulți consăteni, unii mai cu entuziasm, alții mai din obligație. Vezi, Gică? i se adresă tână-

rul prietenului său. Tot ăștia mai săracii suntem patrioți! Vezi că al lu' Dumitru și al lu' Șoancă nu strigă nimic? Au bani, ce le mai trebuie patriotism!

— Stimați concetățeni, continuă șeful statului, după cum bine știți, de când Rusia și-a anexat încă o parte din Ucraina și are deschidere la Transnistria, Basarabia noastră este împresurată, din trei părți, de colosul de la Răsărit (huiduieli, fluierături, morți, gâți). De aceea, salvarea Basarabiei este o chestiune de urgență zero și alipirea sa la țara-mumă va avea loc, cum vă și așteptați, chiar azi. Noutatea pe care o aduc însă în fața dumneavoastră este că, de data aceasta, va fi alipită pe vecie! Stimați concetățeni, stimați locuitori ai Pământului, am bucuria să fac un anunț care va crea o vie emoție la nivelul întregului mapamond...

— Ia, ia! îi obrăznici Nelu pe vecinii care șopoteau în jur. Vedeți că anunță ceva!

— ...Acest ținut ne-a fost răpit de mai multe ori în decursul istoriei, noi l-am recâștigat, apoi - în ciuda eforturilor noastre -, de fiecare dată a ajuns din nou în mâini străine. Azi, însă, guvernul va repara raptul trecut și va preveni unul viitor într-un mod ingenios și unic în istorie: savanții români vor înhăma energia pământului la cauza națională! Râurile Prut și Nistru, care încadrează Basarabia, vor fi dezafectate, iar pământul numit acum nedrept Republica Moldova va fi deplasat prin translare și alipit la România, astfel încât, datorită spațiului câștigat prin

dispariția celor două râuri, teritoriul lipit la patria-mumă va beneficia de un interval natural de protecție față de orice forțe ostile de la răsărit! Prutul, care până acum ne despărțea, se va sacrifica pentru a ne uni! Că nu degeaba zicea poetul: „Și de-aceea tot ce mișcă-n țara asta, râul, ramul, / Mi-e prieten numai mie, iară ție dușman este"! (aplauze, urale, „Bravo, Mihăiță!", „Dar și Ștefan!...")

— Frate, stai că nu înțeleg, se plânse Gică. Ce, Basarabia e un scaun, să-l ia de acolo și să-l pună aici? Cum morții lor vor să tragă ditai țara mai încoace?!

— Taci și ascultă ce vorbește! șuieră Nelu, surescitat.

— ...de ce să lăsăm plăcile tectonice să provoace distrugeri, în loc să le utilizăm în folosul nostru? Energia seismică, o forță brutală, care poate scutura o țară întreagă, va fi canalizată către deplasarea lină a teritoriului dintre Prut și Nistru, preț de aproape 200 de metri, către România, cu viteza de patru metri pe oră. In circa 24 de ore, unirea românilor va fi completă. Desigur, ne-am fi putut uni și mai rapid, dar seismologii noștri au sugerat să nu imprimăm o viteză prea ridicată masei de pământ, deoarece inerția acesteia ar putea să o facă de nestăvilit, ar putea pune probleme la oprire și ar...

— Văleu, exclamă Gică, sincer alarmat. Dacă nu mai pot opri Basarabia și începe să muște din România? Dacă despică solul și ajunge până la Iași, ba chiar trece peste el, peste blocuri, peste...?!

— Nțț, aruncă Nelu printre buze, ca sub povara unor informații pe care le-ar fi putut dezvălui, concis și elegant,

numai că nu erau destinate neiniților. Pe de altă parte, îl învăluia o căldură plăcută, deoarece i se cereau detalii tehnice, ceea ce dovedea că, deși era șomer de patru ani, oamenii din sat îl vedeau ca pe un tânăr inteligent, care le putea elucida tainele politicii și științei. S-au făcut niște calcule complexe acolo, nu s-au apucat să miște țara la întâmplare! cedă el, pe un ton care evoca implicații mult prea sofisticate. Mai bine haideți să numărăm odată cu președintele! Opt, șapte...

Cele două grupuri de oameni, de o parte și de cealaltă a Prutului, își făceau semne cu mâna și numărau odată cu conducătorul țării, a cărui voce tună în boxe:

— ...unu, start!

— începe unirea cu patria-mumă! strigă Nelu, cu lacrimi de emoție în ochi. Gică, o să...

O smucitură brutală a pământului fu dublată de o înspăimântătoare bubuitură joasă, care umplu tăriile din România, Moldova și Ucraina ca un val de oțel lichid și sparse timpanele a cel puțin 17.000 de oameni din patru județe. Ochii holbați ai sătenilor din câmp urmăreau zeci de trupuri omenești zburătăcind fulgerător prin aer, pe deasupra lor, la zeci de metri înălțime. Pe alocuri, apa Prutului formă gheizere isterice, care proiectară valuri, pietre și pești la un kilometru înălțime. Fusese o singură zguduitură, scurtă și cumplită, dar efectele ei încă se desfășurau. Prin aer, peste capetele sătenilor, dinspre Basarabia zburau căruțe, mașini, vaci, ziduri, chioșcuri, garduri,

mobilă, cetățeni și cioburi, ca trase toate din catapulta unui gigant. Un moldovean veni fulgerător în zbor, urlând, și spulberă masa cu televizorul. Pământul vibra și huruia sub tălpile oamenilor.

Numai ulterior s-a aflat ce se întâmplase. De teamă ca nu cumva să nu poată opri Basarabia din mișcarea către România, inginerii măriseră forța motrice a sistemului, cu intenția de a avea un control mai precis asupra brazdei uriașe de pământ și rocă. Mai mulți oameni de știință avertizaseră însă că e posibil ca forța de neconceput a plăcilor tectonice să nu poată fi stăpânită, că natura nu face calcule, că seismele au prostul obicei de a demonstra oamenilor că orice greșeală se plătește cu sânge. Dar puterea politică ignorase avertismentul, hotărând că partidul, care își bazase întreg programul politic pe unirea cu Basarabia, ar fi primit o lovitură mult prea dură. în consecință, energia aceea, care se scria cu un număr ametitor de zerouri și era menită să împingă solul încet timp de o zi, scăpase într-adevăr de sub debilul control și se declanșase toată deodată. în loc să alunece lent timp de o zi, Basarabia se lipise de România instantaneu. In loc de un milimetru pe secundă, făcuse 100 de metri într-o clipă. Nu fusese o deplasare, ci un impact. Când un automobil se izbește cu 200 de kilometri la oră de un obstacol fix, ocu- panții fără centură de siguranță își continuă drumul cu aceeași viteză, fiind proiectați prin parbriz și la zeci de metri distantă. în cazul de fată, inertia azvârlise brusc

spre țara-mamă tot ce exista pe suprafața Basarabiei. Preț de câteva secunde, zeci de mii de oameni se înălțaseră pe cerul patriei, într-o migrație masivă de unică folosință încheiată sângeros în ziduri, pomi, cabluri de înaltă tensiune și, mai ales, în pământul scump al țărișoarei după care tânjiseră atâta. Unsprezece mașini din orașul vecin, propulsate de șoc ca din pușcă, trecură granița în zbor și spulberară clădiri, magazine, stâlpi și cetățeni din satul ieșean.

Dar acesta era doar efectul local. Zguduitura echivalentă cu un cutremur mai violent decât se produsese vreodată în Vrancea puse la pământ 90-95% din clădirile din Basarabia, 60% din clădirile din Moldova românească și, în extremitatea celalaltă, până la 10% din construcțiile aflate în Timișoara și Oradea. Bucureștiul pierdu jumătate dintre construcțiile antebelice, teatrele Nottara, Tănase, Evreiesc și Mic, Primăria, spitalele Floreasca, Fundeni și alte șase, o aripă a clădirii Universității, 19 școli, o treime din Centrul Vechi și pasajul Basarab, care rase un sfert din zona adiacentă și secționă tunelul de metrou. însuși Hotelul Intercontinental căzu într-o rână peste bulevardul Magheru și mutilă noul bloc Dunărea și, de asemenea, metroul, blocând circulația pentru următorii doi ani.

Departe de capitală, Nelu rătăcea amețit. Nu își pierduse cunoștința, sau poate leșinase de-a-n picioarelea, dar acum își revenise. în jurul lui, iarba era mânjită cu sânge. Cel mai probabil, al basarabeanului voinic cât un

zimbru, care se opintise câteva sute de metri peste fostul râu și se unise iremediabil cu Gică, acum împrăștiați amândoi pe o rază de mai mulți metri. Un TIR cu remorcă, cu număr rusesc, căzuse în bot puțin mai încolo și ardea mocnit. Se întoarse spre sat; profilul acestuia nu îi mai era cunoscut, parcă fusese bombardat.

Dar Prutul dispăruse. Satul lor și orașul de vizavi erau acum contopite. Basarabia se alipise definitiv la țara-mumă, aruncând în calea dușmanilor de la est o prăpastie fără fund de două sute de metri lățime. Fata chinuită a lui J
Nelu se destinse și un zâmbet fericit i se lăți pe chip. Apoi exclamă în extaz:

— Am reușit!

Rangkook

de Constantin D. Pavel

"Genul de poveste plină de mister de la un capăt la altul!"

"Un personaj principal de care te îndrăgostești și

Cea dintâi nuvelă din seria Aventurilor detectivului spațial Ray Garren deCase, *Rangkook* te incită, te înfierbântă și te face să-ți dorești să călătorești printre stele.

în această carte, celebrul detectiv special este chemat să rezolve misterul dispariților unor turiști, pe una dintre cele mai luxuriante și impresionante planete, pe care tronează cel mai înalt munte din sistemul ei planetar, Rangkook. Descoperirile pe care le face detectivul îl vor conduce alături de frumoasa Lolla, către aventuri cu totul si cu totul fabuloase!

Titlu: *Rangkook*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: #5
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

Praf

de Florin Purluca

"O poveste postapocaliptică scrisă cu o măiestrie desăvârșită!"

"Un personaj de care te îndrăgostești din primele pagini și o atmosferă creată atât de veridic încât simți că ești acolo, în lumea în care praful este atoatestăpânitor!"

"...s-a întâmplat într-un început de decembrie, într-o vreme în care copiii tânjeau a zăpezi și aroma Crăciunului, iar oamenii mari a gust de concedii și șuncă fiartă. A început să cadă agale, nestingherit de nimeni și nimic, praful cenușiu, moale și sfărâmi- cios, greu deloc și grațios ca puful de gâscă. La început au râs, au chicotit că nu știu care sfânt s-a pus pe grătărit fripturi grase și unsuroase. Dar gluma n-a ținut decât o vreme, pentru că praful cădea - și tot cădea, de nu se mai oprea - inexorabil, învelind lumea într-o plapumă de funingine."

Titlu: *Praf*
Autor: *Florin Purluca*
Nr. pag.: *144*
Colecția Science-Fiction: #25
Comandați-o la: *wivw.pavcon.ro / 0727.77.80.06*

CUPRINS

Cuvânt înainte - C.D. Pavel.....5
O după-amiază pe dungă - D. Alzner.....11
Planeta natală - T. Bădulescu.....22
Să plutești pe-o apă liniștită - A. Borlan.....31
Dream on! - D. Botgros.....47
Alfa numeric - A. Cărășel.....89
Regina nopții - D. Faur.....94
Colocviu la anatomie - L. Furia.....102
Lik-F. Giurcă.....112
Repartiția - M.L. Goga.....138
Prin iad, pe două roți - F. Haidamac.....161
Scrisul din somn - V. Martin.....173
Troc-A.V. Mircea.....188
Povestea omului picat din Lună - D. Ninoiu.....192
2.1.18-C.D. Pavel.....216
Atenție, se deschid ușile! - V. Pîrligras.....220
Primul om care a pășit pe Lună - F. Purluca.....237
In așteptarea lui Mesia - S. Someșan.....246
Cristale - L. Tarko.....277
Zborul către mine - A. Trușcă.....284
Dincolo de Centură - B. Velimirovici.....294
Partidul Național Tectonic - O. Vitan.....315